L646

28

ഒരു നിശയിലെ പ്രണയലഹരി

28

എമിലിസോളായുടെ കൃതികൾ :

(മലയാളത്തിൽ)

നാനാ

കളങ്കം

മദ്യശാല

മനുഷ്യമൃഗം

ഒരു നിശയിലെ പ്രണയലഹരി

പ്രണയത്തിന്റെ ഒന്നാം പാഠം

(A Lesson in Love)

S. N. Press, Quilon. JUNE '60. * Copies: 1000

No. 1646

2 ഉ

ഒരു നിശയിലെ പ്രണയലഹരി



എമിലി സോള.

28



പരിഭാഷകൻ:

ടി. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള

ORU NISAYILAE PRANAYA LAHARI

Novelettee

Author: **Emile Zola**

Translated in to Malayalam by

T. N. Krishna Pillai

First Published June '60

Published by **B. R. Krishnan**

Selling Agents:

M. S. BOOK DEPOT, QUILON

Price Rs. 1/50



28

ഒന്നു°

ആ ചെറിയപട്ടണം നിർമ്മിതമായിരിക്കുന്നതു് ഒരു മലയുടെ മുകളിലാണു്. പഴകിയ പ്രാകാരഭിത്തികളുടെ പാദപരിസരങ്ങളെ തഴുകികൊണ്ടു് ആഴമേറിയൊരു പുഴ ഒഴുകുന്നു, ചാൻറിക്ലയർ! നിർമ്മലജലത്തിൻറെ മുത്തുമണിപ്രവാഹം ചന്തംചേർക്കുന്ന ആ തടിനിയ്ക്കു് ആ പേരു് അനവദ്യംതന്നെ, സംശയമില്ല. വെഴ്സയിൽസ് റോഡുവഴിവരുന്ന ഒരുവൻ, പട്ടണത്തിൻറെ തെക്കുഭാഗത്തെ കവാടത്തിലെത്തുന്നു. അവിടെ നദികടക്കുന്നതിനു് ഒറ്റ ആർച്ചോടുകൂടിയ ഒരു കൽപ്പാലമുണ്ടു്. അതിൻറെ ഇരുവശത്തുമായിട്ടുള്ള പൊക്കം കുറഞ്ഞുവളഞ്ഞ മുകൾഭാഗത്തോടുകൂടിയ അരമതിലുകൾ സമീപസ്ഥരായ

കിഴവന്മാരുടെവിശ്രമസങ്കേതമാണു്. നേരെകാണെന്നതു് ബിവ്രാസോലീൽ തെരുവു്. അതവസാനിക്കുന്നിടത്തു മൂകതയിൽ മുങ്ങിനില്ക്കുന്ന കഫാടിഫെമ്മസു്. വലിയപാറകൾ പാകപ്പെട്ട അവിടം പച്ചവിരിച്ച ഒരു പുൽമേടിനാൽ ചൂഴപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭവനങ്ങൾ നിദ്രാമഗ്നമാണു്. ഓരോ അരമണിക്കൂറിനിടയിലും വാതിലിനുനേരേ കുതിച്ചു, കുരച്ചുചാടുന്നതിനു പട്ടികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവിധം ഒരു വഴിപോക്കൻ ഉറയ്ക്കാത്തപാദങ്ങൾ വലിച്ചിഴച്ചുനീങ്ങികടന്നുപോകുന്നു. ആ പരിസരങ്ങളിൽ വിശേഷവിധിയായ ഔത്സുക്യത്തോടെ വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതു ദിവസത്തിൽ രണ്ടുപ്രാവിശ്യം അതുവഴി ബിവ്രാസോലീൽ തെരുവിലെ തങ്ങളുടെ വിടുതിസ്ഥലത്തു ഭക്ഷണത്തിനു് പോകുന്നഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം മാത്രമാണു്.

ഇടത്തുഭാഗത്തായുള്ള ഒരു തോട്ടക്കാരന്റെ കെട്ടിടത്തിലാണു് ജൂലിയൻമിച്ചൊൺ താമസിച്ചിരുന്നതു്. ആ തോട്ടക്കാരൻ മുകളിലത്തെ നിലയിലുള്ള വിശാലമായൊരറ അയാൾക്കു വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തിരുന്നു. വീട്ടുടമസ്ഥൻ മറുഭാഗത്തു കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതിനാൽ ജൂലിയന്റെ ഏകാന്തത ഭംഗപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അയാൾക്കു സ്വന്തമായി വാതിലും കോണിയും ഉണ്ടു്. ഇരുപത്തിയഞ്ചു വസന്തങ്ങളുടെ ജീവിതംമാത്രമേ പിന്നിടപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളെങ്കിലും അയാൾ പരിമിതമായ സാമ്പത്തികശേഷിമാത്രമുള്ള ഇടത്തരക്കാരനായ ഒരവിവാഹിതന്റെ ഒ

എമിലിസോള.

റപ്പെട്ട ജീവിതവുമായി അങ്ങിനെ ഒതുങ്ങികഴിഞ്ഞു കൂടി.

വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അയാളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ മരിച്ചു. ഒരമ്മാവൻ അയാളെ ബോർഡിംഗ് സ്കൂളിൽ അയച്ചുപഠിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹവും കാലയവനികപൂകി. കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷങ്ങളായി ജൂലിയൻ തപാലാഫീസിൽ ഗുമസ്തനായി പ്രവൃത്തിഎടുക്കുകയാണു്. അയാൾക്കു പ്രതിമാസം അയിരത്തിഅഞ്ഞൂറു ഫ്രാങ്കു വേതനംലഭിക്കും. അതിൽ ഒരു ചില്ലിയെങ്കിലും കൂട്ടികിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രതീക്ഷയുംവകയില്ല. പക്ഷേ ചുരുങ്ങിയതോതിൽ ജീവിക്കാൻ പഠിച്ചഅയാൾക്കു് തന്റെ സ്ഥിതിയെക്കാൾ സുഖസമൃദ്ധമായ ഒരു ജീവിതം മറാർക്കെങ്കിലും ഉള്ളതായി ചിന്തയില്ലായിരുന്നു. അയാൾ സംതൃപ്തനാണു്

കരുത്തുള്ള ശരീരം. നല്ലഉയരം. നീണ്ടകരങ്ങൾ; അവ തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ അനുപാതക്രമത്തിനു പൊരുത്തമല്ലെന്നു് അയാൾക്കുതന്നെ തോന്നിയിരുന്നു. താൻ വിരൂപനാണെന്നബോധം അയാളിൽ നിലനിന്നു; അശ്രദ്ധനായ ഒരു ശില്പി അനവധാനമായി മിനഞ്ഞു് അപൂർണ്ണമാക്കിവിട്ടപോലെയാണു്, ദീർഘചതുരാകൃതിയിലുള്ള തന്റെ ശിരസ്സു് എന്നു് അയാൾ വിശ്വസിച്ചു. അതയാളെ അപകർഷതാബോധത്തിൽ എത്തിച്ചു; യുവതികളുടെ മുന്നിൽ സ്വയം കരുതുന്നവിധം അയാൾ അ

ആമേശമൊന്നുമല്ലെന്ന് ഒരു ദിവസം ഒരു അലക്കുകാരി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അയാളോടുപറഞ്ഞു. ആ അഭിപ്രായ പ്രകടനം അയാളെ കുഴക്കി. തളർന്നു തുങ്ങുന്നകരങ്ങളോടെ അയാൾ തെരുവിൽക്കൂടിനടന്നു. അയാളുടെ നട്ടെല്ലു വളഞ്ഞു, ശിരസ്സുകുനിഞ്ഞിരുന്നു. വീണ്ടും നിഴലുകളിൽ ഒളിച്ച് അദൃശ്യനാകാനെന്നമട്ടിൽ ധൃതിപിടിച്ചായിരുന്ന ആ പോക്ക്. തന്റെ ആകാരവൈകൃതം മൂലം വിരാമമില്ലാത്ത ഒരസ്വസ്ഥതയാൽ ആവേശിതനായിരുന്ന അയാൾക്ക് ഏകാന്തമായ ഒരു ജീവിതത്തിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടി ഒറ്റപ്പെട്ടുകഴിയാൻ അവാച്യമായ ഒരു വികൃതവാഞ്ച ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ചിന്താഗതിയുമായി അയാൾ കൂട്ടത്തിൽ ഇഴുകിച്ചേരുന്നതായികാണപ്പെട്ടു; ഒരു സ്നേഹിതനോ കാമുകിയോ ഇല്ലാതെ, വിരക്തജീവിതം വരിച്ച ഒരു സന്ന്യാസിയെപോലെ.

എങ്കിലും അയാളുടെ കരുത്തുള്ള ചുമലുകൾക്ക് ആ ജീവിതം ദുർഭരമായി അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. അയാൾ ആഹ്ലാദചിത്തനുമായിരുന്നു. ശാന്തനും നിർമ്മലചിത്തനുമായ അയാളുടെ ചിട്ടയൊത്ത ദിനങ്ങൾക്ക് അതിന്റേതായ ഒരു പ്രസന്നതയുടെ സവിശേഷതയും നിലനിന്നു. എന്നും ആഫീസിലെത്തി, കഴിഞ്ഞനാളിൽ താൻ വിട്ടുപോന്ന ജോലിയിൽ അയാൾ മുഴുകുന്നു; ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാൽ അയാളുടെ ശ്രദ്ധ വീണ്ടും തന്റെ ജോലിയിലാണ്. അത്താഴം കഴിഞ്ഞാൽ നേരെകിടക്ക

യിലേക്ക്. അടുത്ത പ്രഭാതം വരുന്നതു് അയാളുടെ കഴിഞ്ഞദിനത്തിന്റെ ആവർത്തനവുമായിട്ടുതന്നെ. ആഴ്ച കളും മാസങ്ങളും അങ്ങിനെ കടന്നുപോകുന്നു. ദിനങ്ങളുടെ അലസമായ ഈ ഘോഷയാത്ര ഒടുവിൽ ഒരു മധുരാനുഭൂതിതന്നെയായി. കൊഴുവുവലിച്ചുതളർന്നിട്ടു പുതിയ വയ്ക്കോലിൽ അയവിറക്കികൊണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു ഉഴവുകാളയ്ക്കനുഭവപ്പെടുന്നവിധം, ഒരു സ്വപ്നമഗ്നതാഭാവത്തിന്റെ ലാളിത്യമുറ്റ ലാളനാസുഖം ഇതിൽ നിന്നും അയാൾക്കനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. ഏകാന്തതയുടെ സങ്കല്പസൗന്ദര്യം മുഴുവൻ അയാൾ ആസ്വദിച്ചു. ചില ദിവസങ്ങളിൽ അത്താഴം കഴിച്ചിട്ട് ബിവ്വാസോലീൽ തെരുവിൽക്കൂടി ഉലാത്തുന്ന അയാൾ ഒൻപതുമണിവരെ പാലത്തിന്റെ അരമതിലിൽ ഇരുന്ന നേരം നീക്കും. ജലപ്പരപ്പിനുമുകളിൽ കാലുകൾ തൂക്കിയിട്ടുകൊണ്ട് രജതദ്രവപ്രവാഹംപോലെ അവിരാമം തത്തിതടഞ്ഞുപോകുന്ന ചാൻറിക്ലയറിലേക്ക് അയാൾ മിഴികൾ നട്ടിരിക്കും. ഇരുകരയിലുമുള്ള അരളിമരങ്ങൾ ആനന്ദശിരസ്കരായി വിളറിനില്ക്കുന്നുണ്ടാവും. അന്തിയുടെ ചിതാഭസ്മവർണ്ണം അരുണിമകലർന്ന് അംബരത്തിൽ ഒഴുകിപരക്കുമ്പോൾ അവയുടെരൂപം സ്ഫടികജലത്തിൽപ്രതിഫലിച്ചുകാണും. നിറഞ്ഞമൗകതയാൽ ആകൃഷ്ടനും വിമോഹിതനുമായി ഇരിക്കുമ്പോൾ ക്രമനിബദ്ധമായ പ്രവാഹഭാവത്തോടെ ഒരേരീതിയിൽ പച്ചപായലിൽക്കൂടി തത്തിപായുന്ന ചാൻറിക്ലയറും തന്നെപ്പോലെ ആഹ്ലാദഭരിതമായി കഴി

യുകയാണെന്ന അവ്യക്തമായ ഒരു ചിന്ത അയാളിൽ ഉദയംചെയ്യും. നക്ഷത്രങ്ങൾ കണ്ണുചിമ്മികളിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ നിദ്രയെപ്പുൽകുവാൻ പിൻവാങ്ങുന്ന അയാളുടെ കരളിൽ ആ സായന്തനത്തിന്റെ ശീതളലാളനാദരിതമായ അനുഭൂതികൾ തങ്ങിനില്ക്കുന്നുണ്ടാവും.

അയാൾക്കു മറ്റു ചിലവിനോദങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. പകൃതിദിവസത്തെ ഒഴിവുകിട്ടുന്ന ശനിയാഴ്ച,ലക്ഷ്യമില്ലാതെനടക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന അയാൾ അനവധിനാഴികദൂരം ചവിട്ടിനീക്കിയിട്ട്, തളർന്നാണെങ്കിലും ആഹ്ലാദഭരിതനായിട്ടാണു് മടങ്ങിവരുന്നതു്. അയാൾ ഉൗമയായ ഒരു ശില്പിയുമായി സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ അപരാഹ്നത്തിലെ മണിക്കൂറുകൾ മുഴുവൻ പരസ്പരം സാദ്ധ്യമായ അംഗചലനത്താലുള്ള ആശയവിനിമയത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ അവർ കൈ കോർത്തുപിടിച്ചുനടന്നു് പൊതുവിശ്രമസങ്കേതങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടും. മറ്റു ചിലപ്പോൾ സഞ്ചാരികളുടെ സത്രത്തിലെ ഒരു മേശയുടെ ഇരുപുറവുമായിരുന്നു് അവർ അവസാനിക്കാത്ത ചീട്ടുകളിയിൽഏർപ്പെട്ടും. ആ വേളകൾക്കിടയിൽ ആലോചിക്കുന്നതിനും ക്രീഡാതന്ത്രങ്ങളിലെ ലഘുവായ പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനും ചിലവഴിക്കപ്പെടുന്ന നീണ്ടനിശ്ചേതന നിമിഷങ്ങൾവിരളമല്ലാതെ ഉണ്ടാവും. ഒരിക്കൽ ജൂലിയൻ ഒരു പട്ടിയെ ഓമനിച്ചുവളർത്തിയിരുന്നു. അതു് ഒരു വണ്ടിയുടെ അടിയിൽ പെട്ടു മരിച്ചു; അതിന്റെ വിശ്രുതമായ സ്മരണ

യുടെ കലവറയായ ഹൃദയത്തിൽ മറ്റൊന്നിനു സ്ഥാനം നൽകാനിടവരാതിരിക്കാനായി ഇന്നുവരെ അയാൾ ഒരു വളർത്തുമൃഗത്തെ കാംക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. സഹപ്രവർത്തകരായ ഇമസ്തന്മാർ തെരുവിൽ തീപ്പെട്ടിവിറ്റുനടന്നിരുന്ന പത്തു വയസ്സുകാരിയായ ഒരു ദരിദ്രബാലികയുടെ പേരുമായി ക്രൂട്ടിചേർത്തു് കഥകളുണ്ടാക്കി അയാളെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കലും അവളോടു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും അയാൾ അവൾക്കു ചില്ലറനാണയങ്ങൾ നൽകുകപതിവാണു്. ആ പരിഹാസങ്ങളിൽ അസഹ്യസ്ഥനായിരുന്ന അയാൾ ആരും ശ്രദ്ധിക്കാനിടയാകാതെ അവൾക്കുവല്ലതും കൊടുക്കുന്നതിനു സൗകര്യം സൃഷ്ടിക്കാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ നഗരത്തിന്റെ പ്രാകാരഭിത്തിയോടു ചേർന്നഭാഗങ്ങളിൽ അയാൾ ഒരു യുവതിയുമായി ഉലാത്തുന്നതായികാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വായാടികളായ തൊഴിലാളി സ്ത്രീകൾക്കൂടി തങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹജനകമായ ചിരിയുടെയും അർത്ഥവത്തായ സൂചനകളുടെയും മുൻപിൽ അമ്പരന്നുനില്ക്കുന്ന അയാൾ അവയെല്ലാം പരിഹാസമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടു പിൻവാങ്ങിയിരുന്നു. നഗരവാസികളായ മറ്റു ചിലർ, അയാളെ ഒരു വിഡ്ഢിയായികരുതി; തികച്ചും ഏകാകിയായി ജീവിക്കുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ അത്ര ഒത്തുക്കം കാട്ടുന്നെങ്കിലും വിശ്വസനാർഹനല്ലെന്നു മറ്റൊരു ക്രൂട്ടർവിധിച്ചു.

ജൂലിയൻ സ്വതന്ത്രമായി ശ്വസിച്ചിരുന്ന സ്വർഗ്ഗം അയാളുടെ അറമാത്രമാണു്. ലോകത്തിൽ നിന്നും താൻ സുരക്ഷിതനാണെന്നു് അയാൾ കരുതിയിരുന്നതു് അവിടെ മാത്രമാണു്. താമസസ്ഥലത്തെത്തുമ്പോൾ അയാൾ ആശ്വസിക്കുകയും ആഹ്ലാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്നപ്രതിഛായയിൽ നോട്ടംപതിയുമ്പോൾ ഇനിയും യൗവനം മായാതെകാണുന്ന തന്റെ രൂപം അയാളെ അത്യാധീനനാക്കിതീർക്കും. അതു വിശാലമായ ഒരറയാണു്. അവിടെ ഒരു വട്ടമേശയും വലിയസോഫായും സാധാരണ രണ്ടു കസേരകളും ഒരു ഈസിചെയറും അയാൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അയാൾ അവിടെ ഉലാത്തുകയോ കിടക്കയിൽ നീണ്ടുനിവർന്നുകിടക്കുകയോചെയ്യും. ഒരിക്കലും അയാൾക്കതിൽ വിരസതവന്നിട്ടില്ല. ആ ഫീസുവിട്ടാൽ അയാൾ ഒരക്ഷരം എഴുതാറില്ല. പാരായണം അയാളെ പരിക്ഷീണനാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അയാൾക്കു ഭക്ഷണം നൽകിയിരുന്നസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥയായ കിഴവി നിർബന്ധപൂർവ്വം അയാൾക്കു് ആഖ്യായികകഥം നൽകിനോക്കി. എന്നാൽ അവയിൽ ആകൃഷ്ടനാകാൻ കഴിയാതെ അയാൾ അവ മടക്കിക്കൊടുത്തു. കരുങ്ങികിടക്കുന്ന കഥാഗതി ഗ്രഹിക്കാനും ക്രമനിബദ്ധമായിഗ്രഹിച്ചു് ആസ്വദിക്കാനും അയാൾക്കു് ഒരിക്കലും ശേഷിലഭിച്ചില്ല. ചിലപ്പോൾ അയാൾ ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടും. എപ്പോഴും അതു് ഒരേരൂപമാണു്. പരുഷഭാവംപൂണ്ട ഒരു സുന്ദരി. നടുവിൽ

വകുന്നമുടിയും മുത്തുകളുടെ ഞാത്തുംധരിച്ച് അവർ അ
ങ്ങിനെ നില്ക്കുന്നു. അയാൾക്ക് ഒന്നിനോടുമാത്രമേ അ
വേശഭരിതമായ ഔത്സുക്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതു സം
ഗീതത്തോടാണു്. ചിലപ്പോൾ നീണ്ടനിശാവേളകൾ
മുഴുവൻ അയാൾ പുല്ലാങ്കുഴൽ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.
എന്തിലും ഉപരിയായ ആനന്ദാനുഭൂതി അതിൽനി
ന്നും അയാൾക്കുലഭിച്ചിരുന്നു.

പുല്ലാങ്കുഴൽ വായിക്കുന്നതിനു് അയാൾ സ്വയം പ
രിശീലിച്ചതാണു്. ചന്തസ്ഥലത്തു പഴയസാധാനങ്ങൾ
വില്ക്കുന്ന ഒരുവന്റെ പീടികയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന
മഞ്ഞത്തടിയിലുള്ള ഒരു മുരളിവാങ്ങുന്നതിനു് ഏറെനാ
ൾ അയാൾ അഗാധമായ ആശപുലർത്തി. കൈയ്യിൽ പ
ണമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പരിഹാസപാത്രമാകുമെന്ന അ
കാരണമായ ഭീതിമൂലം അതുവാങ്ങുന്നതിനു് അയാൾക്കു
ധൈര്യം തികയാതിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു ദിവസം അ
തു വാങ്ങി കോട്ടിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചുവച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ
മുറിയിലേക്കു് ഓടാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുതികഞ്ഞു
വന്നു. പിന്നീടു രണ്ടുവർഷം കടന്നുപോയി. അതും കേ
ൾക്കാതിരിക്കാനായി, കതകുകളും ജനാലകളും അമർത്തി
അടച്ചിട്ടുകൊണ്ടു്, പഴയപുസ്തകങ്ങൾ വില്ക്കുന്ന ഒരു ക
ടയിൽനിന്നും സമ്പാദിക്കാൻകഴിഞ്ഞ ഒരു സംഗീത
പാഠപുസ്തകത്തിലെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ ആധാരമാക്കി, അ
യാൾ പുല്ലാങ്കുഴൽവായന അഭ്യസിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ക
ഴിഞ്ഞ ആറുമാസത്തിനിടയ്ക്കുമാത്രമാണു് ജനാലകൾ

ന്നിട്ടുകൊണ്ട് മുരളിവായിക്കുന്നതിനുള്ള ധൈര്യം അയാ
ംക്കു ലഭിച്ചതു്. അയാംക്കു പഴയതും, മന്ദഗതിയിലു
മുള്ള ലളിതരാഗങ്ങളം മാത്രമേ വശമായിരുന്നുള്ളു. പതി
നെട്ടാം നൂറാണ്ടിലെ പ്രണയഗാനങ്ങളം. വികാരവി
വശനായ ഒരു സംഗീത വിദ്യാത്ഥിയുടെ ആലാപനങ്ങ
ളിൽ അവ അങ്ങിനെ അതുല്യമധുരിമയുടെ അലസസു
ന്ദരപ്രവാഹമായിമാറി. ചൂടുനിറഞ്ഞ നിശാവേളകളിൽ
അയൽക്കാർ നിദ്രാമഗ്നരായിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മെഴുകു
തിരിയുടെ പ്രകാശം മാത്രംനിറഞ്ഞ വിശാലമായ ആ
അറയിൽനിന്നും അയാളുടെ പുല്ലാങ്കുഴൽ ഉതിക്കുന്ന ഗാ
നപ്രവാഹത്തിന്റെ അലകളം ഒഴുകിപരക്കുന്നു. നേത്തു
വിറയാൻ പ്രണയദാഹംപൂണ്ട ഒരു സ്വരം ഏകാന്തത
യുമായി സല്ലാപമഗ്നമാകുന്നതാണതു്. നിശയുടെ നി
റഞ്ഞ ഏകാന്തതയിലെ നിശ്ശബ്ദനിമിഷങ്ങളോടല്ലാതെ
പകൽ വെളിച്ചത്തിനോടു് അതൊരിക്കലും സല്ലാപ
ത്തിനു ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

രാഗവും ഗാനങ്ങളും വ്യക്തമായി സ്മരണയിൽ പ
തിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ മെഴുകുതിരി ലാഭപ്പെട്ട
ത്തുന്നതിനായി ചിലപ്പോൾ ഇരുട്ടത്തിരിയുന്നതിൽ അ
യാംക്കൊരുതരം ആനന്ദം അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്തി
രുന്നു. ജനാലയുടെ അരികിലിരുന്ന ഗഗനനീലിമയിൽ
മിഴികളുറപ്പിച്ചു് അയാം ആലാപനം നടത്തും. അ
സംഗീതധാരയുടെ പ്രവാഹകേന്ദ്രം കണ്ടെത്താനായി വ

ഴിപോക്കർ ശിരസ്സുയർത്തിനോക്കും. അതു് അകലെനി
ന്നുവരുന്ന ഒരു രാപ്പാടിയുടെ നേത്രസ്വരത്തിന്റെ പൂള
കപ്രകർഷംപരത്തുന്ന മധുരിമതിങ്ങിയതായിരുന്നു. അ
മഞ്ഞിച്ച മുരളി ലേശം പൊട്ടിയിരുന്നു. അതിൽ നി
ന്നുതുടിന്ന സ്വരത്തിനു നേരിയൊരു ദുർബലൃം കല
ത്താൻ അതുകാരണമായി. തന്റെ യൗവനത്തിൽ ഹൃ
ദിസ്ഥമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ സംഗീതപാഠങ്ങളം ഇന്നും സാ
മത്ഥ്യപൂർവ്വം ആലാപിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പ്രൗഢകുമാ
രിയെപോലെയായിരുന്നു അതു്. ആ ഗാനനിർത്സരി
യുടെ പതംഗങ്ങളം ഓരോന്നായി നേത്തചിറകൊലി
യോടെ പറന്നു പൊങ്ങുന്നു. ആ സംഗീതം തമസ്സിൽ
നിന്നും ഉയിർവരുന്നതുതന്നെയാണെന്നുതോന്നിച്ചു. നിശ
യുടെ നിറുത്ത മുകതയുമായി അതു് അത്രമാത്രം ഇഴുകി
ചേർന്നിരുന്നു.

അയൽക്കാർ പരാതിപ്പെട്ടുമെന്ന ഭീതി ജൂലിയനു
ണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ നാട്ടുപുറത്തുകാർ ഗാഢമായി
ഉറങ്ങുന്നവരാണു്. ക്രൂരതെ കപാർട്ടിഫൊസിൽ പാ
ക്കുന്നതു് മോൺസിയർ സാവൗറിൽ എന്ന അദ്ദിഷ്ട
കനും, ഒരുപോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. പെൻ
ഷൻ പറ്റിയ ഇൻസ്പെക്ടർ പിഡോക്സുംമാത്രമാ
ണു്; ഒൻപതുമണിയോടെതന്നെ ഉറക്കറയിൽ കടന്നു
കതകടയ്ക്കുന്ന അയൽക്കാർ ജൂലിയനെ സംബന്ധിച്ചി
ടത്തോളം ഒരു സൗകര്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ എതി
ർഭാഗത്തായി താമസമാക്കിയിരുന്നവർ ജൂലിയനെ വി

ഷമിപ്പിച്ചു. ഒരു സന്ന്യാസാശ്രമത്തിന്റെ ഇരുണ്ടുമങ്ങി വിഷാദാത്മകതാപം കലർന്ന കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ആ കെട്ടിടത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നതു് പ്രതാപത്തിലും പ്രൗഢിയിലും ഉറച്ച മാർസന്നസ് കുടുംബക്കാരായിരുന്നു. വലിയ ആണികൾ മുഴച്ചുകാണുന്ന വളഞ്ഞ മുകൾഭാഗത്തോടുകൂടിയ അതിന്റെ വാതിലിനു താഴെയുള്ള അഞ്ചു കൽപ്പടികളിൽ പുൽക്കൊടികൾ തഴച്ചു വളർന്നു നില്ക്കുന്നു. ഒറ്റ നിലമാത്രമുള്ള അതിനു പത്തു ജനാലകളുണ്ടു്. അവ കൃത്യമായി ഒരു നിശ്ചിത സമയത്തു തുറക്കുകയും അടയ്ക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. എപ്പോഴും താഴ്ത്തിയിടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കട്ടിയുള്ള യവനികകൾ ആ അറയിലുള്ളതൊന്നും കാണാനനുവദിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. ഇടതുഭാഗത്തായി വളർന്നു തഴച്ചുനില്ക്കുന്ന മരത്തിന്റെ അലയിളക്കം പുണർന്നില്ക്കുന്ന ഇലകളോടുകൂടിയ നീണ്ട കവരങ്ങൾ നഗരസീമയിലെ പ്രാകാരഭിത്തിയോളം നീണ്ടുവളരുന്നു. ആ ഉന്നതമായ സൗധവും അതിനോടു ചേർന്ന ഉദ്യാനങ്ങളും കാക്ഷ്യം കലർന്ന പൂവരുകളും പ്രൗഢികലർന്ന വിരസഭാവവും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന ജൂലിയസ്, മാർസന്നസ് കുടുംബാംഗങ്ങളും തന്റെ മുരളീഗാനം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്ന ഒരു സൂചനയുണ്ടായാലുടൻ താൻ അതുപേക്ഷിക്കാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനായി തീരുമെന്നു തോന്നിച്ചിരുന്നു.

ജനാലയിൽക്കൂടി ആഞ്ഞുനോക്കി വിശാലമായ ആ പറമ്പും ഹർമ്മ്യവും വീക്ഷിച്ചിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ

ഭക്ത്യാദര ഭരിതമായ ഒരു ബഹുമാനം അയാളിൽ നിറഞ്ഞുവിങ്ങിയിരുന്നു. ആ ഹർമ്മ്യം സന്ദർശിക്കുന്നതിനായി വളരെ അകലെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നുപോലും സന്ദർശകർ എത്താറുണ്ട്. മാർസന്നസ് കുടുംബത്തിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ അത്ഭുതാധീനരാക്കുന്നവയാണ്. ആ ഹർമ്മ്യത്തിന്റെ നിഗ്ധതകലർന്ന ശക്തിവിശേഷവും സമൃദ്ധിയും കണ്ടെത്തുന്നതിനായി വളരെക്കാലമായി ജൂലിയൻ ആ ഭാഗത്തു് ഏകാഗ്രമായി ഉറ്റുചുമിഴികളുമായി ഇരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. മണിക്കൂറുകളോളം ആ ധ്യാനമഗ്നതാവസ്ഥയിൽ ലയിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചാരനിറത്തിലുള്ള ആ ഹർമ്മ്യത്തിന്റെ ബാഹ്യരൂപവും ഇരുണ്ടക്കൂടിനില്ക്കുന്ന മരങ്ങളുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാണാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ ആഞ്ഞുകൽപ്പടകളിൽ ആരെങ്കിലും കാലുകുത്തുന്നതായി കാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല; പായൽ പിടിച്ച ഹരിതവേഷം ധരിച്ച ആ പഴയ വാതിൽ ഒരിക്കലും തുറക്കപ്പെടാതെ അമർന്നടഞ്ഞുതന്നെ നിന്നു. മാർസന്നസ് കുടുംബാംഗങ്ങളും ആ വാതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല; സെയിൻറ് അനിയുടെ നേരെയായി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ഇരുമ്പു വാതിലിൽക്കൂടിയാണ് അവർ വരികയും പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നതു്. ജൂലിയനു കാണാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഒരു വാതിൽക്കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു നഗരത്തിന്റെ പ്രാകാരഭിത്തിയോടു് ചേർന്നുള്ള ഇടുങ്ങിയതെരുവു് അവസാനിക്കുന്ന ഭാഗത്തു

ചെന്നെത്തുന്നതിനു് സൗകര്യമായതായിരുന്നു. ആ ഭവനം അദൃശ്യരൂപികളായ ജീവികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരു യക്ഷി കഥാസങ്കേതമെന്നമട്ടിൽ മരവിച്ചുനില്ക്കുന്നതായിട്ടാണു് ജൂലിയനു തോന്നിയതു്. പ്രഭാതത്തിലും രാത്രിയിലും ജനാലക്കതകുകൾ അടയ്ക്കുന്നതിനായി നീങ്ങിടുന്ന ഒരു ഭൃത്യന്റെ കരങ്ങൾ മാത്രമാണു് ആകെക്കൂടി അയാൾക്കു് കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നതു്. ശേഷിച്ച വേളകളിലെല്ലാം ശ്മശാനമൂകതയിൽ ഏകാന്തമായി നിലകൊള്ളുന്ന വിഷാദഭാവംപൂണ്ട ഒരു ശവക്കല്ലറപോലെ ആ ഭവനം ഗർഹണീയതയോടെ നിലകൊണ്ടു. അവിടെ വളർന്നു പൊങ്ങിനിന്ന മരങ്ങളുടെ ഇടതൂർന്ന ശാഖകൾ ഉദ്യാനപാതയെ നിശ്ലേഷം മറച്ചുനിന്നു. പണ്ടാശ്രമത്തെപ്പോലെ ബാഹ്യലോകത്തുനിന്നും ഒറ്റപ്പെട്ട മൂകതയിൽ മുങ്ങിനില്ക്കുന്ന അന്തസ്സേറിയ ആ ഭവനം ജൂലിയന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആദരപ്രയുക്തമായ ഒരു ഭീതി വളർത്തിവിട്ടുണ്ടു്. പ്രശാന്തമായ ശാന്തിനിറഞ്ഞ വിശാലമായ ഒരു ശൂന്യദേവാലയം പോലെ കാണപ്പെട്ടുന്ന ആ സങ്കേതത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സമ്പത്തു് എത്രമാത്രമായിരിക്കും ?

നിദ്രയ്ക്കാരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻപു് മെഴുകുതിരി അണച്ചശേഷം, മാർസന്നസ് കുടുംബത്തിന്റെ നിഗ്രഹകഥകൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ അയാൾ ഒരുമണിക്കൂറോളം തന്റെ ജനാലയുടെ അടു

ത്തു നിന്നിമേഷനായി നോക്കിനിന്നിട്ടുണ്ടു്. നിശാകാലത്തു് അതു് അംബരത്തിൽ ഒരു ഇരുണ്ട പൊട്ടുപോലെ നിലകൊള്ളുമ്പോഠം, ശാഖവീശി നില്ക്കുന്ന ആ വൻ മരങ്ങൾം നീണ്ടുപരന്നു് മഷി നിറഞ്ഞ ഒരു തടാകം പോലെ തോന്നിച്ചിരുന്നു. അകത്തുനിന്നു യവനികകൾം സൂക്ഷ്മമായിപിടിച്ചിടപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ജനാലയിൽക്കൂടി പ്രകാശത്തിന്റെ ഒരു നേത്തരേഖപോലും പുറത്തേക്കൊഴുകിയിരുന്നില്ല. മനുഷ്യവാസമുള്ള ഗൃഹങ്ങൾംക്കു സ്വാഭാവികമായവിധം അതിനുള്ളിലുള്ള ആൾംക്കാരുടെ ശ്വാസഗതിയോടൊപ്പം ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രതീതി ആ ഭവനത്തിൽ കാണാനില്ല. ഇരുളിൽ അതു മങ്ങി അമന്ദ ശൂന്യതയായി മാറുന്നു. ആ വേളയിലാണു് തന്റെ മുരളിയെടുക്കാൻ ജൂലിയൻ ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അപ്പോഠം സങ്കോചരഹിതനായി ആലാപിക്കാൻ അയാൾംക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നേത്ത ചെറുതരംഗപരമ്പരാരൂപത്തിൽ ആ സ്വരരാഗസുധാപ്രവാഹം ശൂന്യമായ ആ ഭവനത്തിൽനിന്നും പ്രതിധ്വനിയായിമടങ്ങിവന്നിരുന്നു. ഒരു ചിറകടിയുടെ ശബ്ദം കൂടി മൂകതയെ ഭഞ്ജിക്കാനില്ലാത്ത ഉദ്യാനത്തിലെ അന്ധകാരത്തിൽ മുങ്ങി ചില നേത്ത സ്വരവിശേഷങ്ങൾം തിരോധാനം ചെയ്യും. ആ പഴകിയ മുരളി തന്റെ വിദഗ്ദ്ധമായ സംഗീതം നിഗ്രാമഗ്നമായ മോഹിനിയുടെ ഹൃദ്യ ഗോപുരനടയിൽ ആലപിക്കുകയാണെന്നുതോന്നിച്ചു.

ഒരു ഞായറാഴ്ചദിവസം പള്ളിപിരിയുന്നവേളയിൽ ജൂലിയന്റെ സഹപ്രവർത്തകരിൽ ഒരാൾ രണ്ടുവൃദ്ധദമ്പതികളെ നോക്കി വിശദീകരിച്ചതിൽ നിന്നും അവർ മാർസന്നിപ്രഭുവും പത്നിയുമാണെന്നു് അയാൾക്കുമനസ്സിലായി. വിരളമായിമാത്രം പുറത്തിറങ്ങിയിരുന്നഅവരെ മുൻപൊരിക്കലും ജൂലിയൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. അയാൾക്കു് അവരുടെനേരെ തികഞ്ഞ മതിപ്പുതോന്നി. ഗാംഭീര്യമുറ്റഭാവത്തോടെ നടന്നിരുന്ന അവർ കടന്നുപോകുന്നവഴിയിലുള്ളവർ താണുവണങ്ങുമ്പോൾ നേർത്തൊരു ചലനംകൊണ്ടുമാത്രമേ അവർ പ്രത്യുദ്വിവാദ്യം ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. അവർക്കു മദ്ദ്മോസായിൽ തെറീസാദേമാർസന്നി എന്നുപേരായി ഒരു പുത്രിയുള്ളതായും ജൂലിയന്റെ സഹപ്രവർത്തകൻ പറഞ്ഞു; ഇപ്പോഴും കോൺവന്റിൽ താമസിച്ചു് പഠനം നടത്തികൊണ്ടിരിക്കുകയാണവൾ. സാമ്പ്രറിൻ എന്ന അഭിഭാഷകന്റെ ഉമസ്ഥനായ കൊളാംബൽ അവളുടെ വളർത്തുസഹോദരനാണു്. ആ വൃദ്ധദമ്പതികൾ സെയിൻറു് ആനി തെരുവിലേക്കു തിരിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴെക്കും ഹൃസ്വകായനായ കൊളാംബൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് അവരെ സമീപിച്ചു. പ്രഭു അവന്റെനേരെ കരംനീട്ടി. അങ്ങിനെ ഒരു ബഹുമതി നൽകാനുള്ള സന്മനോഭാവം അദ്ദേഹം മറ്റാരുടെയും നേരെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. അതു ജൂലിയനെ വേദനിപ്പിച്ചു; തീക്ഷ്ണശക്തിയുള്ള മിഴികളും അസുഖകരമായ ഒരു രൂപഭേദംതെളിഞ്ഞവായുമുള്ള ഇരുപ

ഈ വയറ്റ്ലുകാരനായ കൊളാംബൽ വളരെക്കാലമായി അയാളുടെ ജന്മശത്രുവായിരുന്നു. അയാളുടെ ലജ്ജാശീലത്തെ കൊളാംബൽ പരിഹസിക്കുകയും ബിവ്വാസോലീൽ തെരുവിലെ അലക്കുകാരികളെ അയാൾക്കെതിരായി പ്രേരിപ്പിച്ചുവിടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ ശണ്ഠ നഗരാതിർത്തിയിലുള്ള പഴയ പ്രാകാരഭിത്തിക്കടുത്തുവച്ച് ഒരു മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിലെത്തുകയും ആ വക്കീൽഗുമസ്തൻ കലങ്ങിയമിഴികളോടെ പിൻവാങ്ങാൻ ഇടവരുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തെറീസായെയും കൊളാംബലിനെയും പറ്റിയുള്ള വിശദവിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻകഴിഞ്ഞ ആ നിശയിൽ ജൂലിയൻ മുരളിവായിച്ചതു ക്രൂട്ടതൽ താണസ്വരത്തിലാണ്.

മാർസെന്നസ്ഭവനം അയാളെ അസ്വസ്ഥചിത്തനാക്കിയിരുന്നെങ്കിലും നാഴികമണിയുടെ ക്രമനിബദ്ധതയ്ക്കെന്ന് അയാളുടെ രീതികളെ ഭംഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അതിടയാക്കിയില്ല. അയാൾ ആഫീസിൽ പോവുകയും ക്രമമായി ഉച്ചഭക്ഷണവും അത്താഴവും കഴിക്കുകയും ചാൻറിക്ലയറിൻെറ ഭാഗത്തേക്കുള്ള സവാരി തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയുംചെയ്തു. ഗാഭീര്യമാറാ ശാന്തി പുനർനിലയ്ക്കുന്ന ആ വലിയ ഹർമ്മ്യം അയാളുടെ ശാന്തമായ പതിവുസവാരിയിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരുസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതായിരുന്നു. രണ്ടു വത്സരങ്ങൾ കടന്നുപോയി. പച്ച പുല്ലുനിറഞ്ഞ ആ പടവുകളും, ഇരുണ്ട ഹർമ്മ്യവും

നിശ്ശ്രാമഗ്നമായി നിലകൊള്ളുന്ന പരിസരത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായി എന്നും അടഞ്ഞു് ഇരുണ്ടുകൂടി നില്ക്കുമെന്ന വിശ്വാസം വളർത്തിയിരുന്ന ജനാലക്കതകുകളും അയാൾക്കു ചിരപരിചിതമായിതീർന്നു.

അനേകവർഷമായി കച്ചവടിപ്പൊമ്മസിലെ താമസക്കാരനായ അയാളുടെ ജീവിതത്തെ ആകെക്കൂടി കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ജൂലൈമാസത്തിലെ ഒരു നിശയിൽ ഉണ്ടായി. അതു പൊൻതാരസമൃദ്ധമായ ചൂടുള്ള ഒരു നിശയായിരുന്നു. ഏതാണ്ടു് ഒരു തരം അന്യമനസ്കതാഭാവത്തിൽ എത്തിയ അയാൾ ഇരുളിൽ ഇരുന്നു മുരളി വായിക്കുകയായിരുന്നു. ചില ഈരടികളുടെ ഭാഗം വരുമ്പോൾ അയാൾ ഒന്നു മയങ്ങിയിരുന്നു താനും. ആ സന്ദർഭത്തിൽ മാർസന്നിഹർമ്മ്യത്തിലെ, എതിർവശത്തായുള്ള ജനാല പൊടുന്നനെ തുറക്കപ്പെട്ടു. ഇരുണ്ടുകൂടി നില്ക്കുന്ന ആ ഹർമ്മ്യരൂപത്തിൽ പ്രകാശധാരയുടെ ഒരു വിള്ളൽ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് അതങ്ങിനെ നിന്നു. ഒരു യുവതി ജനാലയിലേക്കു് ആഞ്ഞു നിലകൊണ്ടു. പ്രകാശപ്രചുരിമയാൽ പരിവേഷം ചാർത്തപ്പെട്ട തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന അവളുടെ കൃശഗാത്രം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ശിരസ്സുമായി കാണപ്പെട്ടു; അവൾ അങ്ങിനെ നിന്നു് ആ ഗാനാലാപനം ആസ്വദിക്കുകയാണു്. കമ്പിതഗാത്രനായ ജൂലിയന്റെ മുരളി മൂകമായി. അയാൾക്കു് അവ

ളുടെ അംഗസൗഷ്ഠവം വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല; ചുമലിൽ വിതറി കിടക്കുന്ന, അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ, നിബിഡമായ കേശഭാരം മാത്രമേ കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ.

ആ നിറഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദതയിൽക്കൂടി, ലേശം സ്വരസംക്രമം ഭവിച്ച മൊഴി അയാൾക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു- "നീ, കേൾക്കുന്നില്ലേ, ഫ്രാങ്കോയിസ്? അതു് ഒരു ഗാനാലാപനംപോലെ തോന്നുന്നു."

"ഒരു രാപ്പാടിയായിരിക്കും, കുഞ്ഞേ." ആ അറയുടെ അകത്തുനിന്നും ഒരു പരുത്ത സ്വരം പ്രതിവചിച്ചു. "ജനാല അടച്ചേക്കൂ. അല്ലെങ്കിൽ കൊതുകും പൂച്ചികളും എല്ലാം കടന്നു വരാനിടയാകും."

വീണ്ടും അന്തരീക്ഷം ഒരു തമോരൂപമായി മാറികഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ കസേര വിട്ടെഴുന്നേല്ക്കാൻ ജൂലിയന കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഇന്നുവരെ നിർജ്ജീവമായ ഒരു കറുത്ത കോട്ടയായി നിലകൊണ്ടിരുന്ന ആ ചുമരിൽ തുറന്ന കണ്ട പ്രകാശധാരയുടെ തിളക്കത്താൽ അയാളുടെ മിഴികൾ അഞ്ചിപ്പോയിരുന്നു. പൊടുന്നനെ ദൃശ്യമായ ആ കാഴ്ചയിൽ സന്തോഷിക്കുകയോ സന്താപിക്കുകയോ വേണ്ടതെന്നു തീരുമാനിക്കുവാൻ അപ്പോഴും വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു മണിക്കൂറിനുശേഷം അയാൾ വീണ്ടും മുരളി വായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇപ്പോൾ അയാൾ തീരെ മൃദുസ്വരത്തിലായിരുന്നു. ആ മരങ്ങളുടെ കൊമ്പിൽ ഒരു രാപ്പാടി ചേക്കേറിയിരിക്കണമെന്ന ആ യുവതിയുടെ വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ അധരങ്ങളിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു.

രണ്ട്°

അടുത്തദിവസം പോസ്റ്റാഫീസിലെ ഏറ്റവും വലിയ വാത്ത മദ്മോസയിൽ തെറിസാ ദേ മാർസന്നി കോൺവന്റിലെ പഠനം മതിയാക്കിവന്ന എന്നതായിരുന്നു. അഴിഞ്ഞുതുങ്ങുന്ന വാർക്കുന്തൽ നഗ്നമായ കണ്ണത്തിൽ വിതറിക്കിടക്കുന്നനിലയിൽ താൻ അവളെ കാണാൻ ഇടയായതിനെപ്പറ്റി ജൂലിയൻ ആരോടും പറഞ്ഞില്ല. ഏതുനിമിഷത്തിലും അവളുടെ ജനാലയുടെ കതകുകൾ തള്ളിത്തുറന്നു കാണപ്പെട്ടമെന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയാൽ ജൂലിയൻ തീവ്രമായ സംഭ്രമാതിരേകത്താൽഗ്രസ്തനായിരുന്നു എന്നതു തീർച്ചയായും കാര്യമാണു്. ഒരു സ്ത്രീയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഒരു പുരുഷനെ അയാൾ ആശ്വാസപൂർവ്വം ഇഷ്ടപ്പെട്ടമായിരുന്നു; സ്ത്രീകൾ അത്രമാത്രം പരിഹാസഭ്രാന്തു തികഞ്ഞവരാണു്. ഇനിയങ്ങോട്ടു

മുരളി വായിക്കാൻ തനിക്കു ധൈര്യം തികഞ്ഞു വരുന്നതെങ്ങിനെ? സംഗീതം വിധിപ്രകാരം അഭ്യസിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ള ഒരു യുവതി ശ്രവണസീമയിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുമ്പോൾ അയാൾ അപ്രഗത്ഭനായ ഒരു ഗായകനാണു്. ആ നിശാവേളയിൽ അങ്ങിനെ ധ്യാനമഗ്നമായി നിമിഷങ്ങൾ നീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ താൻ തെറ്റീസായെ വെറുക്കുന്നു എന്നു് ഒടുവിൽ അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി.

അയാൾ തന്റെ അറയിലേക്കു കടന്നതു് ഒരു കള്ളന്റെ കരുതലോടെയാണു്. അവൾ തന്നെ കാണാതിരിക്കാൻവേണ്ടി മെഴുകുതിരി കത്തിക്കാൻ അയാൾ തുനിഞ്ഞില്ല. താൻ എത്രമാത്രം പരിക്ഷീണനായിരിക്കുന്നു എന്നു സ്വയം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനായി അടുത്ത നിമിഷത്തിൽതന്നെ ഉറക്കമാകാൻ അയാൾ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ എതിർവശത്തു സംഭവിക്കുന്നതെന്താണെന്നറിയാനുള്ള പ്രേരണയെ അതിജീവിക്കാൻ അയാൾക്കു കരുത്തു തികഞ്ഞുവന്നില്ല. ആ ജാലകം തുറക്കപ്പെട്ടില്ല. ഒടുവിൽ പത്തുമണി കഴിഞ്ഞ ശേഷമാണു് ആ ജനാലക്കതകുകളുടെ വിള്ളലിൽക്കൂടി ഒരു നേർത്ത പ്രകാശത്തിന്റെ ദീപ്തിരേഖകം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്; അതു വളരെവേഗംതന്നെ തിരോധാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അയാൾ ഇരുൾ മൂടിയ ആ ജാലകത്തിന്റെ നേരേതന്നെ മിഴി നട്ടിരുന്നു. അന്നുമുതൽ

എതിർവശത്തുള്ള ആ ഭവനത്തിന്റെ നേരെ ഒളിഞ്ഞു നോക്കാതിരിക്കാൻ ഒരു രാത്രിയിലും അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ആദ്യകാലത്തെപോലെതന്നെ മൂകമായി നിലകൊള്ളുന്ന ആ പഴയ കല്ലുകൾക്കു ജീവൻ പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന നേരിയ ശ്വാസഗതിപോലും അയാൾ സസൂക്ഷ്മം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഒന്നും പരിവർത്തനം പൂണ്ടതായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നില്ല; ആ ഭവനം പഴയപടി നിശ്ശ്രമഗമായി നിലകൊള്ളുന്നു. പുതിയ ജീവസ്പന്ദനസൂചനകൾ കണ്ടെത്തുന്നതിനു് പരിചയസമ്പന്നമായ കണ്ണും കാതും വേണ്ടിയിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ജാലകങ്ങളിൽനിന്നും ജാലകങ്ങളിലേക്കു് ഒരു മങ്ങിയ പ്രകാശം നീങ്ങുന്നതായി കാണാം. വിസ്തൃതമായ ഒരറനിമിഷനേരത്തേക്കു മാത്രം കാണാനവസരം നൽകിക്കൊണ്ടു് ആ യവനികകളിൽ ഒന്നിന്റെ ചുളിവു ലേശമൊന്നു വലിച്ചിടപ്പെട്ടേക്കാം. മറുചില വേളകളിൽ ഉദ്യാനത്തിൽ ക്രൂടി മൂടലമായ പാദപാതധ്വനി കടന്നു പോകുന്നതു കേൾക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഗാനാലാപനം പിയാനോയുടെ സപ്തതരംഗങ്ങളോടൊത്തു് അകത്തുക്രൂടി നീന്തിനീങ്ങുന്നതു്. വീണ്ടും ആ ശബ്ദം അവ്യക്തതപൂണ്ടുപോകുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ ആ പഴയ ഹർമ്മ്യത്തിൽ യുവരക്തത്തിന്റെ തുടിപ്പുകൊണ്ടു പ്രകമ്പനം ചേരുന്നതിന്റെ അവ്യക്തസൂചകം. ഈ വിക്ഷുബ്ധാവസ്ഥ തന്നെ അകെ അസ്വസ്ഥചിത്തനാക്കുന്നതിനിടയാക്കിയിരിക്കുന്നതായി ജൂലിയൻ സ്വയംബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു.

ശൂന്യമായ ആ ഭവനത്തിൽനിന്നും തന്റെ മുരളീ ഗാനത്തിന്റെ അലകൾ പ്രതിധ്വനികളായി മടങ്ങി എത്തിയ നിമിഷങ്ങളെ അയാൾ ശപിച്ചു.

സ്വയം സമ്മതിക്കാൻ തയാറില്ലായിരുന്നെങ്കിലും തെറീസായെ വീണ്ടും കാണുന്നതിനുള്ള പ്രേരണ അയാളിൽ അഗാധമായശക്തിപ്പൊലിമയോടെ വളർന്നിരുന്നു. കുങ്കുമഭംഗികലർന്ന കപോലങ്ങളും, ദ്യുതിയേറിയ മിഴികളും പരിഹാസഭാവംതികഞ്ഞ അവളുടെ രൂപവും അയാൾ സങ്കല്പിച്ചുനോക്കി. പകൽ വെളിച്ചത്തിൽ തന്റെ ജാലകത്തിനടുത്തു തല കാട്ടാൻ ധൈര്യപ്പെടാതിരുന്ന അയാൾക്കു് അവളുടെ രൂപം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നതു നിശാവളകളിൽ മാത്രമാണു്; അപ്പോൾ കനത്തുകൂടിയ തമസ്സിൽ ആകെ ഘനീഭവിച്ച ഒരു നിഴലായിമാത്രമേ അവളെ അയാൾക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. ഒരുദിവസം മുറിയിൽ പരക്കുന്ന വെയിലിൽ നിന്നും മോചനം നേടുന്നതിനായി തന്റെ ജനാലയുടെ കതകുകൾ അടയ്ക്കാൻ മുതിരുമ്പോൾ തെറീസാ അവളുടെ അറയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നില്ക്കുന്നതായി അയാൾ കണ്ടു. മെലിഞ്ഞു നീണ്ടു വിളറിയ അവൾ അങ്ങിനെനിന്നു് എന്തിനെയോപറ്റി ചിന്തിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. അവളുടെ അംഗങ്ങൾ വടിവൊത്തതും സൗന്ദര്യപൂർണ്ണവുമായിരുന്നു. താൻ ഭാവനയിൽ ദർശിച്ചിരുന്ന ഉത്സാഹചിത്തയായ അവളു

ടെ രൂപത്തിനുള്ള അന്തരം ഭീതി ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അഭേദാതിരേകം അയാളിൽ വളർത്തുന്നതായിരുന്നു. ആ കർഷകമായവടിവൊത്ത അരുണാധരങ്ങളോടുകൂടിയ അവാം അയാളെ മോഹമഗ്നനാക്കി. പുഞ്ചിരി പുരളാത്ത അഗാധമായി ഇരുണ്ട മിഴികളും അവാംക്കു ക്രൂരയായ ഒരു രാജ്ഞിയുടെ ഭാവം നൽകിയിരുന്നു. അവാം സാവധാനം ജനാലയുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. പക്ഷേ അവാം അയാളെ കണ്ടതായി തോന്നിച്ചില്ല. മറ്റു വളരെയധികം കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതയായി അവളുടെ ചേതന അകന്നു വ്യാപരിക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നു. അവാം പിന്തിരിഞ്ഞപ്പോൾ കരുത്തുതുടിക്കുന്ന ആ കണ്ഠവും, അതിന്റെ വടിവൊത്ത രൂപത്തിന്റെ താളലയംപറ്റിയുള്ള ചലനങ്ങളും ദർശിച്ച ബലിഷ്ഠനായ അയാൾക്കു് അവളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ താൻ ഒരു ശിശുവിനെപോലെ ദുർബലനാണെന്നു തോന്നി. നേരിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ സ്മരണ അയാളെ കൂടുതൽ സംഭ്രമാധീനനാക്കുന്നതായിരുന്നു.

അതിനുശേഷം ജൂലിയന്റെ സ്ഥിതി ക്ലേശകരമായി. തന്റെ ഏറ്റവും അടുത്തു താമസിക്കുന്ന കുലീനയും സുന്ദരിയും ഗൗരവക്കാരിയും-ആയ ആ യുവതി അയാളെ അസ്വസ്ഥതയിലാഴ്ത്തി. അവാം ഒരിക്കലും അയാളുടെ നേരേനോക്കിയിരുന്നില്ല; അയാളുടെ നില

നില്പിനെപ്പറ്റി അവൾക്കറിവില്ലെന്നതുപോലെ തോന്നി ച്ചു. എന്നാൽ അവൾ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനും, അവ ളേറ്റവും അർഹനായി കാണുന്നതിനും ഇടയാകുമെന്ന ചി ന്തയിൽനിന്നുദിച്ചവിഷാദത്തിൽനിന്നും അയാളെ മു ക്തനാക്കാൻ അതു തീരെ ഉപകരിച്ചിരുന്നില്ല. തന്റെ ഓരോ ചലനങ്ങളെയും വീക്ഷിച്ചു പരിഹാസം ചൊരി യുന്നതിനായി അവൾ ഒളിവിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കരുതാൻ തന്റെ വികൃതചിന്താവാസന അയാൾക്കിട വരുത്തിയിരുന്നു. തന്റെ അറയിൽ കടന്നുകൂടി ഒളി ച്ചാൽ അതിനുള്ളിൽ ഉലാത്താതിരിക്കാൻ അയാൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു മാസക്കാ ലമോമറ്റോ കടന്നു പോയപ്പോഴേക്കും അവൾതന്നെ അവഗണിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അയാൾ വിഷാദമഗ്നനാ കാൻ തുടങ്ങി. അവൾ ഒരിക്കലും തന്റെനേരെ നോ ക്കാത്തതെന്താണു്? അവൾ ജനാലയുടെ അടുത്തു വരു ന്നു; ഇരുണ്ട മിഴികൾ വിജനമായ തെരുവിൽ അലയു ന്നു. എന്നിട്ടു് അയാളുടെ ആകാംക്ഷാഭരിതമായ സാ ന്നിദ്ധ്യം എതിർവശത്തുണ്ടെന്നു് ഊഹിക്കാൻപോ ലും നില്ക്കാതെ പിൻവാങ്ങുന്നു. അവളുടെ വീക്ഷണ ത്തിനു ലക്ഷ്യമാകുമെന്ന ചിന്തകൊണ്ടു്, വിറപൂണ്ടിരു ന്നതുപോലെതന്നെ ഇപ്പോൾ അവളുടെ മിഴികൾ ത ന്നിൽ പതിഞ്ഞു കാണാനുള്ള അടക്കാനാവാത്ത അ ഭിലാഷംകൊണ്ടു് അയാൾക്കു വീർപ്പുമുട്ടുകയും ചെയ്തി

രുന്നു. അയാളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ മണിക്കൂറുകളിലും അവളുടെ സ്മരണ നിറഞ്ഞുനിന്നു.

എന്നും കൃത്യനിഷ്ഠപാലിച്ചിരുന്ന ജൂലിയൻ, പ്രഭാതത്തിൽ തെറിസാ ഉറക്കമുണരുന്നസമയത്തു് തന്റെപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി വിസ്മൃതനായിരിക്കും. ഇപ്പോഴും അയാൾക്കു് അവളുടെ വെളുത്തമുഖവും അരുണാധരങ്ങളും ഭയമേറുന്നവയാണു്; പക്ഷേ ആ ഭീതി അയാൾക്കു് ഹൃദ്യമായ ഒരനുഭൂതിയായിരുന്നു. അതനുഭവിക്കുന്നതിൽ അയാൾ ആനന്ദിച്ചു. ഒരു യവനികയുടെ പിറകിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു് അവളുടെ ദർശനം വിതരുന്ന ഭീതിയുടെ ആക്രമണത്തിനു സദയം അപ്പീതനാകുന്ന അയാൾ ദീർഘമായ ഒരു നടത്ത കഴിഞ്ഞിട്ടെന്നപോലെ പാദങ്ങൾ വിറച്ചുതുടങ്ങുന്നതുവരെ അങ്ങിനെനോക്കിനില്ക്കും. അവൾ പെട്ടെന്നു തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കാനിടയാകുന്നതായും, പുഞ്ചിരികൊണ്ടു പുളകംചേക്കുന്നതായും, സപര്യനങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നതിനാൽ ആ ഭീതി അയാളെ വിട്ടകന്നിരുന്നു.

ഒടുവിൽ തന്റെ പൂല്പാങ്കുഴലിൽക്കൂടി അവളോടു പ്രേമാർത്ഥന ചെയ്യുന്നതിനു് അയാൾ ഉറച്ചു. ഊഷ്മളമായ നിശകളിൽ അയാൾ മുരളിവായിക്കാൻതുടങ്ങി. ജനാലകൾ തുറന്നിട്ടു് ഇരുളിന്റെ മറപറ്റി അയാൾ തന്റെ പഴയ ഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചു. നാടൻ പാട്ടുകളുടെ ആ ഈരടികൾ മുത്തംവെക്കുന്ന ബാലികമാരുടെ

നിഷ്ക്കർമ്മഷതയും ഹൃദ്യതയും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ആ സ്വരരാഗഗതി പതറുന്നവയും നീണ്ടതുമായി, വിടർന്ന് ഉടയാടകളോടെ കടന്നുപോകുന്ന ഒരു തരുണിയുടെ ചലനരീതിപോലെ ഒരു താളലയത്തോടെ ഉതിരുന്നതായിരുന്നു. ചന്ദ്രികാരഹിതമായ നിശകൾ അയാൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ആ പരിസരം ഇരുളിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ടാവും; അപ്പോൾ ഒരു രാക്കിളിയുടെ ലളിതമായ ചിറകടിപോലെ നിദ്രാമഗ്നമായ ഭവനങ്ങളുടെ ചുവരുകളെ തഴുകികൊണ്ടുതിരുന്ന സംഗീതത്തിന്റെ ഉറവിടം നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. താൻ വീട്ടിൽ എത്തിയ ദിവസം നിദ്രയ്ക്കായുങ്ങുമ്പോൾ കേൾക്കാനിടയായ മുരളീ ഗാനത്തിന്റെ ആവർത്തനാനുഭൂതി അനുഭവപ്പെട്ടകയാൽ തെറീസാ ആശ്ചര്യഭരിതയായി. വെൺപട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ സുന്ദരരൂപം ജനാലയുടെ അടുത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ അവാം ആഞ്ഞു നോക്കുന്നതുകണ്ടു് ഉന്മത്തചിത്തനാകാൻ ആദ്യനിശയിൽതന്നെ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

"ഫ്റാങ്കോയിസ്, കേൾക്കുന്നില്ലേ!" അകത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു ഗാംഭീര്യമൂറാ സ്വരത്തിൽ അവാം പറഞ്ഞു. "അതു് ഒരു രാപ്പാടിയുടെ ശബ്ദമല്ല!"

"ഓ!" ഒരു ഇരുണ്ട നിഴലായിട്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ജൂലിയനു കാണാൻ കഴിയാതിരുന്ന ആ കിഴവി പ്രതിവചിച്ചു: "അകലെയുള്ള ഏതോ വീട്ടിലിരുന്നു് ആരോ മുരളി വായിച്ചു രസിക്കുകയാവും."

"അതെ. വളരെ അകലെ എവിടെയോ ആണ്." ചില നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. അവൾ ആവർത്തിച്ചു. അവൾ തന്റെ കരങ്ങൾ പുറത്തേക്കു നീട്ടി നിശയിൽ പരക്കുന്ന വായുവിന്റെ കുളിർമ തൊട്ടറിഞ്ഞു.

അതിനുശേഷം ഓരോ നിശയിലും ജൂലയൻ ക്രൂത്തൽ ഉച്ചത്തിൽ മുരളി വായിച്ചു. ആ ശബ്ദം വളർന്നു പൊങ്ങുന്തോറും അയാളുടെ ഹൃദയത്തിലെ സംക്ഷുബ്ധഭാവം അധരങ്ങളിൽക്കൂടി ആ പഴകിയ മഞ്ഞ മുരളിയിലേക്കൊഴുകി. എല്ലാ രാവുകളിലും അതു ശ്രുതിച്ചേർന്ന തെറീസാ ആ സംഗീതത്തിൽ അത്ഭുതാധീനയായി; അതു തന്റെ അടുത്തെത്തുന്നതിനു് ഇരുട്ടു പരക്കുന്നതുവരെ കാത്തുനില്ക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഉല്ലാസഭരിതമായ ആ നിർത്സരി ഓരോ മേൽക്കൂരകളേയും ചെന്നു തഴുകിയിട്ടു പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു. ആ നിശാകാലം പ്രേമഗാനങ്ങൾ തന്റെ ജാലകത്തെ അഭിസംബോധനം ചെയ്യുകയാണെന്നു് അവൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ചിലപ്പോൾ പെരുവിരലിൽ കുതിച്ചുപൊങ്ങിനിന്നു് അവൾ മേൽക്കൂരകളിലേക്കു നോക്കിയിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആ സ്വരമാധുരീപ്രവാഹം തന്നെ സ്പർശിക്കാൻ ശക്തമാകുന്നവിധം വളരെ അടുത്തുനിന്നും പൊട്ടി ഒഴുകുകയാണെന്നു് അവൾക്കു തോന്നി. അതു സമീപത്തുള്ള നിർമ്മാണമായ ഏതോ പഴയ കെട്ടിടത്തിൽനിന്നും ഉതിരുന്നതാണെന്നു അവൾ ഊഹിച്ചു. തന്റെ വികാരപാരവശ്യം

മുഴുവൻ ജൂലിയൻ ആ മുരളിയിൽക്കൂടി ആവേശത്തോടെ ഒഴുക്കി. മുരളി മുത്തുമണികളുടെ സമ്മിളിത സംഘട്ടന ശബ്ദഭംഗി ഉതിർത്തു. തമസ്സു നൽകിയ ധൈര്യത്താൽ പ്രോചോദിതനായ അയാൾ ആ ആലാപനംകൊണ്ടു് അവളെ തന്നിലേക്കാകർഷിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാശിച്ചു. ആകൃഷ്ടയും കീഴടക്കപ്പെട്ടവളുമെന്നമട്ടിൽ തെറീസാതന്റെ ജാലകത്തിൽക്കൂടി ആഞ്ഞുനോക്കിനില്ക്കുകയും ചെയ്തു.

"അകത്തുപോരു". ആ കിഴവിയുടെ സ്വരംകേൾക്കായി "ഇടിവെട്ടന്നലക്ഷണമുണ്ടു്. ദുസ്വപ്നങ്ങൾ കാണാനിടയാകും".

ആ രാത്രി ജൂലിയൻ തീരെഉറങ്ങിയില്ല. താൻ ആരാണെന്നു തെറീസാ ഊഹിക്കുകയോ തന്നെ അവൾ കാണുകയോ ചെയ്തിരിക്കണമെന്നു് അയാൾ കരുതി. പ്രണയപരമായ വികാരപാരമ്യത്തിൽ ഏറിയുന്ന അയാൾ തന്റെ കിടക്കയിൽകിടന്നു്, അടുത്തദിവസം സ്വയം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുത്തതിനെപ്പറ്റിചിന്തിച്ചു. ഇനിയുംഒളിവിൽകഴിയുന്നതു് അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപഹാസ്യമാണെന്നതു തർക്കമറ്റകാര്യമാണു്. എങ്കിലും താൻ അങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നു തന്നെ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. ആരുമണിക്കു തെറീസായുടെ ജാലകത്തിന്റെ കതകുകൾ പൊടുന്നനെ തള്ളിതുറക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മുരളി പെട്ടിയിൽ വയ്ക്കുന്നതിനു തു

എമിലിസോള.

ടങ്ങുന്ന അയാം തന്റെ ജനാലയുടെ അടുത്തുനില്ക്കുക യായിരുന്നു.

സാധാരണയായി എട്ടുമണിക്കു മുൻപു് അവം എ ഴുന്നേല്ക്കുന്ന പതിവില്ലാത്തതാണു്. ഇന്നു വ്യത്യസ്ഥ മായി കണ്ടു. അലക്ഷ്യമായി ബന്ധിച്ചിട്ട മുടി. ഡ്രസിം ഗ് ഗൗൺ മാറിയിട്ടുക്കുടിയില്ല. പിൻവാങ്ങാൻ ശക്ത നാകാതെ അവളെ മുഗ്ധമായി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ജൂലി യൻ അങ്ങിനെ നിന്നു. അതേസമയം അയാളുടെ അപ്ര ഗത്ഭമായ കരങ്ങളം ആ മുരളി ഛിന്നഭിന്നമാക്കി എറി യുന്നതിനു വ്യഗ്രമായി പണിപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു. തെ റീസായെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അധീശാധികാരം സ്പുരിക്കുന്ന അചഞ്ചലമായ മിഴികളോടെ അവം അ യാളെ പരിശോധിയ്ക്കുന്ന നിലയിൽ നോക്കുകയായിരു ന്നു. ഏതാനും നിമിഷനേരത്തേയ്ക്കു് അവം അയാള ടെ ബല്ത്ത അന്ധികാരംപോന്ന, ഉന്നതമായ സ്തുലക യം അളന്നറിയുന്നതിലേയ്ക്കുട്ടിരിക്കുകയാണെന്നു തോ ന്നിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ ലജ്ജാശീലനായ ആ ഭീമകാര ന്റെ വിപരീതരൂപം അവം ആകെക്കുടി നിഗ്ഗ്രഹിക്കുക യായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോം, അവം കഴിഞ്ഞ നി ശാവേളയിൽ കണ്ട ഉല്ലാസഭരിതയായ യുവതിയായിരു ന്നില്ല. ഇരുണ്ട മിഴികളും തുടുത്തുവന്ന അധരങ്ങള മായി കാണപ്പെട്ടിരുന്ന അവാം ഇപ്പോം ഗാംഭീര്യമാറ ഭാവമണിഞ്ഞിരുന്നു. തെരുവിലെ ഒരു പട്ടിയെ താൻ

ഇഷ്ടപ്പെടുകയൊ വെറുക്കുകയൊ ചെയ്യേണ്ടതു്? അതു നിശ്ചയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു പോലെ, ലേശം വികൃതമായ ഭാവത്തോടെ, അവൾ അങ്ങിനെ നിന്നു. ഒടുവിൽ അയാളെ വെറുക്കാൻ അവൾ തീരുമാനിച്ചു. ജനാല അടച്ചശേഷം അവൾ തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

തന്റെ കാൽമുട്ടുകൾ തളരുന്നതായി ജൂലിനു് തോന്നി; പരിക്ഷീണനായി അയാൾ കസേരയിലേക്കു വീണു. പതുക്കെ സ്വരത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ അയാളുടെ അധരങ്ങളിൽ കൂടി പുറത്തുവന്നു. "അവൾ എന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.....ഞാൻ അവളെ പ്രേമിക്കുന്നുമുണ്ടു്.....ഇതെന്റെ അന്ത്യം കുറിക്കുന്നതാണു്."

കരതലത്തിൽ ശിരസ്സു താങ്ങി ഇരുന്നു് അയാൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. എന്തിനു്, എന്തിനായി താൻ അവളുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു? തന്നെപ്പോലെ ദുർഭഗരായവർ ഒളിവിൽ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളണം. യുവതികളെ ഭയപ്പെടുത്താനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൂടാ. തന്റെ വൈരൂപ്യത്തിൽ അറിശം പൂണ്ട അയാൾ സ്വയം ശപിച്ചു. എല്ലാ ഹൃദയങ്ങളെയും വശീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഗാനമാധുരി ചേന്ന് ഒരു രാപ്പാടിയെ പോലെ ഒരിക്കലും പകൽ വെളിച്ചത്തിലിറങ്ങാൻ തുനിയാതെ ഇരുളിന്റെ നിഴലിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടി ഇരുന്നു മുരളി വായിക്കുന്നതിനു താൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ വെറുപ്പിന്റെ ഈ വേദന സഹിക്കേണ്ടതായി വരുമായിരുന്നോ? അവളുടെ ശ്രദ്ധാ കേന്ദ്ര

മാകാൻ കഴിയുന്ന സുഖപ്രദമായ ഒരവസ്ഥാവിശേഷത്തിൽ നിഗൂഢമായ പ്രേമവാഞ്ഛകം പഴക്കം ചെന്ന രാഗമാലികയിൽ ക്രൂടി ആവത്തിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെന്നും കഴിഞ്ഞുക്രൂടാൻ തനിക്കു കഴിയുമായിരുന്നു. പ്രേമപരവശനായി വിദൂരസ്ഥമായ ഏതോ സ്ഥലത്തു നിന്നും തന്റെ ജാലകത്തിനു താഴെ എത്തി മരണംകാത്തു കിടക്കുന്ന ഏതോ സുന്ദരനായ രാജകുമാരനാണു് താൻ എന്ന സങ്കല്പത്തിൽ, തന്നെ അറിയാനവസരം ലഭിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ, അവൾ സ്നേഹവർഷം ചൊരിയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ തികഞ്ഞ വിഡ്ഢിയായ താൻ ആ മാസ്മര ശക്തിവലയം ഭഞ്ജിച്ചു. ഇപ്പോൾ താൻ നരകത്തിൽകെട്ടിയ കാളയെപോലെ വികൃതരൂപിയാണെന്നും ഇനി ഒരിക്കലും അവൾ തന്റെ സംഗീതം ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ലെന്നും അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി.

അയാളുടെ ധാരണ ശരിയായിരുന്നു. നറുമലരുകളും തളിരിലകളും ഹൃദ്യമായസുഗന്ധംപൊഴുട്ടി മോടിയേറിയ നിശകളിൽ അയാൾ തന്റെ സരളഗാനങ്ങൾ ഹൃദ്യമായി ആവത്തിച്ചാലാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു വ്യർത്ഥമായി. തെറീസാ ശ്രദ്ധിക്കുകയോ അതു കേൾക്കുകയോ ഉണ്ടായില്ല. നേർത്ത മുരളീനാദത്തിൽക്രൂടി തന്റെ പ്രണയം സൂചിപ്പിക്കുന്ന അയാളുടെസാന്നിദ്ധ്യം എതിർവശത്തുണ്ടെന്നു് അറിയുന്നമട്ടുക്രൂടി ഇല്ലാതെ അവൾ തന്റെ അറയിൽവരികയോ ജനാലയിൽക്രൂടി പുറ

ത്തേക്കുനോക്കിനില്ക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നു. "ഹോ!, തെറ്റായ സ്വരരീതികളോടെയുള്ള ആ മുരളീനാദം കേട്ടപ്പോൾതന്നെ!" അവൾ അങ്ങിനെ ഒരു ദിവസം മുരളികതന്നെ ഉണ്ടായി.

നിരാശാഭരിതനായ അയാൾ അന്നുതന്നെ തന്റെ മുരളി പെട്ടിയിൽവച്ചു് അടച്ചു. അതിനുശേഷം അയാൾ അതു സ്പർശിക്കുകകൂടി ചെയ്തിട്ടില്ല.

കൊച്ചു കൊളാംബലും അയാളെ പരിഭ്രമിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം തന്റെ യജമാനനായ സാവറിനിന്റെ ആഫീസിലേക്കു പോകുന്നതിനിടയിൽ ഒരു ഗാനാലാപനം പരിശീലിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്ന ജൂലിയനെ അയാൾ ജനാലയുടെ അടുത്തുകണ്ടിരുന്നു. അതിനുശേഷം അതുവഴി കടന്നുപോകുമ്പോഴൊക്കെ അയാൾ പരിഹാസഭരിതമായി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വക്കീൽ ഗുമസ്തൻ മാർസന്നികുടുംബത്തിൽ ഒരു സന്തത സന്ദർശകനാണെന്നു ജൂലിയനറിവുണ്ടായിരുന്നു; ആ ബോധം അയാളെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ഇപ്പോൾ ഹ്രസ്വകായനായ ആ മനുഷ്യനോടു ജൂലിയനു് അസൂയയല്ലതോന്നിയതു്. അവന്റെ സ്ഥാനത്തായിരിക്കുന്നതിനു തന്റെ ജീവരക്തത്തിന്റെ അവസാനത്തെത്തുള്ളിവരെ നൽകാൻ അയാൾ ഒരുക്കമായിരുന്നു. കൊളാംബലിന്റെ അമ്മയായ ഫ്റാങ്കോയിസു് വത്സര

ങ്ങളായി മാർസന്നിഭവനത്തിലെ അന്തേവാസിയാണ്. തെറീസായുടെ ബാല്യത്തിൽ പരിചരണച്ചുമതലവഹിച്ച അവൾ ഇന്നു് അവളുടെ ഭൃത്യയായി തുടരുന്നു. ആ കൊച്ചു് കുലീനബാലികയും, ആ സാധാരണക്കാരനായ ബാലനും ഒരുമിച്ചുവളർന്നു. അവരുടെ ബാല്യകാലബന്ധത്തിന്റെ ഒരംശം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നതു സ്വാഭാവികംമാത്രമാണു്. എങ്കിലും തന്നെകാണുമ്പോൾ വികൃതമായ ഒരു പുഞ്ചിരികൊണ്ടു വക്രിക്കുന്ന അധരങ്ങളോടുകൂടിയ കൊളാംബലിനെ തെരുവിൽവച്ചുകാണാനിടയാകുമ്പോൾ ജൂലിയൻ വേദനാഭരിതമായ ഒരനുഭൂതിയുടെ ആക്രമണത്തിനു വിധേയനായിരുന്നു. ഏസപകായനായ തന്റെ ആ പ്രതിയോഗി തന്നെക്കാൾ ആകാരസൗഷ്ഠവമുള്ളവനാണെന്നു കാണാനിടയായപ്പോൾ ജൂലിയന്റെ അനിഷ്ടഭാവം ക്രൂരതൽ ശക്തിമത്തായി. കൊളാംബലിന്റെ തല ഒരു പൂച്ചയുടേതുപോലെ ഉരുണ്ടതായിരുന്നെങ്കിലും അതു കർഷകമായിരുന്നു. അയാളുടെ ഉരുണ്ടുകൂടിയ മൃദുലമായ കവിൾത്തടത്തിൽ ചുരുണ്ടതാടി രോമങ്ങളുണ്ടു്. അയാളുടെ ഛായാമുഖകളും ശ്രദ്ധേയമാണു്. നഗരപ്രാന്തത്തിലെ പ്രാകാരഭിത്തിക്കടുത്തുവച്ചു് പഴയപോലെ അവനെ തന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ തെറീസായെ അവളുടെ വീട്ടിൽചെന്നു സന്ദർശിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യത്താൽ അനുഗ്രഹീതനായ അയാളെ ജൂലിയൻ കണക്കിനു സമ്മാനിച്ചുവിട്ടുമായിരുന്നു.

ഒരു വത്സരം കടന്നുപോയി. അയാൾ ജീവൻ ചു മക്കുന്നതു തെറീസായ്ക്കുവേണ്ടിമാത്രമാണു്. അയാളുടെ ഹൃദയം, നിരന്തരമായി നിലകൊള്ളുന്ന ആ ഭവനത്തി നുള്ളിലായിരുന്നു. അതിന്റെ നിഴലിൽ ലജ്ജയും പ്ര ണയപാരവശ്യവുംകൊണ്ടു് അയാളുടെ ജന്മം പാഴായി ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. അയാളുടെ വിശ്രമവേളകൾ മുഴുവൻ ചെലവഴിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു് ഒരേസ്ഥാനത്തുറ പ്പാണു്; നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ചാരനിറമാർന്ന മുഖരിൽ തറ പ്പപറ്റിയ മിഴികളുമായി അയാൾ നിശ്ചലനായി നി ല്ക്കും. അതിലെ പായലുപിടിച്ച ഓരോ കല്ലും അയാൾക്കു വേർതിരിച്ചറിയാവുന്നതാണു്. അങ്ങിനെ വ്യർത്ഥമാ യി നോക്കിനിന്ന മാസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. തന്റെ എല്ലാ ചേതനയും മമത പുലർത്തുന്ന ഗാംഭീര്യമുറ്റ ആ ഭവനത്തിന്റെ ആന്തരികസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇപ്പോഴും അയാൾക്കു് യാതൊരു വിവരവും ഇല്ലായിരുന്നു. അവ്യ ക്തമായ ശബ്ദങ്ങളും, സ്ഖലിത പ്രഭാപ്രസരലാഞ്ച നകളും അയാളെ വിഷമിപ്പിച്ചു. അവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന തു് ആഹ്ലാദഭരിതമായ സംഭവങ്ങളെയാണോ? അതോ ശവസംസ്കാരത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളോ? ആ ഭവനത്തിൽ ജീവൻ തുടിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ മറുവശത്തായിരുന്നതിനാ ൽ അതെപ്പറ്റി തിട്ടപ്പെടുത്താൻ അയാൾക്കു കഴിയുമാ യിരുന്നില്ല. തെറീസായും കൊളാംബെല്ലും പുരുഷമായ വിനോദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു രസിക്കുന്നു; ആ യുവതി തരു നികരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉലാത്തി ആഹ്ലാദിക്കുന്നു.

അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ തോഴന്മാരുടെ കരത്തിൽ കുട്ടങ്ങി നൃത്തം വെക്കുന്നു. അതുമല്ലെങ്കിൽ വീണ്ടും വിഷാദാവേശത്താൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട നിലയിൽ നിരുന്മേഷതകൂടിയിരിക്കുന്ന അവയിലിരുന്നു വിങ്ങിക്കരയുന്നു— അങ്ങിനെ തന്റെ മാനസികാവസ്ഥയുടെ ആഹ്ലാദഭാവത്തെയോ, വിഷാദമഗ്നതയെയോ ആശ്രയിച്ചു ഭാവനചെയ്യാൻ മാത്രമേ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. മറു ചിലപ്പോൾ മിനുക്കി ഇടപ്പെട്ട പഴയ പലക പാകിയ തറയിൽ മൂഷികരെപോലെ പ്രേതവും പത്നിയും മന്ദപാദരായി നീങ്ങുന്നതിന്റെ അവ്യക്തമായ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ അജ്ഞതയിൽ മുങ്ങി അയാൾ ജീവിച്ചു; നിഗ്രഹതകളുടെ നിലയനമായ ആ ചുമരിലുള്ള ഒരേഒരു വിടവു് തെറീസായുടെ ജാലകം മാത്രമായിരുന്നു. ആ യുവതി മൂകതപുണ്ണന്ന് ഒരു പ്രതിമ പോലെ എന്നും കാണപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവളുടെ ഭാവം നേരിയൊരാശയും പോലും വികസനൽകുന്നതായിരുന്നില്ല. ആ അന്യതാ ഭാവവും അവളുടെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി തനിക്കുള്ള അജ്ഞതയും അയാളെ അവാച്യമായി പീഡിപ്പിച്ചു.

അയാളുടെ ആഹ്ലാദരിതമായ നിമിഷങ്ങളും ആ ജാലകം തുറന്നുകിടന്നിരുന്ന വേളകളാണു്. അപ്പോൾ തെറീസായുടെ സാന്നിദ്ധ്യമില്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ അറയുടെ കോണിലേക്കു പാളിനോക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവളുടെ കിടക്ക കാണാ

ൻ കഴിയുന്നതിനു് അയാൾക്കു് ആറുമാസക്കാലം വേണ്ടിവന്നു. ആ അറയുടെ ഇടത്തെ കോണിൽ ഒതുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന അതിൽ ഇളംചുവപ്പു യവനികകൾ തൂക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ കിടക്കയുടെ എതിർവശത്തായി പിഞ്ഞാണികൊണ്ടുള്ള ചട്ടക്കൂടോടുകൂടിയ കണ്ണാടി ഘടിപ്പിച്ച ലൂയിപതിനഞ്ചാമന്റെ കാലത്തെ ഒരു ചെസ്റ്റ് ആഫ് ഡ്രായേഴ്സ് കണ്ടെത്തുന്നതിനു് അയാൾക്കു് ആറുമാസക്കാലം കൂടി വേണ്ടിവന്നു. ആ ജാലകത്തിനു നേരെയായി വെണ്ണക്കല്ലു പതിച്ച തീകായുന്നതിനുള്ള സ്ഥലം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ അറ അയാളുടെ സ്വപ്നത്തിലെ സ്വർഗ്ഗമാണു്.

അയാളുടെ പ്രണയത്തിന്റെ പ്രവാഹം വൈഷമ്യപൂർണ്ണമായ ഘട്ടങ്ങളും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. തന്റെ വൈരൂപ്യത്തെപ്പറ്റി ലജ്ജിതനായി വാരങ്ങളോളം അയാൾ ഒളിവിൽ കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അടക്കാനാവാത്ത അഭിശത്തിന്റെ സന്നിബാധ അയാളെ ആവേശിച്ചു. കനംപേറുന്ന പാദങ്ങളോടെ, പാരവശ്യം പടർന്ന വീർത്ത വദനം അവളെ നിർബന്ധപൂർവ്വം കാട്ടുന്നതിനു് അപ്രതിരോധ്യമായ ഒരു പ്രേരണ അയാളിൽ ശക്തിമത്തായി. തന്റെ നോട്ടംകൊണ്ടു് അവളെ ഭിന്നയാക്കുന്നതിനായി ആഴ്ചകളോളം അയാൾ അങ്ങനെ തന്റെ ജനാലയ്ക്കൂരികിൽ നിന്നു. രണ്ടുസന്ദർഭങ്ങളിൽ ലജ്ജിതനായ ഒരുവനെ ആവേശിക്കുന്ന ഉന്മാദഭാവം പൂണ്ട ധൈര്യത്താൽ പ്രേരിതനായി അയാൾ അവളെ ഉദ്ദേശിച്ചു്, ചുംബനമയച്ചിച്ച കരതലം നീട്ടിനിന്നിട്ടുണ്ടു്.

തെറീസാ അസഹ്യത ഭാവിക്കുകകൂടി ഉണ്ടായില്ല. ഒളിച്ചുനിന്നു വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ അവൾ പ്രൗഢഭാവത്തോടെ ചരിക്കുന്നതുകാണാമായിരുന്നു; എന്നാൽ തന്നെ സ്വയംപ്രകടിപ്പിക്കാനായി കടന്നുനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ അവൾ ക്രൂരത നിർവ്വികാരതയും ഗർവ്വും കലർന്ന ഭാവം സ്വീകരിച്ചിരിക്കും. അവൾ ശാന്തചിത്തയായി ഇരിക്കുന്നതു കാണാൻ അയാൾക്കൊരിക്കലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അയാളുടെ മേൽ നോട്ടം പതിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ മിഴികൾ പിൻവലിക്കുന്നതിനു് അവൾ ഒട്ടും ധൃതി കൂട്ടിയിരുന്നില്ല. മദ്മോസയിൽ ദേ മാർസന്നി തികഞ്ഞ ധാർമ്മിക ചിന്തയുള്ളവളും ആർദ്രചിത്തയുമാണെന്നു തപാലാഫീസിലെ ആളുകൾ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ആവേശത്തോടെ എതിർക്കാനുള്ള ഒരു ഭീരുത്വം ചിലപ്പോൾ അയാളിൽ ശക്തിമത്തായിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ ധാരണ തെറ്റാണു്. അവൾ ധാർമ്മിക ചിന്താവാസന ലേശവുമില്ലാത്തവളാണു്. രക്തമാംസം പൂണ്ട ഒരു ദുർദ്ദേവത! അവളുടെ അധരങ്ങളിൽ അത്യുഗ്രകടുത്ത ചോരച്ചുവപ്പുണ്ടു്; അവളുടെ നിറത്തിലെ വിളർച്ച് അവൾക്കു ലോകത്തോടുള്ള നിന്ദാഭാവത്തിന്റെ ഫലമാണു്. എന്നിട്ടു് അവളെ അവഹേളിയ്ക്കാൻ ചിന്തിച്ചതിൽ വിഷാദമഗ്നനാകുന്ന അയാൾ വിങ്ങിക്കരയും. അപ്പോൾ സ്വന്തം ചിറകിനുള്ളിൽ പവിത്രത സൂക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു മാലാഖയാണു് അവൾ എന്ന മട്ടിൽ അയാൾ മൂകമായി മാപ്പപേക്ഷിക്കും.

നേരിയൊരു വ്യതിയാനം കൂടി സംഭവിക്കാതെ ആ ഭൃ വത്സരത്തിന്റെ ഓരോ ദിനങ്ങളും കടന്നുപോയി. വീണ്ടും ഗ്രീഷ്മ കാലം സമാഗതമായപ്പോൾ അസാധാരണമായ ഒരു വികാരാവേശം അയാൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. തെറീസാ ഒരു വ്യത്യസ്ഥാന്തരീക്ഷത്തിൽ ജീവിക്കുകയാണെന്നു് അയാൾക്കു തോന്നി. ആ ചെറിയ പതിവുകൾ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടേഇരുന്നു; അവളുടെ ജാലകം രാവിലെ തുറക്കപ്പെട്ടുകയും രാത്രി അടഞ്ഞടയുകയും ചെയ്തുവന്നു. അവൻ എന്നും കൃത്യ സമയങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവളുടെ ജാലകത്തിൽ ക്രൂടി ഏതോ പുതുമയുള്ള നിശ്വാസം പരക്കുന്നു; അവൾ ക്രൂരതൽ വിളറിനീണ്ടു കാണപ്പെട്ടുമുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം പ്രണയപാരവശ്യത്താൽ സ്വയം മറന്ന നിലയിലെത്തിയ അയാൾ വിറയ്ക്കുന്ന കരമുയർത്തി മൂന്നാമതൊരു ചുംബനം കൂടി അപ്പിച്ചു നീട്ടി. തനിക്കു പതിവുള്ള, തോല്പിക്കാൻ കെല്പുള്ള, അസാധാരണ ഗാംഭീര്യത്തോടെ അവൾ അയാളുടെ നേരെ ഉറപ്പിച്ചു നോക്കികൊണ്ടു് ജനാലയുടെ അടുത്തു തന്നെ നിന്നു. അവിടെ നിന്നു പിൻവാങ്ങിയതു് അയാളാണു്. അയാളുടെ കവിൾത്തടങ്ങൾ തുടുത്തു ചുവന്നിരുന്നു.

ഗ്രീഷ്മ കാലത്തിനിടയിൽ ഒരൊറ്റ സംഭവം മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അതൊരു നിസ്സാരകാര്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും അതു് അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ അഗാധമായി സ്പർശിച്ചു. എല്ലാ ദിവസവും അസ്തമനവേളയാകുന്ന

തോടെ, അതുവരെ ലേശം തുറന്നു കിടന്നിരുന്ന തെറീസായുടെ ജാലകത്തിന്റെ കതകുകൾ അതിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടുകൾ തകർന്നു കിലുങ്ങത്തക്കവിധം അതിഭയങ്കരമായ ഒച്ചയോടെ അടഞ്ഞിരുന്നു; അതിന്റെ കൊളുത്തിടപ്പെട്ടതു വ്യക്തമായി കേൾക്കാം. ആ ശബ്ദം ജൂലിയനിൽ വേദനാഭരിതമായ ഒരു ഞെട്ടൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. താൻ തീവ്രവേദന അനുഭവിക്കുന്നതെന്തിനാണെന്നു ശ്രുപമില്ലാതെ തന്നെ അയാൾ പുലയും. മൂഢീയമായ ഈ സംക്ഷോഭാവസ്ഥയോടൊപ്പം മൃത്യുവശഗമായ പോലെയുള്ള ഒരു മൂകതയിൽ ആ ഭവനം മുങ്ങിപ്പോകുന്നതോടുകൂടി അയാളുടെ ഹൃദയം ഭീതി ഭരിതമായി തീരുന്നു. വളരെക്കാലത്തേക്ക് ആ ജനാല ഇങ്ങിനെ അടയ്ക്കുന്നതാരാണെന്നു് അയാൾക്കു ശ്രുപമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു രാത്രിയിൽ തെറീസായുടെ വിളറിയ ഹസ്തങ്ങൾ അയാൾ കണ്ടു; അതിന്റെ കൊളുത്തുകൾ ഇരുകട്ടത്ത ക്രോധത്തോടെ ശക്തിയായി പിടിച്ചിട്ടിരുന്നതു് അവളാണു്. ഒരു മണിക്കൂറിനു ശേഷം വീണ്ടും അവൾ ആ ജനാല തുറന്നപ്പോൾ അതു് ഒട്ടും വ്യഗ്രത ഇല്ലാതെയും അളന്നുവച്ച ഗാംഭീര്യത്തോടുമായിരുന്നു. പരിക്ഷീണമായ ഒരു ഭാവത്തോടെ അവൾ പുറത്തേക്കു് ആഞ്ഞുനോക്കി നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടു തന്റെ അസ്പൃശ്യമായ കന്യകാത്വത്തിന്റെ ആ ഉറക്കറയിൽ നടന്നു്, സ്ത്രീ സഹജമായ എന്തെങ്കിലും പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞ കൃത്യങ്ങളിൽ അവൾ വ്യാപൃതയാകുന്നു. തന്റെ

ശ്രവണങ്ങളിൽ അപ്പോഴും മുഴങ്ങുന്ന ആ ജനാലയുടെ കൊളുത്തിന്റെ ചിലമ്പുന്നധ്വനി ഒഴിച്ചാൽ ജൂലിയന്റെ ഹൃദയം ശൂന്യമായിരുന്നു.

ശരത്കാലത്തിലെ അന്തരീക്ഷം സരളവും മങ്ങൽകലർന്നും നിഷ്പ്രഭമായ ഒരു സായന്തനത്തിൽ ആ ജാലകം അതിഭയങ്കരമായ ശബ്ദത്തോടെ അടഞ്ഞു. പരന്നുതുടങ്ങിയ തമസ്സിൽമുങ്ങി അദൃശ്യമായിവരുന്ന നിരുന്മേഷമായ ആ ഭവനത്തിലേക്കുനോക്കിയിരുന്ന ജൂലിയൻ വിറയാൻപോയി; അയാളുടെ മിഴികളും നിറഞ്ഞൊഴുകി. രാവിലെപെയ്തമഴയിൽ പ്രകൃതിയിലധികം ഇലകളും കൊഴിഞ്ഞുപോയ ആ മരങ്ങളിൽ നിന്നും ശവസംസ്കാരവേളയിൽ ഉതിരുന്ന ഒരുതരം ഗന്ധംപരന്നു.

എങ്കിലും ആ ജനാല വീണ്ടും തുറന്നുകാണാൻ വേണ്ടി ജൂലിയൻ കാത്തിരുന്നു. അടഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ഉയർന്ന ശബ്ദത്തിൽ അതു തുറക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്തു. തെറീസാ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തീരെ വിളറി, വിടർന്നമിഴികളോടെ കാണപ്പെട്ട അവളുടെ മുടി അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞു വിതറിവീണുകിടന്നിരുന്നു. കൃത്യമായും തന്റെ ജനാലയുടെ മദ്ധ്യത്തായിനിന്ന അവൾ ഇരുകരങ്ങളുടെയും അംഗുലികൾ അരുണാധരങ്ങളിൽ ചേർത്തു ചുംബിച്ചിട്ട് ജൂലിയന്റെ നേരെനീട്ടി.

സംഭ്രമാധീനനായിപോയ ജൂലിയൻ ഇരുമുഷ്ടികളും തന്റെ മാറിടത്തിൽ ചേർത്തു, ആ ചുംബനം തന്നെ

ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെയാണോ എന്നു് ആരായുന്നവിധം അമ്പരന്നുനിന്നു.

അയാൾ പിൻവാങ്ങുകയാണെന്നു തെറ്റിസായ്ക്കു തോന്നാൻ അതിടയാക്കി. അവൾ കുറെക്കൂടി മുന്നോട്ടാഞ്ഞു വീണ്ടും തന്റെ അംഗുലികളെ ചെഞ്ചോരച്ചുണ്ടുകളിൽ ചേർത്തു് രണ്ടാമതായി ഒരു ചുംബനംകൂടി അയാളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അർപ്പിച്ചു. മൂന്നാമതും അതുണ്ടായി. അയാൾ നൽകിയ മൂന്നു ചുംബനങ്ങളും മടക്കികൊടുക്കുന്നതുപോലെ ആയിരുന്നു അതു്. ജൂലിയൻ ആശ്ചര്യസ്തബ്ധനായി നിന്നു കിതച്ചു. ആ ജാലകത്തിന്റെ ഇരുണ്ടചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ നില്ക്കുന്ന അവളെ അന്തിവെളിച്ചത്തിൽ അയാൾക്കു വ്യക്തമായികാണാമായിരുന്നു.

അയാളെ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടത്തികഴിഞ്ഞു എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അവൾ ആ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിൽ ആകെ ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു്, നിയന്ത്രിതമായ താണസ്വരത്തിൽ ഒരേഒരു വാക്കുരുവിട്ടു. "വരൂ!"

അയാൾ ചെന്നു. താഴത്തെനിലയിൽഇറങ്ങി, ആ കെട്ടിടത്തിന്റെനേർക്കു്, നിവന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ആ പടവുകളുടെ മുകളിലുള്ളവാതിൽ തുറന്നുകിടക്കുന്നതായി അയാൾകണ്ടു. ഒരുപക്ഷേ അരനൂറ്റാണ്ടുകാലമായെങ്കിലും അടഞ്ഞുകിടന്നതായിരിക്കാനിടയുള്ള അതിന്റെ ഇരുപാളികളും പായലിനാൽ മൂടുവയ്പ്പെട്ടതാ

യിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും അത്ര താല്പര്യമില്ലാതെ അബോധാവസ്ഥയിലെന്നവിധം അയാൾ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. അയാൾ അകത്തുകടന്നതോടെ ആ വാതിൽ വീണ്ടുംഅടഞ്ഞു. കൂട്ടുമയുള്ള ഒരു കരം അയാളുടെ കൈയ്പിടിച്ചു മുന്നോട്ടുനയിച്ചു. കുറെ പടവുകൾ കയറിയിട്ട് ഒരു ഇടനാഴിയിൽക്കൂടി അടുത്ത ഒരറയിൽ കടന്ന അയാൾ ഒടുവിൽ അവളുടെ ശയ്യാഗാരത്തിലെത്തി. ആ സ്ഥലം ഏതാണെന്നു് അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. നേത്തുമുവന്ന യവനികകളോടുകൂടിയ ആ അറ, ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചുനില്ക്കുന്ന അയാളുടെ സ്വർഗ്ഗമായിരുന്നു. പകൽവെളിച്ചം ശാന്തമായും മന്ദമായും അവിടെനിന്നും മങ്ങിമായുകയാണു്. അവിടെ മുട്ടുകുത്താനുള്ള ഒരുവാച്യപ്രേരണ അയാളിൽ ഉണ്ടായി. പക്ഷേ അവൾ അയാളുടെ മുന്നിൽ നീണ്ടുനിവർന്നുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; കരങ്ങൾ പരസ്പരം കോർത്തു നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെനിന്ന അവൾക്കു, തന്റെ മെയ്യിൽ ആധിപത്യംസ്ഥാപിക്കാൻതുടിക്കുന്ന പുരുഷനെത്ത അതിജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"നിങ്ങൾ എന്നെ പ്രേമിക്കുന്നുണ്ടോ?" മൃദുസ്വരത്തിൽ അവൾ ചോദിച്ചു.

"ഓ! തീച്ചയായും. തീച്ചയായും." അയാൾ മുരണ്ടു.

നിഷ്പ്രയോജനമായ വിശദീകരണങ്ങൾ നീണ്ടു

പോകാനനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതിനായി ഒരംഗചലനം കൊണ്ട് അവം അയാളെ വിലക്കി. യൗവനം തുടിക്കുന്ന തന്റെ അധരങ്ങളിൽ നിന്നുതിരുന്നവാക്കുകം സ്വാഭാവികവും വിശുദ്ധവുമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടന്നതിനു സഹായകമാവുന്നവിധം ഉദ്ധതമായ ഒരു ഭാവം സ്വീകരിച്ചിട്ട്, അവാം തുടന്നു. "ഞാൻ നിങ്ങളുടേതാകുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങം എനിക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുമോ?"

മറുപടി പറയാൻ അയാം ശക്തനായിരുന്നില്ല; തന്റെ കൈത്തലങ്ങം പരസ്പരം ചേത്തമത്തി പിടിച്ചുകൊണ്ട് നില്ക്കാനേ അയാംക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളു. അവളുടെ ചുംബനത്തിനർഹനാകുന്നതിനുവേണ്ടി അയാം എന്തടിമത്വത്തിനും സ്വയം വില്ക്കാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

"ശരി. നിങ്ങാം എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു കാര്യം ചെയ്യണം."

അയാം പഴയപടി പരിക്ഷീണനായി തന്നെ നിന്നു. തന്റെ അപേക്ഷ ഉരുവിടാൻ ശക്തി തികഞ്ഞുവരാത്തവിധം തളന്നിരുന്ന അവാം പൊടുന്നനെ ഉണ്ടായ പ്രചണ്ഡഭാവത്തോടെ മുരണ്ടു: "പറയൂ! നിങ്ങം എനിക്കുറപ്പുതരണം! ഈ ഏർപ്പാടിൽ എന്റെ വാക്കു പാലിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പുതരുന്നു. സത്യം ചെയ്യൂ! സത്യം ചെയ്യൂ!".

"നിങ്ങളം ആജ്ഞാപിക്കുന്നതെന്തും..... ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു!" പൊടുന്നനെ വിധേയ സന്നദ്ധതയോടെ സമ്മർദ്ദത്തിനു കീഴ്പെട്ട അയാൾ പറഞ്ഞു.

ആ അറയിൽ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന നിർമ്മലമായ സുഗന്ധം അയാളെ ലഹരി പിടിപ്പിച്ചു. അവളുടെ തല്പത്തിന്റെ യവനികകൾ താഴ്ത്തി ഇടപ്പെട്ടിരുന്നു. അവളുടെ കന്യകാത്വം വിശ്രമം തേടുന്ന കിടക്ക, നേർത്തു മുവന്ന പട്ടിൽ കൂടി അരിച്ചെത്തുന്ന സരളമായ പ്രകാശത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്നതിന്റെ സ്മരണതന്നെ അയാളെ നിർവൃതികരമായ ഹർഷോന്മാദത്തിൽ ആമഗ്നനാക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. അപ്പോൾ പെട്ടന്നനെ പാരുഷ്യവും മൂഢീയതയും ആവേശിച്ച കരങ്ങളാൽ അവൾ ആ കട്ടിലിന്റെ യവനിക ചീന്തിവലിച്ചു മാറ്റി. അന്തിവെളിച്ചത്തിന്റെ കടിലമായ തിളക്കത്തിൽ ആ കിടക്ക വ്യക്തമായി കാണപ്പെട്ടു. ആ തല്പം ക്രമരഹിതമായിരുന്നു. വിരിപ്പുകളുടെ പകുതിയും താഴത്തേക്കു വീണു തുങ്ങുന്നു; തറയിൽ കിടന്ന ഉപധാനം കടിച്ചു ചീന്തി പൊളിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നി. ഉടഞ്ഞുലഞ്ഞു താറുമാറായ ആ തുണികളുടെ ഇടയിലായി ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശരീരം മുരുണ്ടുകൂടി കിടക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. അയാളുടെ പാദങ്ങൾ നഗ്നമായിരുന്നു.

"നോക്കൂ!." ശ്വാസംമുട്ടലോടെ അവൾ പറഞ്ഞു. "ഈ മനുഷ്യൻ എന്റെ കാമുകനായിരുന്നു. ഞാൻ അയാളെ പിടിച്ചു തള്ളി. അയാൾ നിലത്തു വീണു. സംഭവിച്ചതെന്താണെന്നു കൃത്യമായി എനിക്കോർമ്മയില്ല. ഏതായാലും അയാൾ മരിച്ചു. നിങ്ങൾ ഈ ശരീരം ഇവിടെ നിന്നു മാറ്റണം."

മൂന്നാം

ഒരു ബാലികയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തെറീസാ ദേ മാർസന്നി, കൊളാംബലിനെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ തല്പരയായിരുന്നു. അയാൾക്കു് അവളെക്കാൾ ആറു മാസത്തെ മൂപ്പുണ്ടു്. തെറീസാ ജനിച്ചതോടെ അവൾക്കു മുലപ്പാൽ കൊടുക്കുന്നതിനായി അയാളുടെ അമ്മയായ ഫ്രാങ്കോയിസ്, പുതുതു മുലക്കുപ്പിയിൽ അടച്ചു പാലാണു് നൽകിയിരുന്നതു്. ആ വീട്ടിൽ തന്നെ വളർന്ന അയാൾക്കു് പരിചാരികയുടെ പുത്രനെന്ന പാരതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും തെറീസായുടെ കളിത്തോഴനെന്ന നിലയിൽ അവിടെ സ്പഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു.

തെറീസാ ഒരു അസാധാരണ ബാലികയായിരുന്നു. കുസൃതിത്തരങ്ങളില്ല. നിർബന്ധശീലയുമല്ല. എന്നാൽ

അവൾ എപ്പോഴും അസാധാരണമായ ഒരു ഗൗരവം പുല ത്തിയിരുന്നു; അതിനാൽ അവളുടെ ഉപചാരത്തിനു പാത്രമായിരുന്ന സന്ദർഗകർ അവളെ സൽസ്വഭാവി നിയായി കരുതി. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ അവളുടെ രീതി തികച്ചും വിരുദ്ധമായ മട്ടിലായിരുന്നു. ഏകാകി നിയായിരിക്കുമ്പോൾ അവൾ അവ്യക്തമായ വാക്കുകൾ നിറഞ്ഞ ആക്രോശങ്ങൾ മുഴക്കുകയോ, ഭ്രാന്തമായ കോപാവേശത്തോടെ നിലത്തു ചവിട്ടുകയോ ചെയ്തി രുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ ചിലപ്പോൾ എത്ര തള്ളിയാലും അനങ്ങരിപ്പിക്കാനാവാതെ ഉദ്യാനപാതയുടെ മദ്ധ്യ ത്തിൽ നിർബന്ധപൂർവ്വം ഒരേ കിടപ്പിൽ നീണ്ടുനിവ ർന്നു കിടന്നിരുന്നു.

അവളുടെ ചിന്തയിലുള്ളതെന്താണെന്നു ഗ്രഹി ക്കാൻ ആർക്കുംകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയാ യിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ കൊച്ചുബാലികമാരുടെ ആത്മാ വിനെ കൃത്യമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന തെളിഞ്ഞ കണ്ണാടിയായ മിഴികളിൽ ഹൃദയത്തിലുള്ള എന്തെ കിലും വെളിപ്പെട്ടുപോകുന്നതിനനുവദിക്കാത്ത ഒരു കരുതൽ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു; മഷിപോലെ കറുത്ത് ഇ രുണ്ട രണ്ടു തടാകങ്ങൾ പോലെയുള്ള അവളുടെ നയന ങ്ങൾ ഒന്നും വ്യക്തമാക്കാത്തതായിരുന്നു.

ആറുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ അവൾ കൊളാംബലിനെ ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൻ ഗ്രൂഷ്കഗാത്രനും ദുർബ

ലനമായിരുന്നു. അതിനാൽ തഴച്ചുനില്ക്കുന്ന മരങ്ങളുടെ ദലസമൃദ്ധികൊണ്ടു് നിഴലിനു കട്ടിയേറിയ ഉദ്യാനത്തിന്റെ ഒരു കോണിലേക്കു് കൊണ്ടുപോയി അവന്റെ മുതുകിൽ ചാടികയറിയിട്ടു്, തന്നെ സവാരിചെയ്യിക്കാൻ അവാം അവനെ നിർബന്ധിതനാക്കിയിരുന്നു. ഓരോ പ്രാവശ്യവും പാതകം തമ്മിൽ ചേരുന്നഭാഗത്തു് ഒരേ കണക്കിനു മുറിവിഅടിച്ചു് അവാം അവന്റെമേൽ സവാരിനടത്തും. അവനെ മുറുകെ അമത്തിപിടിച്ചു ഞെരിച്ചു് തന്റെ പാദതലങ്ങാം അവന്റെ വാരിഎല്ലിൽ അമർത്തിതാഴ്ത്തി ശ്വാസം കഴിക്കാൻക്കൂടി അനുവദിക്കാതെ ആണതു്. അവൻ കുതിരയും അവാം സവാരിക്കാരിയുമായിരുന്നു. ബോധശൂന്യനായി വീഴത്തക്കവിധം അവൻ തളർന്നിരിക്കുമ്പോാം രക്തം പൊട്ടിഒഴുകുന്നതുവരെ അവന്റെ ചെവിയിൽ കടിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ചെറുനഖങ്ങാം മാംസപേശികളിൽ ഇറുക്കുകയറത്തക്കവിധം ക്രൂരമായി മാന്തിവലിക്കുകയോ ചെയ്യും. എന്നിട്ടവീണ്ടും അവാം കുതിച്ചുനീങ്ങും – പറന്നുകളിക്കുന്ന മുടിയോടുകൂടിയ ക്രൂരയായ ആ ആറുവയസ്സുകാരിയായ റാണിയും അവാം തന്റെ കുതിരയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ബാലനും അങ്ങിനെ മരങ്ങളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കും.

പിന്നീട്ടു് ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ അവനു കഴിയാത്തനിരോധനം നൽകിയ ശേഷം തന്റെ അമ്മമാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അവാം അവനെ ഗ്രഥ

മായി നള്ളിവേദനിപ്പിക്കും. തന്റെ വിനോദത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയാൻ മുതിർന്നാൽ അവനെ ആ വീട്ടിൽനിന്നും തുരത്തുന്നതാണെന്ന് അവൾ എപ്പോഴും ഭീഷണിപ്പെടുത്തിവന്നു. അങ്ങിനെ അവർക്കു ഗ്രഥമായ ഒരു ജീവിതവും മറ്റുള്ളവരുടെ മുൻപിൽ വ്യത്യസ്ഥമായ ഒരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പാവപ്പെ എന്നവിധം അവൾ അവനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തും. അവനെ പൊളിച്ചുചീന്തി അവന്റെ ഉള്ളിൽ എന്താണുള്ളതെന്നു നോക്കാനുള്ള ഒരു പ്രേരണ പലപ്പോഴും അവളിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതിനെ ഉദയം ചെയ്തിരുന്നു. താൻ ഒരു പ്രഭുകുമാരിയാണു്; തന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ എപ്പോഴും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ലേ? അവർ തനിക്കു കളിക്കുന്നതിനു് ഒരു കൊച്ചുമനുഷ്യനെ നൽകിയിരിക്കുകയാണു്. അയാളെ എങ്ങിനെയും വിനിയോഗിക്കുന്നതിനു് തനിക്കവകാശമുണ്ടു്. ഗ്രഥമായി കൊളാംബലിനെ അടക്കിഭരിക്കുന്നതിൽ വിരസയായികഴിഞ്ഞ അവൾ, പുറംവളരെയധികം ആളുകൾ ഉള്ളതായിൽവച്ചു തന്നെ അയാളെ ചവിട്ടിമെതിക്കും; ദേഹത്തു മൊട്ടസൂചി കുത്തിഇറക്കിയിട്ടു് തന്റെ ഇരുണ്ടമിഴികളുടെ മാസ്മരശക്തിയാൽ ഒന്നുപിടയാൻക്കൂടി കഴിവുനൽകാതാക്കിയിട്ടു സ്വയം മറന്നു് അട്ടഹസിച്ചു ആനന്ദിച്ചു.

ആ ത്യാഗം കൊളാംബൽ സഹിച്ചുനിന്നു. എന്നാൽ മൂകമായ പ്രതിഷേധത്താൽ തന്റെ കൊച്ചു

യജമാനത്തിയെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു തകർക്കാനുള്ള പ്രേരണയെ അതിജീവിക്കാനുള്ള കഠിനശ്രമത്തിൽ മുഴുകി അവൻ നഗ്നശരീരസ്പർശനായിനിന്നു വിറച്ചിട്ടുണ്ട്. അവനും ഒരു കടപ്രഭാവം ചേന്ന സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു. മർദ്ദിതനാകുന്നതിൽ അവനു പരാതിയില്ല. അതിൽ കയ്പുനിറഞ്ഞ ഒരാനന്ദം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ തന്നെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതിനിടയാകത്തക്കവിധം അവൻ തെറീസായെ അരിശംപിടിപ്പിക്കുകയും, ആ പീഡനത്തെ അരിശംകലർന്ന ഒരു രോമാഞ്ചത്തോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുകയുംചെയ്തിരുന്നു. ആ സൂചിമുന എല്ലാനിടയാകുമ്പോൾ അവൻ സംതൃപ്തനായിരിക്കും. ക്രോധജന്യമായ ഒരാനന്ദത്തിൽ സ്വയം മറക്കാൻ അപ്പോൾ അവനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതുവിധത്തിലായാലും അവൻ തന്റെ പ്രതികാരം നിർവഹിച്ചിരിക്കും. തെറീസായെ ക്രൂരപീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ കല്ലനിരന്ന തറയിൽപതിക്കും; തന്റെ കാലുകൾ തകർന്നൊടിയാനിടയാകുന്നതിനെപ്പറ്റിത്തന്നെയും അവനു ഭീതിയില്ലായിരുന്നു. അവൾക്ക് ഒന്നോ രണ്ടോ ചെറിയ പരിക്കുകൾ. എല്ലാനിടയാകുമ്പോൾ അവൻ ആഹ്ലാദഭരിതനായിരിക്കും. മറ്റുള്ളവരുടെ മുൻപിൽവച്ച് വേദനിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവൻ കരയാതിരുന്നിട്ടുള്ളതു് തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മറ്റാരെങ്കിലും ഇടപെടുന്നതു് ഒഴിവാക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. അവരുടെ ബന്ധം അവർ തമ്മിൽ തന്നെ ഉള്ള ഒരേർപ്പാടായി

രുന്നു. അതിൽ പിൽക്കാലത്തു മൻകൈയ്ലഭിക്കാൻ അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ തെറീസായുടെ ലഹളകരം പ്രഭുവിനെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിരുന്നു. അവളുടെ അമ്മാവന്മാരിൽ ഒരാൾ ക്രമരഹിതമായ ജീവിതം നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പട്ടണത്തിന്റെ ഒഴിഞ്ഞ കോണിലുള്ള ഒരു വേശ്യാലയത്തിൽ വച്ചു കൊലപ്പെടുത്തപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിനെ തെറീസാ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. മാർസന്നി കുടുംബത്തിന്റെ കെട്ടുപാടിൽ ശോകാത്മകത്വം തുന്നിച്ചേർക്കുന്ന ഒരിഴക്രൂടി നിലനിൽക്കുന്നു. അവരിൽ മിക്കവരും പ്രതാപത്തികവുറ്റ പദവിയോടെ കഴിയുമ്പോൾ ഓരോ തലമുറയിലും ആ കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗം മാനസികമായി അസാധാരണമായ ഏതെങ്കിലും അപാകതകളാൽ ആവേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. ഒരു തരം ഭ്രാന്തുപോലെയുള്ളതു് വികാരപരമായ എന്തെങ്കിലുമൊരു വൈകൃതമായിരിക്കും. കുറെ കാലമായി ആ കുടുംബം അല്പകാലത്തേക്കു കളങ്കമുക്തമാക്കപ്പെട്ടതുപോലെ കണ്ടെന്നു വരും. ഏതായാലും തെറീസായെ കർശനമായ നിയന്ത്രണങ്ങളോടെ വളർത്തേണ്ടതാണെന്ന പ്രഭു കരുതലോടെ ഉറച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ അവളുടെ പരുഷസ്വഭാവരീതികളെ മെരുക്കി എടുക്കുന്നതിനുപകരിക്കുമെന്നു തനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കോൺവെന്റിലേക്കു് അദ്ദേഹം അവളെ അയച്ചു. പതിനെട്ടു വയസ്സാകുന്നതുവരെ അവൾ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ ദീർഘകായയായ ആ യുവതി സംസ്കൃത ചിത്തയായി കാണപ്പെട്ട. അവൾ തികച്ചും ധർമ്മചിന്താബോധമുള്ളവളായിരിക്കുന്നതായി കണ്ട മാതാപിതാക്കൾ സംതൃപ്തരായി. പള്ളിയിൽ എത്തുന്ന അവൾ തന്റെ കരങ്ങൾക്കിടയിലേക്കു കുനിഞ്ഞ ശിരസ്സുമായി ഏറെനേരം മുട്ടുകുത്തി നില്ക്കുന്നതു കാണാം. വീട്ടിൽ അവളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ശാന്തിയുടെയും നിഷ്കളങ്കതയുടെയും സുഗന്ധം പരത്തി. അവൾക്കു് ഒരേ ഒരു ദൗർബല്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു—അതു മധുരപദാർത്ഥങ്ങളോടുള്ള അഭിമുഖ്യമായിരുന്നു. പുലരി മുതൽ ഇരവുവരെ അല്പബന്ധിതമായ മിഴികളോടെ, ലേശംവിറയാർന്ന അംഗാധരങ്ങളോടെ, അവ നുണഞ്ഞു തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. നാടകം പോലെ കീറിത്തുടങ്ങുന്ന ഉടയാടകളോടെ ഉദ്യാനത്തിൽ നിന്നു മടങ്ങി എത്തുകയും അവയുടെ ശുപഭംഗത്തിനു വിശദീകരണം നൽകാൻ നിർബന്ധപൂർവ്വം വിസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മൗനകുതുകിയായ ബാലികയെ അവളിൽ കണ്ടെത്താൻ ആർക്കും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ പതിനഞ്ചു വത്സരങ്ങളായി തങ്ങളുടെ ശൂന്യമായ വലിയ ഹർമ്യത്തിൽ അടച്ചുമൂടി കഴിഞ്ഞിരുന്ന പ്രഭുവും സചീകരണ സൽക്കാരങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതാണെന്നു ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവർ അനവധി സദ്യകൾ നടത്തി. ഒരു ബാൾ നൃത്തം കൂടി ഏർപ്പാടു ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നു സമീപസ്ഥരായ ഉന്നതകുടും

ബാംഗങ്ങളൊക്കെ അതിനു ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. അവരുടെ ലക്ഷ്യം തെറീസായെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു. സ്വാഭാവികമായ തണുപ്പൻമട്ടിനു വിരുദ്ധമായി അവർ അവരുടെ ഹിതത്തിനു വഴങ്ങി, അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുകയും സ്തുതം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു—എന്നാൽ തികച്ചും വിളറിയ വദനത്തോടുകൂടിയ അവർ അവളെ പ്രണയിക്കാനുദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്ന യുവാക്കന്മാരെ മുഴുവൻ പരുങ്ങലിലെത്തിച്ചു.

കോൺവെന്ററിൽ നിന്നും മടങ്ങി എത്തിയ ശേഷം തെറീസാ കൊളാംബലിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചിരുന്നില്ല. അയാളിൽ താല്പര്യം തോന്നിയിരുന്ന പ്രൗഢ അയാളെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുകയും, അടുത്തകാലത്തു് അഭിഭാഷകനായ സാവറിനിന്റെ ഗുമസ്തനായി പ്രവർത്തി വാങ്ങി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു ദിവസം തന്റെ പുത്രനെ അവിടേക്കാനയിച്ച ഫ്രാങ്കോയിസ്, തെറീസായെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നതിനായി അവനെ മുന്നോട്ടു തള്ളിവിട്ടു; അതേസമയം അവൻ അവളുടെ കളിത്തോഴനായിരുന്നു എന്നതു് അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊളാംബൽ ഭംഗിയായി പെരുമാറി; പുഞ്ചിരിയോടെ കാണപ്പെട്ട അയാൾ ഒട്ടും പതറിയിരുന്നില്ല. ശാന്തമായി അയാളെ നോക്കിനിന്ന തെറീസാ താൻ അയാളെ ഓർക്കുന്നതായി പറഞ്ഞിട്ടു പിന്തിരിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഒരാഴ്ചക്കകം വീണ്ടും എത്തിയ

കൊളാംബൽ പഴയനില സ്ഥാപിച്ചു. എല്ലാദിവസവും പ്രവൃത്തി കഴിഞ്ഞു് സായന്തനവേളയിൽ അവിടെ എത്തുന്ന അയാം സംഗീത പാഠങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും നിറഞ്ഞ ആൽബങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. മാർസന്നി ദമ്പതികം അയാളെ അപ്രധാനനായി കണക്കാക്കി പെരുമാറി. അവർ അയാളെ ഒരു ഭൃത്യനെപ്പോലെയോ, ദരിദ്രനായ ബന്ധുവിനെ പോലെയൊ കരുതി ഓരോ കാര്യങ്ങളം ചുമതലപ്പെടുത്തി അയച്ചിരുന്നു. അയാം ആ കുടുംബത്തിലെ ഒരാശ്രിതനായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. അതിനാൽ തെറീസായും അയാളും ഏകാന്തമായി കഴിയാനിടയാകുന്നതിൽ ആരെങ്കിലും ഒരസാധാരണതപം കണ്ടെത്തിയില്ല. മുൻകാലത്തെപോലെ അവർ ഏകാന്തമായി ആ വലിയ അറകളിലൊന്നിൽ അടച്ചുമൂടി ഇരിക്കുകയോ, ഉദ്യാനത്തിലെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ചുവട്ടിൽ മണിക്കൂറുകം ചെലവഴിക്കുകയോ ചെയ്തു. സത്യം പറഞ്ഞാൽ അവർ പഴയ കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പുല്ലൊടികളിൽ മുറുവായി താളംപിടിക്കുന്ന ഉടയാടകളോടെ തെറീസാ സാവധാനം ഉലാത്തും. പട്ടണത്തിലെ സമ്പന്നനായ ഒരു യുവാവിനെപോലെ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിരുന്ന കൊളാംബൽ താൻ ഒരിക്കലും വിട്ടുപിരിയാറില്ലാത്ത, യഥേഷ്ടം വളയുന്ന വടി തറയിൽ കുത്തിതെറിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു് അവളോടൊപ്പം നടക്കും.

എങ്കിലും തെറീസാ തന്റെ റാണിപ്പട്ടം പ്രാപിക്കുകയായിരുന്നു. അയാം തന്റെ അടിമസ്ഥിതിയി

ലേക്കു മടങ്ങുകയും. അവൾ അയാളെ വേദനിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതു സത്യം തന്നെ. എങ്കിലും അയാളെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളതിൽ നിന്നും ചെറുതാക്കി കാട്ടുന്നവിധം അരികിൽ ചേർന്നു്, അയാളെ ഒരു രാജാവിന്റെ ഉണ്ണീഷം പേറുന്ന കിങ്കരന്റെ പ്രതീതിയിൽ എത്തിക്കുന്നവിധം നടക്കുന്ന ഒരു പതിവു് അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. പൊട്ടന്നനെയുള്ള ഭാവപരിവർത്തനങ്ങളാൽ അവൾ അയാളെ വേദനിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിൽ എല്ലാ സ്നേഹപ്രകടനങ്ങളും വർഷിക്കുകയും അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ തികഞ്ഞ പാരുഷ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും—അതു തികച്ചും സ്വന്തം ആനന്ദത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. അവൾ മറു ഭാഗത്തേക്കു നോക്കുന്ന വേളകളിൽ കൊളാംബൽ തിളങ്ങുന്ന മിഴികളോടെ ഒരു കപടവീക്ഷണം എറിയും. അതു് ഒരു ഖഡ്ഗം പോലെ മൂർച്ചയുള്ള നോട്ടമായിരിക്കും. അപ്പോൾ അവളെ അടക്കിവയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ തിരയുന്ന അയാളുടെ വിഷയാസക്തമായ ശരീരം കരുതലോടെ ശ്രമപ്പെടുകയായിരിക്കും.

ഗ്രീഷ്മ കാലത്തെ ഒരു സായന്തനത്തിൽ ഏറെ നേരമായി ആ വൃക്ഷങ്ങളുടെ കനത്ത നിഴലുകളിൽ ഉലാത്തുന്നതിനിടയിൽ ഒരു നിമിഷത്തെ മൗനത്തിനു ശേഷം തെറീസാ ഗാംഭീര്യമുറ്റ ഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു: "കൊളാംബൽ, എനിക്കു വലിയ ക്ഷീണം തോന്നുന്നു. പഴയതുപോലെ നിങ്ങൾ എന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനെപ്പറ്റി എന്തു തോന്നുന്നു? നിങ്ങൾ അതോർക്കുന്നുണ്ടോ?"

അയാൾ ചെറുതായൊന്നു ചിരിച്ചു. എന്നിട്ടു തികച്ചും ഗൗരവപൂർണ്ണമായ രീതിയിൽ പറഞ്ഞു: "നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ ആകട്ടെ."

പക്ഷെ മുന്നോട്ടുതന്നെ നടന്നുകൊണ്ട് അവൾ പറയുക മാത്രം ചെയ്തു: "ഈശ്വരാ! ഞാൻ അതറിയാൻ വേണ്ടി മാത്രം ചോദിച്ചതാണു്."

അവർ അങ്ങനെ ഉലാത്തിക്കൊണ്ടേ ഇരുന്നു. ഇരുളു പരക്കുകയായിരുന്നു. മരങ്ങളുടെ താഴെയുള്ള നിഴലുകൾ കറുത്തു കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. പട്ടണത്തിൽ താമസമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനുമായി വിവാഹിതയായ ഒരു യുവതിയെപ്പറ്റി അവർ സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇടുങ്ങിയ ഒരു സ്ഥാനത്തെത്തിയപ്പോൾ മുന്നിൽ നടക്കുന്നതിനു തെറീസായ്ക്കു സൗകര്യം നൽകുന്ന വിധം കൊളാംബൽ ഒരു വശത്തേക്കുമാറി നിന്നു; പക്ഷെ മുന്നിൽ നടക്കാൻ അയാളെ നിർബന്ധിതനാക്കുന്ന വിധം അവൾ അയാളെ ശക്തിയായി ഒന്നു തള്ളി. വീണ്ടും അവർ മൂകരായി.

പൊടുന്നനെ പ്രേരണയ്ക്കു വശഗയാകാനുള്ള പഴയ വികൃത വാസനാബദ്ധയായ തെറീസാ അയാളുടെ പുറത്തു കുതിച്ചു കയറി.

"ഊം. ഓട്ടു! ഓട്ടു! വേഗം!" അവളുടെ സ്വരം ബാലിശമായ ആവേശത്താൽ വിങ്ങി, ഭംഗപ്പെട്ടിരുന്നു.

അവം അയാളുടെ വടി റാഞ്ചിപിടിച്ചെടുത്തു തുടർച്ചയായി തുടയിൽ തല്ലാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അയാളുടെ മുമലുകളോട്ട മുറുകെ പിടിച്ചുചേർന്ന്, പുരാതന ഗ്രീസിലെ പ്രസിദ്ധയായ ഒരു വനിതായോദ്ധാവിനെപോലെ തന്റെ കാലുകളം കൊണ്ട് അയാളുടെ നെഞ്ചിന്റെ വശങ്ങളിൽ ക്രൂടി കമ്പികൊണ്ടു വരിഞ്ഞു മുറുക്കിയപോലെ കെട്ടിഞെരിച്ചു കൊണ്ട് ഉന്മാദിനിയെപോലെ അവം അയാളെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇരുണ്ട നിഴലിലേക്കു പായിച്ചു. പുല്ലുകം കൊളാംബലിന്റെ പാദപാതധ്വനിയെ ലഘൂകരിച്ചു. അയാം ഒറ്റ വാക്കുപോലും ഉരുവിട്ടിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അയാം വല്ലാതെ കിതയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പിടലിയിൽ അമർന്നു താഴ്ന്ന ആ വലിയ യുവതിയുടെ സുഖപ്രദമായഭാരം പേറികൊണ്ടു കുതിക്കുന്നതിൽ അയാം തന്റെ കറിയ കാലുകളെ തീവ്രശ്രമത്തിനു വിധേയമാക്കി.

പക്ഷേ, "മതി! മതി!" എന്നു് അവം ആക്രോശിച്ചിട്ടും നില്ക്കാൻ അയാം കൂട്ടാക്കിയില്ല. ആവേശത്താൽ തുരത്തപ്പെട്ടുന്നതുപോലെ അയാം കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ കുതിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരുന്നു. അയാളുടെ കരങ്ങളം പരസ്പരം കോർത്തു പിറകിൽ ചേർന്നു നിന്നു. തന്റെ കാലുകളം തികച്ചും മുറുകെ പിടിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ കുതിച്ചിറങ്ങുന്നതിനു് അവംക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല. കുതിര യജമാനനെയും കൊണ്ടു കുതിച്ചോടുകയാണു്. അവം അയാളെ വടികൊണ്ടു പൊതിരെ തല്ലിക്കൊണ്ടി

രുന്നു. അവളുടെ നഖങ്ങൾ അയാളുടെ മെയ്യിൽ തുളച്ചു കയറുന്നു. പക്ഷേ അതൊന്നും ക്രൂട്ടാക്കാതെ തോട്ടക്കാരൻ പണിയായുധങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു പുരയുടെ നേരെ അയാൾ കുതിച്ചു. അവിടെയുള്ള വയ്ക്കോലിന്റെ പുറത്തിട്ട്, അയാൾ ബലാൽക്കാരമായി രതിക്രീഡാസുഖം നേടി. വളരെ താമസിച്ചാണെങ്കിലും ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള അയാളുടെ മുറവിളി.

തെറീസാ ക്രൂദ്ധൽ വിളറി. അവളുടെ അധരങ്ങൾ ക്രൂദ്ധൽ തുടുത്തു. മിഴികൾ ഇരുളുകയും ചെയ്തു. അവൾ പഴയപോലെ ധർമ്മനിഷ്ഠാനിരതയായി തന്നെ കഴിച്ചു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം അതേരംഗം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു; അവൾ കൊളാംബെലിന്റെ പുറത്തേക്കു ചാടിവിണു, അയാളിൽ ശക്തിസ്ഥാപനയത്നം നടത്തി; പഴയപോലെ വയ്ക്കോലിൽ വീഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മറ്റുള്ളവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, താൻ അയാളുടെ മൂത്ത സഹോദരിയാണെന്ന മട്ടിൽ മൃദുലമായ ഗൗരവത്യാഗപൂർവ്വം അവൾ കൊളാംബെലിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു; അയാളും ശാന്തനായി പുഞ്ചിരിയോടെ വർത്തിച്ചു. നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത പരിസരങ്ങളിൽ പരസ്പരം കടിച്ചുചീന്തി രസിക്കുന്ന പക നിറഞ്ഞ മൃഗങ്ങളെ പോലെ, ഏകാന്തമായ വേളകളിൽ അവർ പഴയ ആറുവയസ്സുകാരുടെ മട്ടിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ

കലുഷമായ അഭിനിവേശത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ പുരുഷനാണ് ആധിപത്യം നേടിയിരുന്നതെന്നു മാത്രം.

അവരുടെ പ്രണയബന്ധം മൃഗീയമായ ഒരു ഭാവം തികഞ്ഞതായിരുന്നു. കൊളാംബലിനു തന്റെ അറയിൽ വാതക്കവിധം, ഉദ്യാനത്തിൽ നിന്നും ഇട്ടുങ്ങിയ തെരുവിലേക്കുള്ള വാതിലിന്റെ ഒരു താക്കോൽ തെറീസാ അയാൾക്കു കൊടുത്തിരുന്നു. രാത്രി കാലങ്ങളിൽ തന്റെ അമ്മയുടെ ഉറക്കറയായിരുന്ന അടുത്തൊരറമാത്രമേ കൊളാംബലിനു പിന്നിടേണ്ടതായി വന്നിരുന്നുള്ളൂ. ആ കാമുകീകാമുകന്മാർ പ്രശാന്തമായ പ്രാഗത്ഭ്യം പ്രകടമാക്കിയിരുന്നതിനാൽ അവർ ഒരിക്കലും പിടിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. തെളിഞ്ഞ പകൽ വെളിച്ചത്തിൽ തന്നെ അവർ സമാഗമങ്ങളും സാധിച്ചു. കൊളാംബൽ ഭക്ഷണസമയത്തിനു മുൻപു് അവിടെ എത്തും. തന്നെ ഒളിഞ്ഞുനോക്കുന്ന മിഴികളെ മറയ്ക്കുന്നതിനായി അയാളുടെ വരവു പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന തെറീസാ ജനാല അടച്ചിടും. അവർക്കു് ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നതിനുള്ള അവാച്യമായ ഒരഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അതു് ഇരുപതുവയസ്സുകാരായ കാമുകീകാമുകന്മാർക്കു പതിവുള്ളവിധം സ്വപ്നപരാഗരാകുന്നതിനല്ല, ഗർവ്വവും ഗർവ്വവുമായുള്ള ബലപരീക്ഷ നടത്തുന്നതിനാണു്. ചിലപ്പോൾ കലഹിക്കാനിടയാകുന്ന അവർ അമർന്ന സ്വരത്തിൽ പരസ്പരം ഭത്സിക്കും. പരസ്പരം തല്ലുകയും ഉറ

ക്കെശകാരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ തങ്ങൾക്കു കഴിയാത്തതി
ലുള്ള അരിശംകൊണ്ടു് അവർ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ പ്രത്യേക ദിവസം ഭക്ഷണവേളയ്ക്കു മുൻപു
തന്നെ കൊളാംബൽ എത്തി. നഗ്നപാദനായി അടി
യുടുപ്പുമാത്രം ധരിച്ചുനിലയിൽ ആ അറയിൽ ഉലാത്തി
കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഗ്രസ്കിക്കാർ ഏറുമുട്ടുന്നവേളയിൽ
ചെയ്യുന്നതുപോലെ തെരീസായെ അരക്കെട്ടിൽ ചുറ്റി
പിടിച്ചു് എടുത്തുയർത്തുന്നതിനുള്ള അപ്രതിരോധ്യമായ
ഒരു പ്രേരണ അയാളിൽ പൊട്ടുന്നതെ ഉദയം ചെയ്തു.

സ്വയം മുക്തയാക്കാൻ ശ്രമപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് തെരീ
സാ മുരണ്ടു: "എന്നെവിട്ടേ. എനിക്കു നിങ്ങളെക്കാൾ
കരുത്തുണ്ടെന്നായിരുന്നാലും. ഞാൻ നിന്നെ വേദനിപ്പി
ക്കുമെന്നു നേരത്തേപറഞ്ഞേക്കാം."

കൊളാംബൽ നേരിയൊരു പൊട്ടിച്ചിരിയോടെ
മന്ത്രിച്ചു: "അതുകൊട്ടെ. അതുതന്നെ നടക്കട്ടെ!"

നിലത്തുവീഴ്ത്താനായി അയാൾ അവളെ പിടിച്ചുല
ച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ അയാളെ മുറുകെപിടിച്ചു.
തങ്ങളുടെ സംഘട്ടനവാഞ്ഛയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനായി
അവർ പലപ്പോഴും സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു ക്രീഡാരീതി
യായിരുന്നു അതു്. സാധാരണയായി തള്ളാൻ ചുരുണ്ടു കൂ
ഞ്ഞമട്ടിൽ കൊളാംബൽ മലർന്നു തള്ളപ്പെട്ടിരുന്നു.
അയാൾ തീരെ പൊക്കംകുറഞ്ഞവനാണു്; ഒരു വാമനാ

കാരനെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്ന ഭീമാകാരിണിയെ പോലെ അയാളെ എട്ടുഭുജത്തി ശ്വാസം മുട്ടിക്കാൻ തെറീസായ്ക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പോൾ തെറീസാ വഴുതി മുട്ടുകുത്തി വീണു; കൊളാംബൽ ദൃഢചലന സാമർത്ഥ്യത്തോടെ കുതിച്ചുവീണ് അവളെ വലിച്ചുയർത്തി. എന്നിട്ട് അവളെ മൂകയാക്കിയശേഷം വിജയലഹരിയോടെ, അപഹസിക്കുന്ന ഒരു ചിരിമുഴക്കികൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു: "നീ കൂട്ടുതൽ കരുത്തുള്ളവളൊന്നുമല്ല. ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായല്ലോ."

അവൾ അരിശംകൊണ്ടു വിളറിയിരുന്നു. സാവധാനം എഴുനേറ്റു മൂകയായി അടുത്ത അവൾ വീണ്ടും അയാളെ പിടിക്കുടി. അകാരണമായ ഒരു ഭീതി അയാൾക്കനുഭവപ്പെടുതക്കവിധം അവൾ ഉച്ചൂടമായ അരിശം കൊണ്ടു വിറച്ചിരുന്നു. അയാളെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചുകൊല്ലുന്നതിനും, എന്നന്നേക്കുമായി നിശ്ചേതനനാക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ അയാൾ തന്റെ കുവട്ടടിയിൽ കിടക്കുന്നതു കാണുന്നതിനും അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. ഒന്നോ രണ്ടോ നിമിഷനേരത്തേക്ക് അവർ മൂകമായി പൊരുതി. മുറുകെപിടിക്കുകയും കെട്ടിമറിയുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ വല്ലാതെ കിതച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവരുടെ സന്ധിബന്ധങ്ങളും പൊട്ടുന്ന ശബ്ദം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ ക്രീസാപരമായ ഒരു കൃത്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന ഭാവം നിശ്ശേഷം മറഞ്ഞു. ഒരു കൊലപാ

തകവാഞ്ചയുടെ മരവിച്ച വായുസ്പർശം അവരെ ചുററി നിന്നു. അയാം ഉച്ചത്തിൽ കിതയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. തങ്ങളുടെ സമരം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു തോന്നിയ അവൾ നിഷ്ഠുരമായ ഒരു പ്രചണ്ഡ ശക്തിപ്രയോഗത്താൽ അയാളെ എട്ടടിയകത്തി എറിഞ്ഞു. ശിരസ്സു ചെസ്റ്റ് ആഫ്ഡ്രായേഴ്സിന്റെ കോണിൽ ആഞ്ഞുതല്ലി കൊള്ളാനിടയായ അയാൾ തകർന്നടിഞ്ഞു നിലത്തു വീണു.

ശ്വാസഗതി തുടരുന്നതിനു തെറീസായ്ക്ക് ഒന്നോ രണ്ടോ നിമിഷങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു. പിന്നീട് അവൾ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി മുടി ഒതുക്കികെട്ടിയ ശേഷം, തന്റെ എതിരാളിയെ തീരെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുനിയാതെ നിന്നു വസ്ത്രങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തി. അയാൾ സ്വയം എഴുന്നേല്ക്കട്ടെ. അവൾ കാലുകൊണ്ട് അയാളെ തട്ടി. എന്നിട്ടും അയാൾ ചലിക്കാതെ കിടക്കുമ്പോൾ ചുരുണ്ടു തുങ്ങുന്ന തന്റെ കേശഭാരത്തിനിടയിൽ മറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന പിടലിയിൽ അനുഭവപ്പെട്ട ഒരു വിറയലോടെ അവൾ കുനിഞ്ഞുനോക്കി. കൊളാംബലിന്റെ വദനം മെഴുകുപോലെ വിളറിയും മിഴികൾ മങ്ങിയും അധരങ്ങൾ വക്രിച്ചും ഇരിക്കുന്നതായി അവൾ കണ്ടു. ചെസ്റ്റ് ആഫ്ഡ്രായേഴ്സിന്റെ കോണിൽ മുട്ടാനിടയായ അയാളുടെ നെറ്റിയുടെ വലതുഭാഗത്തു് ഒരു ക്ഷതം ദൃശ്യമായിരുന്നു. കൊളാംബൽ മരിച്ചു!

ഭയചകിതയായ തെറീസാ നിവർന്നുനിന്നു. മൃകത മുറുകിനില്ക്കുന്ന ആ അറയിൽ നിന്നു് അവം ഉറക്കെ ഉരുവിട്ടു: "മരിച്ചു! അപ്പോം അയാളുടെ കഥക ഴിഞ്ഞു!"

പൊട്ടന്നനെ ആ സംഭവത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെ പ്പററി ബോധവതിയായ അവം ഭാരുണമായ ഭീതിയുടെ അമന്ന മുഷ്ടിയിൽപെട്ട പരവശയായി. ഏതാനും നിമി ഷനേരത്തേയ്ക്കു് അയാളെ കൊല്ലാനുള്ള ഒരാഗ്രഹം അവ ളിൽ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നതു ശരിയാണു; പക്ഷേ അരിശം നിറഞ്ഞ ആ ചിന്ത, തികഞ്ഞവിഡ്ഢിത്ത മായിരുന്നു. ഒരു സമരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടമ്പോം എതി രാളിയെ കൊലപ്പെട്ടത്താനുള്ള ആഗ്രഹം ആക്കും ഉണ്ടാ കാവുന്നതാണു്. പക്ഷേ യഥാത്ഥത്തിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യപ്പെട്ടന്നില്ല; മൃതനാക്കപ്പെട്ടന്നവൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പരിഭ്രാന്തി ക്രൂരതൽ ശക്തിമത്താണു്. അല്ല! അല്ല! അവം കുറക്കാരിയല്ല. അയാളെ കൊലപ്പെട്ടത്താൻ അവം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല. തന്റെ ഉറക്കറയിൽ..... അതു ചിന്തിക്കാൻക്രൂടി കഴിയാത്തകാര്യമാണു്.

ഇടറി മുറിഞ്ഞുവരുന്ന വാക്കുകളിൽക്രൂടി അവം വീണ്ടും ഉറക്കെ മുരളാൻ തുടങ്ങി "എല്ലാം കഴിഞ്ഞു... .....അയാം മരിച്ചു.....അയാം ഇവിടെ നിന്നും സ്വയം കടന്നുപോവുകയില്ല."

ആദ്യത്തെ അമ്പരപ്പ് അവസാനിച്ചപ്പോൾ ഉദരത്തിൽ നിന്നും കണ്ണനാളം വരെ കത്തിക്കയറുന്ന ഒരു പ്രകമ്പനം അവളിൽ ഉയർന്നു. തന്റെ ഉറക്കറയിൽ ഒരുവന്റെ ജഡം കിടക്കുന്നു. നഗ്നമായ പാദങ്ങൾ, അടിയുടുപ്പുമാത്രമേ അണിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ; നെറ്റിയിലേറ്റ ക്ഷതവുമായി അങ്ങിനെ കിടക്കുന്ന അയാളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി തൃപ്തികരമായ ഒരു വിശദീകരണം നൽകാൻ തനിക്കൊരിക്കലും കഴിയുന്നതല്ല. അവൾ ആകെ കുഴപ്പത്തിലായി.

തെറീസാ കുനിഞ്ഞ് ആ മുറിവിലേയ്ക്കു നോക്കി. ഭീതികൊണ്ട് നിശ്ചലയാക്കപ്പെട്ട അവൾ ആ പ്രേതത്തിനടുത്തു നിന്നു. കൊളാംബലിന്റെ അമ്മയായ ഫ്രാങ്കോയിസ് ഇടനാഴിയിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്നതിന്റെ സൂചനാധ്വനി അവൾക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. മറ്റു ശബ്ദങ്ങളും കേൾക്കാനുണ്ട്; ആ സായന്തനത്തിൽ നടക്കാനിരിക്കുന്ന സ്വീകരണത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങളും പാദപാതധ്വനികളും സംഭാഷണങ്ങളുമാണത്. അതേ സമയം ആ ജഡം അവിടെ കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ കാമുകന്റെ മരണത്തിന്റെ ഭാരം പെട്ടെന്ന് അവൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി; തങ്ങളുടെ പാപത്തിന്റെ ഭീമമായ ഭാരശക്തിയും.

ഹൃദയത്തിൽ വളർന്നുപൊങ്ങുന്ന സംക്ഷുബ്ധതയാൽ പതറിയ അവൾ എഴുന്നേറ്റ് ആ അറയിൽ ചുറ്റി

നടക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെയും ആ ഗ്രഹോപകരണങ്ങളുടെയും ഇടയിലായി കിടക്കുന്ന ആ ജഡത്തെ വലിച്ചെറിയുന്നതിനുപറ്റിയ ഒരു സ്ഥാനം കണ്ടെത്തുന്നതിനായി അവൾ തിരയുകയായിരുന്നു; അവൾ സാധനങ്ങളുടെ അടിയിലും, അറയുടെ കോണുകളിലും നോക്കി. തന്റെ കഴിവുകേടിൽ അവൾക്കു താങ്ങാനാവാതായിരുന്ന അവൾ അതിഭയങ്കരമായി വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു സ്ഥാനംകണ്ടെത്താനില്ലായിരുന്നു; മറവച്ചു തിരിക്കപ്പെട്ട സ്ഥാനം സുരക്ഷിതമല്ല. അലമാരകൾ ഇട്ടുങ്ങിയതാണു്; ആ അറയുടെ ഒരു ഭാഗവും അവളുടെ ആവശ്യത്തിനുപകരിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും അവൾ അറ തുറന്നുതന്നെ അവളുടെ പ്രണയജീവിതത്തെ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചിരുന്നു. കൊളാംബൽ ഒരു പൂച്ചയെപ്പോലെ ഒളിച്ചു് ദുർവൃത്തചിന്തയോടെ എത്തിയിരുന്നു; അതുപോലെ തന്നെ പോവുകയും. അയാൾ ഇത്രമാത്രം കട്ടത്ത ഭാരമാവുമെന്നു് അവൾ ഒരിക്കലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല.

ക്രൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു മൃഗത്തിന്റെ അക്ഷമയോടെ തെറിച്ചു കുത്തിയ ചുവടുവയ്പുമായി ആ അറയിൽ അപ്പോഴും ഉലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൾക്കു പൊടുന്നനെ ഒരു പ്രചോദനം അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ ജഡം ജനാലയിൽ കൂടി പുറത്തേക്കെറിഞ്ഞാലെന്തു്? പക്ഷേ അതു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുകയും അതിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം ലഘുവായി ഊഹി

ക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്യും. എങ്കിലും തെരുവിലേക്കു നോക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവൾ ജാലകത്തിന്റെ യവനിക ഉയർത്തി; പൊടുന്നനെ, ശ്വാനസദൃശമായ ഒരു ഭാവത്തോടെ തന്റെ ജനാലയിൽ കൂടി പുറത്തേക്കു നോക്കിനിന്നു മുരളിവായിക്കാറുള്ള വിഡ്ഢിയായ യുവാവിനെ അവൾ കണ്ടു. അയാളുടെ വികൃത വദനം അവൾക്കു സുപരിചിതമാണു്; അതു് എപ്പോഴും തന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിൽ വ്യക്തമായി പ്രകടമായിരുന്ന ഭീരുത്വഭാവം അവളിൽ വിരസത വളർത്തിയിരുന്നു. പക്ഷേ ജൂലിയനെ കണ്ട അവൾ അങ്ങനെ തന്നെ നിന്നു. അയാളുടെ വദനത്തിൽ തികഞ്ഞ എളിമത്തവും സ്നേഹവായ്പും തെളിഞ്ഞുകാണാമായിരുന്നു. അവളുടെ വിളറിയ വദനത്തിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി പരന്നു. അവൾ സൂചന നല്കി. ഒരു കാവൽ നായുടെ വിശ്വസ്തതയോടെ വിഡ്ഢിയായ ആ അയല്ക്കാരൻ അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ആ ജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടാൽ അവൾക്കു വേണ്ടി ഒരു ഘോരകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിനു് അയാൾ ഒരുക്കമായിരുന്നു. ക്രൂരതെയ പൂർണ്ണമായും, തന്റെ ഹൃദയവും ശരീരവും കൊണ്ടു പ്രതിഫലം നൽകാനും അവൾക്കു കഴിയും. അവൾ ഇതുവരെ അയാളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നില്ല, അയാൾ അത്രയ്ക്കു വിനീതനും ക്ഷമയുള്ളവനുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അവൾക്കയാളെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയും; തനിക്കുവേണ്ടി അയാൾ സ്വന്തകരങ്ങളാൽ രക്തപങ്കിലമാക്കുമെങ്കിൽ, തന്റെ വാക്കു പാലിച്ചു് തന്റെ ശരീരം അയാൾക്കടിമപ്പെട്ടതായിട്ടു്

എന്നെന്നും അയാളെ മൂകനാക്കി വയ്ക്കാൻ അവർക്കു കഴിയും. അയാളുടെ ഭയപരവശമായ പ്രണയം ഇതിനകം തന്നെ രുചിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നമട്ടിൽ അവളുടെ അരുണിമയാർന്ന അധരങ്ങൾ നേരിയ വിറയാർന്നു; ആ പ്രതീക്ഷയിലെ പുതുമ അവളെ ആകർഷിച്ചു.

അപ്പോൾ ഒരുകൈത്തുണി എടുക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ വളരെ വേഗം കൊളാംബലിന്റെ ശരീരം നിലത്തുനിന്നും പൊക്കി അവർ കിടക്കയിൽ ഇട്ടു; അതിനുശേഷം ജനാല തുറന്നു ജൂലിയന്റെ നേരെ അവർ മൂന്നു ചുംബനങ്ങൾ പറത്തിവിട്ടു.

നാല്

ജൂലിയൻ ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ നടന്നു. കിടക്കയിൽ കാണപ്പെട്ടയാൾ കൊളാംബൽ ആയിരുന്നതിൽ അയാൾ ലേശവും അത്ഭുതപ്പെട്ടില്ല. അതു ലളിതവും സ്വാഭാവികവുമായി തോന്നി. കൊളാംബലല്ലാതെ മറ്റാരും നെറ്റിയിൽ ഒരു ക്ഷതവുമായി ആ അറയുടെ കോണിൽ അങ്ങനെ ഭീകരവും വികൃതവുമായ ഭാവത്തിൽ കാലുകൾ അകറ്റിനീട്ടി വച്ചുകൊണ്ടു കിടക്കാൻ ഇടയില്ല.

പക്ഷേ തെറീസാ അയാളുമായി സംസാരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; അവൾ അതു തുടങ്ങിയിട്ടു നേരം കുറെ ആയി. എന്നാൽ അവൾ പറയുന്നതൊന്നും ആദ്യം അയാൾ കേട്ടില്ല. വാക്കുകൾ അവ്യക്തമായ ഒരാമന്ത്രണം

പോലെ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ക്രൂടി അരിച്ചിറങ്ങി പോയി. ഒടുവിൽ അവം തനിക്കു നിർദ്ദേശങ്ങളം തരികയാണെന്നുമനന്ന് അയാം ശ്രദ്ധിച്ചു. യാതൊരു കാരണവശാലും ആ ശയ്യാഗാരത്തിൽനിന്നും അവം പുറത്തിറങ്ങാൻ പാടില്ല. ആ ഭവനം തമസ്സിൽ മുങ്ങി മൂകതയിൽ അമരുന്ന അർദ്ധരാത്രിവരെ അയാം അതിനുള്ളിൽ തന്നെ കഴിച്ചു ക്കൂട്ടണം. അവളുടെ അഛൻ ഏല്പിച്ചേട്ടത്തിയിരിക്കുന്ന സല്ക്കാരസദ്യ കഴിയണം. അതിനു മുൻപു് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനു് അവക്കു സൌകര്യം ലഭിക്കുകയില്ല; എങ്കിലും ആകെക്രൂടി അതും സഹായകമായ ഒരവസ്ഥയാണു്. തെറീസായുടെ അറയിലേക്കു കടക്കുന്നതിനെപ്പററി ചിന്തിക്കാൻ സമയം ലഭിക്കാത്ത വിധം ഏവക്കും തിരക്കുണ്ടായിരിക്കും. സമയം സമാഗതമാകുമ്പോം ആ ജഡം ചുമലിലെടുത്തു കൊണ്ടു് താഴത്തെ നിലയിലിറങ്ങി ബിവാസൊലിൽ തെരുവു വഴി ചാൻറിക്ലെയറിൽ എറിയാൻ ജൂലിയനു കഴിയുന്നതാണു്. ആ പദ്ധതിയെ പററി വിശദീകരണം നൽകുന്നതിൽ തെറീസാ പ്രകടിപ്പിച്ച സമാധാനചിത്തതവച്ചുനോക്കുമ്പോം ഇതു ലഘുവായ ഒരു കാര്യം മറെറാന്നില്ല.

അവം ഉപസംഹരിച്ചു; എന്നിട്ടു് ജൂലിയന്റെ ചുമലുകളിൽ ഇരു കരങ്ങളും അടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു ചോദിച്ചു: "എല്ലാം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായില്ലേ? നിങ്ങൾക്കു സമ്മതംതന്നെയോ?"

അയാൾ അടിമുടിവിറച്ചു. "അതെ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തും ഞാൻ ചെയ്യും. ഞാൻ നിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു വിധേയനാണു്. "

അപ്പോൾ തികഞ്ഞ ഗാംഭീര്യത്തോടെ അവൾ അയാളുടെനേരെ ചാഞ്ഞു. അവൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്താണെന്നു് അയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അതിനാൽ അവൾ പറഞ്ഞു: " ഉമ്മതരൂ ! "

വിറയലോടെ അവളുടെ തണുത്ത ലലാടത്തിൽ അയാൾ ഒരു ചുംബനം അപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു് അവർ ഇരുവരും മൗനം ഭജിച്ചുനിന്നു.

തെറീസാ വീണ്ടും കട്ടിലിന്റെ യവനികകൾ താഴ്ത്തിയിട്ടിരുന്നു. അവൾ പരിക്ഷീണയായി ചാരുകസാലയിൽ ഇരുന്നു; നിഴലുകളാൽ ഒളിപ്പിക്കപ്പെട്ട അവൾ ആദ്യമായി ആശ്വാസം അറിഞ്ഞു. ഏതാനും നിമിഷത്തേക്കു ജൂലിയൻ അടുത്തപടിനിന്നു; ഒടുവിൽ അയാളും ഇരുന്നു. ഫ്രാങ്കോയിസു് അടുത്ത അറ വിട്ടിരുന്നു; ആ ഭവനത്തിന്റെ മറുഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അമന്ദ ശബ്ദങ്ങൾമാത്രം ഉയർന്നിന്നു; ക്രമേണ ഇരുൾ ഒളിച്ചു കടന്നെത്തുന്ന ആ അറ നിദ്രാമഗ്നമാകുന്നപോലെ തോന്നിച്ചു.

ഒരുമണിക്കൂർ നേരത്തേക്കു് ഒന്നും ചലിച്ചില്ല. ഏതെങ്കിലുമൊരു ചിന്തയുടെ ശൃംഖലയെ പിന്തുടരു

ന്നതിൽ നിന്നും, തന്റെ ശിരസ്സിനുള്ളിലെ ശക്തിമത്തായ ഒരു സ്പന്ദനം ജൂലിയനെ തടഞ്ഞു. താൻ തെറ്റീസായുടെ ഉറക്കറയിലാണു്. ആ ബോധം അയാളെ ആഹ്ലാദമത്തനാക്കാൻ ശക്തമായിരുന്നു. ഒരുവന്റെ ജഡം ആ അറയുടെ കോണിലായി കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു പൊട്ടന്നനെ ഓർമ്മിക്കുന്ന അയാൾ ആ യവനികയിൽ ഉരുമ്മാൻ ഇടയായിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ ശക്തിയായി വിറച്ചു, അപ്പോൾ താൻ ബോധരഹിതനാകാൻ തുടങ്ങുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. പൊക്കം കുറഞ്ഞ ആ നികൃഷ്ടാത്മാവിനെ അവൾ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാമോ? അയാളെ കൊലചെയ്യുകൊണ്ടു് ജൂലിയൻ അവളെ മാപ്പാക്കി; അയാളെ അരിശപ്പെട്ടത്തിയിരുന്നതു് കൊളാംബെലിന്റെ നഗ്നപാദങ്ങൾ കിടക്കവിരിപ്പിൽ ചേർന്നു കാണപ്പെട്ടതാണു്. അയാളെ ചാൻറിക്ലയറിലേക്കെറിയാൻ കഴിയുന്നതു് അവാച്യമായ ആനന്ദം നൽകുന്നതായിരിക്കും. പാലത്തിന്റെ അറ്റത്തായുള്ള ഭാഗത്തു് ആഗാധമായ ഒരു ചുഴിയുള്ളതായി അയാൾക്കറിയാം. അതോടെ അയാളുടെ സൊല്ല ഒഴിച്ചു തങ്ങൾക്കു് ഒരുമിച്ചു സുഖമായി ജീവിക്കാം. ആ പ്രഭാതത്തിൽ താൻ സപ്തം കാണാൻക്കൂടി ധൈര്യപ്പെടാതിരുന്ന ആ ആനന്ദത്തെപ്പറ്റി പൊട്ടന്നനെ ഓർത്തപ്പോൾ താൻ കൃത്യമായും ആ ജഡത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു കിടക്കുന്നതായി അയാൾ ഭാവനയിൽ ദർശിച്ചു; പക്ഷേ അവിടെ തണുപ്പു നിറ

ഞു നിന്നു. ഒരു ഭീതിയും വിരക്തിയും അയാളിൽ നിറഞ്ഞു.

തെറീസാ ചലനരഹിതയായി ചാരുകസാലയിൽ കിടന്നു. ജനാലയിൽ ക്കൂടി കടന്നു വരുന്ന അവ്യക്ത മായ പ്രകാശത്തിനു നേരേ ഉയർന്നിൽക്കുന്ന അവളുടെ ശിരസ്സിന്റെ ബാഹ്യരേഖാപരിധിമാത്രമേ അയാൾക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അവളുടെ വദനം കരതലത്തിൽ താണിരുന്നു. വിസ്മൃതിയിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവ ളുടെ വികാരങ്ങളം നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അടുത്തുകഴിഞ്ഞ നിമിഷങ്ങളംക്കിടയിൽ നേരിടേണ്ടി വരുന്ന ഭീകരമായ ഘട്ടത്തിന്റെ പരിണതഫലമായ ശാരീരിക പ്രതികരണം മാത്രമാണോ അത്? അന്ത്യ നിദ്രയിൽമുഴുകി കിടക്കുന്ന കാമുകനെ ഓർത്തുള്ള ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന അനുതാപമോ വ്യഥയോ ആണോ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു? അതോ, അവൾ തന്റെ ചഞ്ചലതി യുടെ അവസാനത്തെ വിശദാംശങ്ങളം ശ്രുപീകരിക്കുക യാണോ? അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ വദനത്തിൽ തെളി യുന്ന ഘോരമായ ഭീതിയുടെ മുദ്രകളെ നിഴലിൽ മറച്ചു നിറുത്തി ഒളിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണോ? ഒന്നും ഊ ഹിക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

ആ കനത്ത നിശ്ശബ്ദതയിൽ നാഴികമണി സമയ സൂചന നൽകി. തെറീസാ സാവധാനം എഴുന്നേറ്റു തന്റെ ചമയമേശയുടെ പുറത്തുള്ള മെഴുകുതിരി കത്തി

ച്ചു. എപ്പോഴത്തെയും പോലെ സമാധാനചിത്തയും അചഞ്ചലയുമായി അവാം ആകർഷകതന്ത്രത്തോടെ വിളങ്ങുന്നതായി അതു തെളിയിച്ചു. നേത്ത ചുവപ്പു യവനികകൾക്കു പിറകിൽ കിടക്കുന്ന ജഡത്തെപ്പറ്റി അവാം വിസ്മൃതയായിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നിച്ചു. തന്റെ അറയിൽ, സുരക്ഷിതമായ ആശ്രയം തേടിയിരിക്കുന്ന ഒരുവളുടെ സമാധാന ചിത്തത തെളിഞ്ഞ ചുവട്ടുവയ്പോടെ, ഏതോ കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതചിത്തയായിരിക്കുന്ന മട്ടിൽ, അവാം ചുറ്റി ഉലാത്തി. എന്നിട്ടു തന്റെ മുടി അഴിച്ചിടുന്നതിനിടയിൽ ഒന്നു തിരിയുകപോലും ചെയ്യാതെ അവാം പറഞ്ഞു. "ഞാൻ സ്നീകരണത്തിനു പോകുന്നതിനു് ഒരുങ്ങാൻ തുടങ്ങുകയാണു്. ആരെങ്കിലും വരികയാണെങ്കിൽ നിങ്ങാം ആ മറയുടെ അപ്പുറത്തു് ഒളിച്ചുകൊള്ളണം."

അയാാം അവളെ തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ടു് അങ്ങനെ ഇരുന്നു. ഇതിനകം തന്നെ അവാം അയാളെ തന്റെ കാമുകനെപ്പോലെ കരുതാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. രക്തരൂഷിതമായ ആ ക്രൂരവഞ്ചനയിൽ അയാളെ ക്രൂരമായി പ്രേരിപ്പിച്ചതാൻ അവാം തുനിഞ്ഞതു് ഒരു ദീർഘകാല വേഴ്ചയുടേതുപോലെയുള്ള ഒരടുപ്പം അവർക്കു തമ്മിൽ തോന്നുന്നതിനിടയാക്കിയിരുന്നു.

അവാം കരമുയർത്തി തന്റെ മുടി ക്രമപ്പെടുത്തി. ഖിന്നയാന്ന മേനിയോടെ അയാാം അവളെ നോക്കി ഇരു

ന്നു; തന്റെ അളകങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വ്യാപൃതയായ അവളുടെ നേത്ത കരങ്ങൾ അലസമായി ചലിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ നഗ്നമായ മുതുകും മൃദുലമായ കരങ്ങളും അത്രമാത്രം കാമ്യമായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതിനകംതന്നെ അവൾ തന്റെ കൗശലങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയതാണോ? എങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കാമുകിയെയാണു് താൻ നേടാൻ പോകുന്നതെന്നു കാട്ടികൊടുത്തു് അയാൾക്കു ധൈര്യം വരുത്താൻ മുതിരുകയാണോ?

അവൾ പാദരക്ഷകൾ അണിഞ്ഞുകഴിയുന്നതിനിടയിൽ കാലടിശബ്ദം അടുത്തു വരുന്നതിന്റെ സൂചന ഉണ്ടായി.

"മൂലയിൽപോയി ഒളിക്കൂ." അവർ മന്ത്രിച്ചു.

ഭൃത്യചലനചാതുരി തികഞ്ഞ ഒരു നീക്കത്തോടെ താൻ ലേശം മുൻപുമാത്രം ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്ന അടിയുടുപ്പുകൾകൊണ്ടു് അവൾ കൊളാംബലിന്റെ മരവിച്ച ജഡം മറച്ചു; അവ അപ്പോഴും അവളുടെ മെയ്യുടെചൂടു വിടാത്തതായിരുന്നു, അവളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു പകർന്നുപറ്റിയ സുഗന്ധം വിട്ടകന്നിട്ടില്ലാത്തതും.

ഫ്രാങ്കോയിസ് അകത്തു കടന്നു. "അവർ മദ്ദമോസയിലിലെ കാത്തിരിക്കുകയാണു്." കിഴവി അറിയിച്ചു.

"ഞാൻ വരികയാണു്, ഫ്റാങ്കോയ്സ്." അവൾ ശാന്തമായി പ്രതിവചിച്ചു. "ഏതായാലും നീ എത്തിയസ്ഥിതിക്കു് വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതിനു് എന്നെ സഹായിക്കു്."

യവനികയിലെ ഒരു സൂഷിരത്തിൽക്കൂടി ജൂലിയനു് അവരെ കാണാമായിരുന്നു. തെറീസായുടെ സാഹസികത അയാളെ വിറപ്പിച്ചു. വിറച്ചു മുട്ടുന്ന ദന്തങ്ങൾ ഉതിത്തിരുന്നശബ്ദം നിറുത്തുന്നതിനു് അയാൾക്കു് തന്റെ താടിഎല്ലു പിടിച്ചമർത്തിവയ്ക്കേണ്ടതായിവന്നു. തന്റെ അടുത്തായി അയാൾക്കു കൊളാംബലിന്റെ പാദം കാണാം. ഇപ്പോൾ മഞ്ഞുകട്ടപോലെ മരവിച്ചിരിക്കുന്ന അതു് തെറീസായുടെ പൊറിക്കോട്ടിനടിയിൽ ക്രൂടി പുറത്തേക്കു തള്ളിനില്ക്കുന്നു. ഫ്റാങ്കോയിസ് അ യവനിക പൊക്കുകയും തന്റെ പുത്രന്റെ പാദത്തിൽ മുട്ടാനിടയാവുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ സംഭവിക്കുന്നതെന്തായിരിക്കും! അവളുടെ പുത്രന്റെ മരവിച്ച കാലുകൾ!

"സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളു. സൂക്ഷിച്ചു പിടിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ പൂക്കൾ അടർന്നു വീഴുന്നതിനിടയാവും." തെറീസ പറയുകയായിരുന്നു.

അവളുടെ സ്വരത്തിൽ സംഭ്രമത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും ഇല്ലായിരുന്നു. നൃത്തത്തിനു പോകാൻതുടങ്ങുന്ന ഒരു ബാലികയെപോലെ അവൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്നു. അവളുടെ വേഷം വെള്ളപ്പട്ടിൽ ശുഭ്രവർണ്ണത്തിലുള്ള

കാട്ടുപനിനീർ പൂക്കളാൽ മോടി പിടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതാണു്; അവയുടെ ഓരോന്നിന്റെയും മദ്ധ്യഭാഗത്തു് ചുവപ്പിന്റെ ചെറിയ പൊട്ടുകളുണ്ടായിരുന്നു. ആ അറയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽനിന്ന അവൾ ഒരു വിടർന്ന പൂങ്കുല പോലെ, കന്യകാത്വത്തിന്റെ ശുഭ്രതയോടെ ശോഭിച്ചു. മഞ്ഞിന്റെ വെണ്മ കലർന്ന അവളുടെ നഗ്നഗാത്രങ്ങൾ വെള്ളപ്പട്ടിന്റെ ശുഭ്രതയുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചുനിന്നു.

"ഓ, നിങ്ങൾ എത്ര സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നു! എന്തൊരു ചന്തം!" ഫ്രാങ്കോയിസ് ത്രപ്തയായി ആവർത്തിച്ചുരുവിട്ടു. "നില്ക്കൂ! നിങ്ങളുടെ മുടിയിലും പനിനീർപൂക്കൾ വേണ്ടതാണു്."

അതു കണ്ടെത്താനായി അവൾ അറയിൽ ചുറ്റും നോക്കി; കിടക്കയിൽ തിരയാൻപോകുന്നതുപോലെ അവൾ യവനികയിൽ സ്പർശിക്കുകയുംചെയ്തു. ഭീതിജനിതമായ ഒരാഹ്ലാദംകണ്ണുനാളത്തിലേക്കുയർന്നതു ജൂലിയൻ അമർത്തി. പക്ഷേ അപ്പോഴും കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു് ഒട്ടും തിടുക്കം കാട്ടാതെ തെറീസാ പറഞ്ഞു. "അതു ചെസ്റ്റ് ആഫ് ഡ്രായേഴ്സിന്റെ പുറത്തിരുപ്പുണ്ടു്. ഇങ്ങോട്ടുത്തരൂ. പക്ഷേ എന്റെ കിടക്കയിൽതൊടണ്ട. എന്റെ സാധനങ്ങൾ ഞാൻ അവിടെ ഇട്ടിരിക്കുകയാണു്. നീ അതു താറുമാറാക്കാനിടയാകും."

അലയുടെ ആകൃതിപൂണ്ടു തൊങ്ങൽപോലെ തൂങ്ങുന്ന ഒരു ഭാഗത്തോടുകൂടിയ കാട്ടുപനിനീർ പൂക്കളുടെ ഒരു ഹാരം ശിരസ്സിലണിയുന്നതിനു് അവം തെറീസായെ സഹായിച്ചു. എന്നിട്ടു് ഒരു നിമിഷനേരം തെറീസാ ആത്മസംതൃപ്തിയോടെ സ്വയം പരിശോധിച്ചു. എല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളും കഴിഞ്ഞതിരുന്ന അവം കയ്യുറകളും ധരിക്കുകയായി.

"ശരി, ഞാൻ ഒരു കാര്യംപറയാം. പള്ളിയിലെ കന്യകാമാതാവിനുപോലും ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കുള്ളതു വെണ്മകണ്ടിട്ടില്ല." പ്രാങ്കോയിസു് അനുമോദിച്ചു.

ആ പ്രശംസ തെറീസായുടെ വദനത്തിൽ ഒരു പുഞ്ചിരിക്രുടിവരുത്തി. അവസാനമായി ഒന്നുകൂടി സ്വയം പരിശോധിച്ചിട്ടു വാതിലിനുനേരെ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ അവം പറഞ്ഞു. "വരു. നമുക്കു താഴത്തേക്കു പോകാം. മെഴുകുതിരികളം അണച്ചേക്കു."

പൊടുന്നനെ പരന്ന ഇരുളിൽ വാതിൽ അടയുന്നതും ഇടനാഴിയിൽക്കൂടി നടന്നകലുന്ന തെറീസായുടെ പട്ടടയാട ഉടഞ്ഞുലഞ്ഞു ശബ്ദമുതിക്കുന്നതും അയാം കേട്ടു. അപ്പോഴും എഴുനേല്ക്കാൻ ധൈര്യംപോരാതെ അയാം ആ മറയുടെ പിറകിൽതന്നെ തളർന്നു നിലയിൽ നിലത്തിരുന്നു. നിശയുടെ കറുപ്പു് അയാളുടെ മുന്നിൽ മറതുക്കി; അതു് ആ അറയെ മുഴുവൻ

തേജോഹീനമാക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. ആ രീതിയിൽ അയാൾ വളരെനേരം ഇരുന്നു—എത്ര സമയമെന്നു് അയാൾക്കുതന്നെ തിട്ടമില്ലായിരുന്നു—കുഴപ്പം പിടിച്ച ചിന്തകളാൽ ആകെ പരിക്ഷീണനായ അയാൾ ആ വാതിൽ വീണ്ടും തുറക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു മയക്കത്തിൽ മുഴുകി ഇരിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കണം പട്ടടയാടകളുടെ അവ്യക്തമായ ചിലമ്പൽ തെറീസായുടെ ആഗമനം അയാളെ അറിയിച്ചു. അവൾ അയാളുടെ അടുത്തു ചെന്നില്ല; എന്തോ ചെസ്റ്റ്ആഫ്ഡ്രായേഴ്സിന്റെ പുറത്തുവയ്ക്കുന്നതായി തോന്നിച്ചു. അതിനിടയിൽ അവൾ താണസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: "നിങ്ങളും ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.....നിങ്ങളും ആഹാരം കഴിക്കണം. കേട്ടോ?"

അവളുടെ ഉടുപുടവ ഉലയുന്ന ശബ്ദം വീണ്ടും അവ്യക്തമായി കേട്ടു; വരാന്തയിൽ ക്രൂടി അത്തു് അകന്നകന്നു പോയി. മാന്ദ്യത്തിൽ നിന്നും ഉലച്ചുണർത്തപ്പെട്ട ജൂലിയൻ എഴുന്നേറ്റു. ആ കോണിൽ ഇരുന്നു ശ്വാസോച്ഛ്വാസം കഴിക്കാൻ ഇനി ഒട്ടും തനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് അയാൾ ഉണർന്നു. കൊളാംബലിന്റെ തൊട്ടടുത്തായി കിടക്കയുടെ അടുത്തു കഴിച്ചു ക്രൂട്ടാൻ തനിക്കു സാധ്യമല്ല. മണി എട്ടടിച്ചു. നാലുമണിക്കൂർ ക്രൂടി അയാൾ കാത്തിരിക്കേണ്ടതായുണ്ടു്. അതിനാൽ അയാൾ മുന്നോട്ടും പിറകോട്ടും ഉലാത്താൻ തുടങ്ങി.

പാദപാതശബ്ദം ഉയരാതിരിക്കുന്നതിനായി അയാം കരു തലോടെയാണു് അടിവച്ചിരുന്നതു്.

താരനിബിഡമായ ആകാശത്തിൽ നിന്നുതിരുന്ന ഒരവ്യക്ത പ്രകാശം വീട്ടുസാമാനങ്ങളുടെ ഇരുണ്ട രൂപങ്ങളാം നിർണ്ണയപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അയാംക്കു സഹായകമായിരുന്നു. അറയുടെ ചിലകോണുകളും നിഴലുകളിൽ മുങ്ങി അദൃശമായിരിക്കുന്നു. കണ്ണാടി മാത്രം പഴകിയ വെള്ളിപോലെ അവ്യക്തമായി തിളങ്ങിയിരുന്നു. അയാം അത്രയേറെ ഭയപ്പെട്ടതുപ്പെടാവുന്നവനായിരുന്നില്ല, എങ്കിലും ആ ഉറക്കറയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുമ്പോൾ സേതുമുത്തുകം അയാളുടെ വദനത്തിൽ ക്രൂരതയുടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. തന്റെ ചുറ്റും ആ വീട്ടുസാമാനങ്ങളുടെ ഇരുണ്ട രൂപങ്ങൾ വട്ടമിട്ടു നടക്കുന്നതായും ഭീഷണമായ ആകാരവൈകൃതം പ്രാപിക്കുന്നതായും അയാംക്കു തോന്നി. ആ കോണിൽനിന്നും നെടുവീർപ്പുയരുന്ന പ്രതീതി മൂന്നുപ്രാവശ്യം അയാംക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഓരോ തവണയും അയാം ഭയചികിതനായി നിന്നു. ഒടുവിൽ കൂടുതൽ ഏകാഗ്രതയോടെ ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ച അയാംക്കു്, ആ ശബ്ദങ്ങൾ സചീകരണമുറിയിൽ നിന്നും ഉയരുന്നവയാണെന്നു ബോദ്ധ്യമായി; സംഗീതോപകരണങ്ങളുടെ മധുരസ്വരപ്രവാഹത്തിൽ ഒരംശമോ, അതിഥികളുടെ സമൂഹം ആഹ്ലാദഭരിതരായി മുഴക്കിയിരുന്ന സംഭാഷണത്തിന്റെ ഒരംശമോ അയാം കേൾ

ക്കുകയായിരുന്നു. മിഴികൾ അടച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ പൊടുന്നനെ ആ അറയുടെ തമോഗഹ്വരത്തിൽ നിന്നും മുകുതനായി നൃത്തമേളം നടക്കുന്ന അറയിലെ പ്രകാശധോരണിയിൽ താൻ എത്തിയിരിക്കുന്നതായും, കന്യകാതത്വത്തിനു പൊരുത്തമാകുന്ന വേഷവിധാനങ്ങളോടെ സഹനർത്തകന്റെ കരവലയത്തിൽ ഒതുങ്ങി ദ്രുതചലനബദ്ധമായ ചുവടുവയ്പോടെ തെറീസാ നൃത്തം ചെയ്യുന്നതു മുന്നിൽ കാണുന്നതായും അയാൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ആ ഹർമ്മ്യത്തിന്റെ ഓരോ കോണും ഗാനാത്മകതയുടെ പ്രതിധ്വനി പുണർന്നുനിന്നു. ഏകാകിയായി ആ ഭീകരമായ അറയിൽ കുടുങ്ങിയ അയാൾ ഭീതികൊണ്ടു വിറക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിൽ ഉയർന്നു നീണ്ടു നില്ക്കുന്ന മുടിയോടെ അയാൾ ഞെട്ടിപിടഞ്ഞു പിറകോട്ടു തെറിച്ചു. അവിടെയുള്ള കസേരകളിലൊന്നിൽ ഒരു പ്രകാശം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നിയിരുന്നു. അതിന്റെ സമീപം എത്തി അതിൽ സ്പർശിക്കുന്നതിനുള്ള ധൈര്യം തികഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ അതു് ഒരു പ്പട്ടറവുക്കയാണെന്നു് അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. അവളുടെ മുഴുത്തമാറിന്റെ സമ്മർദ്ദശക്തി കൊണ്ടു മൃദുലതവളഞ്ഞുപ്പെട്ട അതെടുത്തു് അയാൾ അതിൽ തന്റെ മുഖം അമർത്തിച്ചേർത്തു; തന്റെ തീവ്രവേദന വിസ്മരിക്കുന്നതിനായി അയാൾ അവളുടെ മെയ്യുടെ ഗന്ധം നുകർന്നു.

എന്തൊരാനന്ദ പ്രകർഷമാണത്! എല്ലാം വി
സ്മരിക്കാൻ അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. താൻ ഒരു ജഡത്തിനു
വേണ്ടി നിദ്രാരഹിതനായി കാത്തിരിക്കുകയല്ല; പ്രണയ
ഭരിതമായ ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ സാമീപ്യം പ്രതീക്ഷി
ച്ചിരിക്കുകയാണു്. അയാൾ ജനാലയുടെ അടുത്തേക്കു
നീങ്ങി. നെറിത്തടം ജാലകത്തിന്റെ ചില്ലിലും അ
ധരങ്ങൾ പടിവുക്കയിൽ നിന്നു് അടുപ്പാഴം അകറാ
തെയും ചേർത്തുവച്ചു നിന്നു് തന്റെ പ്രണയത്തിന്റെ
പ്രാരംഭഘട്ടം മുതൽക്കുള്ള സ്മരണകളെ അയാൾ അയവി
റക്കാൻ തുടങ്ങി. തെരുവിന്റെ മറുവശത്തായി അ
ടുപ്പാഴം തുറന്നു കിടക്കുന്ന ജാലകങ്ങളുമായി നിലകൊ
ള്ളുന്ന തന്റെ അറ അയാൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. അ
വിടെ നിന്നു നിശാവേളകളിൽ നീണ്ട മണിക്കൂറുക
ളോളം ചിത്തൈകാഗ്രതയോടെ മുരളിവായിച്ചാണ്
താൻ തെറീസായുടെ ഹൃദയം കവർന്നതു്. അയാളുടെ
മുരളി ലജ്ജാശീലനായ ഒരു കാമുകന്റെ വികാരത്തെവ
ശ്യത്തോടെ തന്റെ പ്രേമത്തെപ്പറ്റി, സ്നേഹാർദ്രതയെ
പ്പറ്റി, ഏറെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആ ശബ്ദത്തിലെ മധു
രിമയും വികാരപരതയും ഒടുവിൽ തെറീസായുടെ ഹൃദ
യത്തെ സ്പർശിച്ചു; അവൾ തന്റെ നേരെ ഒരു പുഞ്ചിരി
പൊഴിക്കുന്നതിനിടയാക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ അധര
ങ്ങളിൽ ചുംബന ബദ്ധമായി അമർന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്ന
പട്ടുകുപ്പായം അവളുടേതാണു്. അവളുടെ യൗവനദ്യുതി
യേറിയ ചർമ്മത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്ന അതു തന്നെ

സമാധാന ചിത്തനാക്കുന്നതിനായി നൽകപ്പെട്ടതാണു്. വ്യക്തത വളരുന്ന സ്വപ്നത്തിന്റെ വിശ്വസനീയതാ പ്രതീതിയാൽ പ്രചോദിതയായ അയാൾ അവളുടെ പാദപാത ശബ്ദം കേട്ടതായി കരുതി ജനാലയുടെ അടുത്തുനിന്നും വാതിലിനരുകിലേക്കു പാഞ്ഞു.

ആ അവസ്ഥയിൽ നിലനില്ക്കുന്ന നിരുന്മേഷജനകമായ സ്ഥിതി വീണ്ടും അയാളെ പൊതിഞ്ഞു. വ്യാമോഹമുക്തനായ അയാൾ തന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ബോധവാനായി. അരിശത്തോടെ അയാൾ ഒരു തീരുമാനം ചെയ്തു; താൻ ഒട്ടും അറച്ചുനിന്നുകൂടാ; ആ രാത്രിതന്നെ മടങ്ങിവരണം. അവളുടെ രൂപധോരണി അനവദ്യ സുന്ദരമാണു്. താൻ അവളെ ഗാഢമായി സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു കുറ്റബോധത്തിന്റെ സ്മരണയുമായി ഒന്നായ കാമുകീകാമുകന്മാർ എല്ലുകൾ നുറുങ്ങുന്ന വികാരാവേശതീവ്രതയോടെ ആശ്ലേഷിക്കണം. അതേ, താൻ തിരിച്ചു വരണം; ആ ഭാണ്ഡം നദിയിലെറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു നിമിഷം പോലും പാഴാക്കാതെ താൻ തിരിച്ചു് ഓടി എത്തണം. ഉന്മാദവ്യഗ്രമായ ഒരു മോഹമഗ്നതയാൽ കീഴടക്കപ്പെട്ട അയാൾ ആ പട്ട കൂപ്പായം ഭ്രാന്തമായ ആവേശത്തോടെ കടിച്ചു; തന്റെ അഭിനിവേശരഹിതമായ വികാര വിമിശ്രതത്തിന്റെ സംതൃപ്തിക്കായി അയാൾ അതിൽ ശിരസ്സിട്ടുരുട്ടി.

മണി പത്തടിച്ചു. അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ അറയിൽ അകപ്പെട്ടിട്ട് വത്സരങ്ങളായതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ഇതിനകം തന്നെ, കാത്തിരിപ്പു കൊണ്ട് അയാൾക്കു മൂഢത വന്നിരുന്നു. കരങ്ങൾക്കെത്താവുന്നത്ര അകലത്തിൽ അപ്പവും കനികളും ഇരിക്കുന്നതു കണ്ട അയാൾ അവ എടുത്തു, നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ ആർത്തിയോടെ ഭക്ഷിച്ചു; ശമിപ്പിക്കാനാവാത്ത ഒരു വേദന അയാളുടെ ഉദരത്തിൽ വാശിയോടെ വളർന്നു നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ തനിക്കു കരുത്തു നൽകാൻ ആ ഭക്ഷണത്തിനു കഴിഞ്ഞേക്കും. എന്നാൽ ആത്മാവിലാക്കി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവാച്യമായ ഒരു തളർച്ച് അയാളെ കീഴടക്കി. ആ നിശ അനന്തമായി നീണ്ടുപോകുമെന്നു തോന്നുന്നു. ആ ഹർമ്മ്യത്തിന്റെ അകന്ന കോണിൽ നിന്നും ഇപ്പോൾ വാദ്യഘോഷങ്ങളുടെ ചിട്ടയൊത്ത ശബ്ദം ക്രമേണ വ്യക്തതയോടെ ഒഴുകിയെത്തുന്നുണ്ട്. നൃത്തത്തിന്റെ താളത്തിനൊത്തു ചിലപ്പോൾ നിലത്തു നിരത്തപ്പെട്ട പലകകൾ ചലിക്കുന്നു. പുറവാതിലിൽ നിന്നും ഓടി അകന്നുപോകുന്ന വണ്ടികളുടെ ചക്രങ്ങൾ ഉരുളുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം. താക്കോൽ ദ്വാരത്തിലേക്ക് ഏകാഗ്രമായി നോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ അവിടെ ഒരു നക്ഷത്രം തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ഒളിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കാൻ കൂടി അയാൾ ബദ്ധപ്പെട്ടില്ല. ആരെങ്കിലും വന്നാൽ തന്നെ എന്താണ്!

"വേണ്ട. ഫ്രാങ്കോയിസ്. നന്ദി!" ഒരു മെഴുകുതിരിയുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട അവളോടു തെറീസാ പറയുകയായിരുന്നു. "ഞാൻ തന്നെ വേഷം മാറി കൊള്ളാം .....പോയി കിടന്നു കൊള്ളൂ. നീ വല്ലാതെ തളർന്നിരിക്കും."

അവൾ അകത്തു കടന്നു വാതിലടച്ചു കുറ്റിയിട്ടു. കരത്തിൽ മെഴുകുതിരിയുമായി, അധരങ്ങളിൽ അംഗുലി ചേർത്തു് അവൾ ഒന്നോ രണ്ടോ നിമിഷനേരം നിശ്ചലമായി നിന്നു. ഭയം അവളുടെ കപോലങ്ങളിൽ നേരിയ നിറപ്പകിട്ടു പോലും ചേർത്തിരുന്നില്ല. അവൾ ഒരക്ഷരം ഉരിയാടാതെ മെഴുകുതിരി ചമയമേശമേൽ വച്ചിട്ടു, ജൂലിയന്റെനേരെനോക്കി ഇരിക്കുകമാത്രംചെയ്തു. അതേരീതിയിൽ പരസ്പരം നോക്കികൊണ്ടു അരമണിക്കൂറോളം അവർ മൂകരായി ഇരുന്നു.

ആ ഭവനത്തിലുള്ളവർ നിദ്രയ്ക്കാരംഭിക്കുന്നു; കതകുകൾ അടയുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം. തന്റെ തൊട്ടടുത്ത അറയിൽ ഫ്രാങ്കോയിസിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം നിലനിൽക്കുന്നതു് തെറീസായെ അസ്വസ്ഥയാക്കിയിരുന്നു. ഏതാനും നിമിഷനേരം അവൾ അവിടെ ഉലാത്തുന്നതിന്റെ സൂചന കേട്ടു. ഒടുവിൽ അവളുടെ കട്ടിൽ ഞരങ്ങി; അവൾ കിടന്നു കഴിഞ്ഞു. നിദ്രാമഗ്നയാകാൻ കഴിയാതെ അവൾ കിടന്നുരുണ്ടു. ഒടുവിൽ ഇടയ്ക്കുള്ള മതിലിനപ്പുറത്തു നിന്നും ക്രമനിബദ്ധമായ ശ്വാസഗതി ഉയർന്നു.

ജൂലിയനെ തന്നെ സഗൗരവം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടി രുന്ന തെറീസാ ഒറ്റവാക്കുമാത്രം ഉരുവിട്ടു: "വരു."

അവർ യവനികനീക്കി. കൊളാംബലിന്റെ ജഡത്തെ വസ്ത്രങ്ങൾധരിപ്പിച്ചു. ആ ശരീരം മരവിച്ച് പ്രതിമപോലെ ആയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ജോലി പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ അവരുടെ രണ്ടുപേരുടെയും നെറ്റിത്തടങ്ങളിൽ സ്വേദബിന്ദുക്കൾ നിരന്നുനിറഞ്ഞിരുന്നു.

"ആകട്ടെ." അവൾ വീണ്ടും ഒരു വാക്കുകൂടി ഉരുവിട്ടു.

ജൂലിയൻ ഒട്ടും അറയ്ക്കാതെ ഒരിക്കൽമാത്രം നീട്ടിശ്വസിച്ചിട്ട കൊളാംബലിന്റെ ജഡം, ഒരു കാളക്കുട്ടിയുടെ ശരീരം ചുമക്കുന്ന കശാപ്പുകാരനെപോലെ ലഘുവായി എടുത്തുചുമലിലിട്ടു. അയാളുടെ ദീർഘകായം ഒന്നു വളഞ്ഞു; കൊളാംബലിന്റെ പാദങ്ങൾ നിലത്തുനിന്നും ഒരു വാരമാത്രം ഉയർന്നുനിന്നു.

"ഞാൻ മുൻപേപോകാം." തെറീസാ വേഗംമന്ത്രിച്ചു. "ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കൂപ്പായത്തിൽ പിടിച്ചുകൊള്ളാം. എന്റെ പിറകേ സാവധാനംവരണം."

അദ്ദ്യമായി അവർക്കു ഫ്രാങ്കോയിസിന്റെ അറപിന്നിടേണ്ടിയിരുന്നു. ആ ഉദ്യമത്തിലെ കടുത്തപരീക്ഷണഘട്ടം അതായിരുന്നു. അവർ സൂക്ഷിതമായി

കടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജഡത്തിന്റെ ഒരു കാലു കസേരയിൽ തട്ടി. ആ ശബ്ദം ഫ്രാങ്കോയിസിനെ ഉണർത്തി. അവൾ ശിരസ്സുയർത്തി അവ്യക്തമായി എന്തോ മുരളുന്നതു് അവർക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. അവർ മരവിച്ചു നിന്നു; തെറീസാ കതകിലേക്കുചാരിയും ജൂലിയൻ താൻ പേറുന്നഭാരത്താൽ വളഞ്ഞും. തന്റെ പുത്രനെ നദിയിൽ ഒഴുക്കാനായി കടത്തികൊണ്ടുപോകുന്ന അവരെ ആ അമ്മ, തൊണ്ടിയോടെ പിടിക്കുമെന്നു് ഇരുവരും ഭയന്നു. അവാച്യമായ ഹൃദയസംത്രസനാവസ്ഥയുടെ പാരമ്യത്തിലെത്തിയ നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു അതു്. ഒടുവിൽ ഫ്രാങ്കോയിസ് നിദ്രയിലേക്കു വഴുതിയതായി തോന്നി; അവർ ഇടനാഴിയിൽക്കൂടി കരുതലോടെ നീങ്ങി.

പക്ഷേ ഭീതിജനകമായ മറെറാരു ഘട്ടം അവരെ നേരിട്ടു. തെറീസായുടെ അമ്മ ഉറക്കമായിരുന്നില്ല. അവളുടെ വതിലിൽ വിടവുണ്ടു്. നേരിയപ്രകാശനാളം ഇടനാഴിയിലേക്കുകടന്നുവീണു തിളങ്ങുന്നു. മുന്നോട്ടു പോകാനോ പിൻവാങ്ങാനോ അവർക്കു കഴിവുവന്നില്ല. ഫ്രാങ്കോയിസിന്റെ അറയുടെ മുന്നിൽക്കൂടി മടങ്ങേണ്ടതായി വന്നാൽ കൊളാംബൽ തന്റെ ചുമലിൽ നിന്നും വഴുതിനിലംപതിക്കുമെന്നു ജൂലിയൻ ഭയന്നു. കാൽമണിക്കൂറോളം അവർ അതേപടി സ്തബ്ധരായി നിന്നു. ജൂലിയൻ തളർന്നുപോകാതിരിക്കാനായി ആ ജഡം ഒന്നുതാങ്ങി നിറുത്തുന്നതിനുള്ള ഭീകരമായ ധൈ

ര്യം തെറീസായ്ക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആ പ്രകാശനാളം മറഞ്ഞു. താഴത്തെനിലയിൽ എത്താൻ അവക്ക് കഴിഞ്ഞു. അവർ ആശ്വസിച്ചു.

ഏറെക്കാലമായി അടഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ആ വലിയവാതിൽ അന്നു രണ്ടാമതായും തെറീസാ തുറന്നു. തന്റെ ചുമലിലിരിക്കുന്ന ഭാരവുമായി തെരുവിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലെത്തിയപ്പോൾ നഗ്നമായ കരങ്ങളോടെ, യുത്തസല്ക്കാരാദികളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനായി അണിഞ്ഞ വെൺ പട്ടവസ്ത്രങ്ങളിൽ പൊതിയപ്പെട്ട, അവൾ പടവുകളുടെ മുകളിൽനില്ക്കുന്നതു ജൂലിയാണ കാണാമായിരുന്നു. അവൾ തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചുനില്ക്കുകയാണു്.

അഞ്ച്

ജൂലിയൻ ഒരു കുതിരയെപോലെ കരുത്തനായിരുന്നു. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ താൻ പിറന്ന ഗ്രാമത്തിലെ തടിവെട്ടുകാരെ സഹായിക്കാനായി അയാൾ മരക്കൊമ്പുകൾ തന്റെ കൊച്ചുചുമലിൽ വച്ചുചുമന്നു കൊട്ടത്തിരുന്നു. അതിനാൽ കൊളാംബലിന്റെ ശരീരം ഒരു തൂവൽപോലെ ഭാരംകുറഞ്ഞതായി അയാൾക്കനുഭവപ്പെട്ട. ആ ഭാരംകുറഞ്ഞശരീരം ചുമലിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കിളിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമേ അയാൾക്കുതോന്നിയുള്ളൂ. അത്രമാത്രം അതു കാര്യമാക്കാനില്ലാത്തതായിട്ടാണു് അനുഭവപ്പെട്ടതു്. അതിന്റെ ലഘുതയും ശക്തിഹീനതയും അയാൾക്കു ക്രൂരമായ ഒരാഹ്ലാദം നൽകി, മുരളിവായിക്കുന്ന ജൂലിയനെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളുടെ ജനാലയുടെ താഴത്തുക്കൂടി കടന്നുപോ

കാൻ ഇനിയൊരിക്കലും കൊളാംബലിനു കഴിയുന്നതല്ല. ഭാഗ്യവാനായ തന്റെ, എതിരാളി ഇപ്പോൾ തണുത്തുവിറങ്ങലിച്ച മെയ്യുമായി ചുമലിൽ കിടക്കുകയാണെന്ന ബോധത്തോടെ സംതൃപ്തിജനകമായ ഒരാഹ്ലാദത്തിന്റെ പുളകാവേശം അയാളുടെ മെയ്യിൽ പുളഞ്ഞു. ആ ജഡം കുറെക്കൂടി മുകളിലേക്ക് ഉലച്ചുതള്ളി ചുമലിലിട്ടിട്ട് പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ധൃതിയിൽ നടന്നു.

പട്ടണം കനത്തതമസ്സിൽ മുങ്ങികിടന്നു. എങ്കിലും ഇൻസ്പെക്ടർ പിഡോക്കസിന്റെ ജാലകത്തിലെ ഒരു പ്രകാശനാളം തെരുവിനുനേരെ നില്ക്കുന്നു; ഇൻസ്പെക്ടർ ഉണർന്നിരിപ്പുണ്ട്. അതുക്രമമല്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയാണത്. യവനികകൾക്കപ്പുറത്തായി ഉലാത്തുന്ന അയാളുടെ വീർത്തുദരത്തിന്റെ ബാഹ്യരേഖകളം തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഉല്ക്കണ്ഠയോടെ എതിർവശത്തുള്ള കെട്ടിടത്തിന്റെ ചുമരിനോടു ചേർന്നുനീങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ഒരു നേരിയചുമ അയാളെ സ്തബ്ധനാക്കിനിറുത്തി. വാതിലിനടുത്തുള്ള രക്ഷണസ്ഥാനത്തിനടിയിൽക്കൂടി അഭിഭാഷകന്റെ പത്നിയായ മാഡംസാവൗറിനിനെ അയാൾ കണ്ടു; ശ്വാസവായു കൊതിച്ച ജാലകത്തിനടുത്തെത്തിയ അവൾ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ നേരെനോക്കി ഒരു നെടുവീർപ്പിട്ടു. സാധാരണയായി കപാടിഫെമ്മസ് തെരുവ് ആ സമയത്തു നിദ്രയിൽ ആണ്ടുമുങ്ങികിടക്കുന്നതാണ്. ഭാഗ്യവശാൽ മാഡംസാവൗറിനിൻ തന്റെ ദാമ്പത്യമ

ഖത്തിലേക്കു മടങ്ങി ഭർത്തൃസവിധത്തിൽ ശയിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു; തുറന്ന ജാലകത്തിൽക്കൂടി പുറത്തുവരുന്ന അയാളുടെ ഉയർന്ന പാദവലിശബ്ദം തെരുവിൽ വ്യക്തമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. അവർ ജാലകം അടച്ചപ്പോൾ ജൂലിയൻ അതിവേഗം തെരുവുമുറിച്ചു നടന്നു; അയാളുടെ മിഴികൾ ഇൻസ്പെക്ടർ പിഡോക്സിന്റെ ആസന്നസ്ഥതയും പരിഭ്രാന്തിയും ചേർന്ന നിഴൽരൂപത്തിനുനേരെ കരുതലോടെ നോക്കിയിരുന്നു.

ബിവ്വാസോലീൻ തെരുവിന്റെ ഇടുങ്ങിയ ഭാഗത്തു് എത്തിയപ്പോൾ അയാൾക്കു സുരക്ഷിതത്വബോധം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഇടതിങ്ങി നില്ക്കുന്ന ഭവനങ്ങളും വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പാതയുടെ വൈകൃതവും മൂലം നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പ്രകാശം തെരുവിൽ എത്താൻ ശക്തമായിരുന്നില്ല; തറനിരപ്പിൽ നിഴലുകൾ അടിഞ്ഞുകൂടി കിടക്കുന്നു. അവിടെ ഒരു സുരക്ഷിതാനുഭൂതി അനുഭവപ്പെട്ടതോടെ ഓടിനീങ്ങുന്നതിനുണ്ടായ ഒരപ്രതിരോധ്യപ്രേരണയാൽ അയാൾ പൊടുന്നനെ കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. അതു ബുദ്ധിശൂന്യവും അപകടകരവുമായ ഒരു സംരംഭമാണെന്നു് അയാൾക്കുതന്നെ നല്ല വിവരമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അയാൾക്കു സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല; തന്റെ പിന്നിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കോടതി ഫെമ്മസ് തെരുവിന്റെ വിശാലതയും മലക്കെ തുറന്നു നോക്കിനില്ക്കുന്ന മാഡംസാവറിനിന്റെയും ഇൻസ്പെ

ക്ടർ പിഡോക്കസിന്റെയും തിളങ്ങുന്ന ജാലകങ്ങളും അയാൾ അപ്പോഴും മുന്നിൽ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പാദരക്ഷകൾ ഉറച്ചപാതയിൽമുട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ താൻ പിന്തുടരപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു് അയാൾ കരുതി. അപ്പോൾ അയാൾ വീണ്ടും പൊട്ടന്നനെ നിന്നു. ബിവാസോലീൻ തെരുവിലെ ആകർഷകമായ മുടിയുള്ള വിധവയുടെ, മുപ്പതുവാര അകലെയായുള്ള വിട്ടതിവീട്ടിൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സംഭാഷണം അയാൾ കേട്ടു. തങ്ങളുടെ ക്രൂത്തിൽ ഒരാളുടെ സ്ഥലം മാറ്റം സംബന്ധിച്ചു് അവർ ഒരു സല്ക്കാരത്തിനു് ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരിക്കണം. അവർ ഈ തെരുവിലേക്കു വരുന്നെങ്കിൽ താൻ അകപ്പെട്ടതുതന്നെ എന്നു ജൂലിയൻ ഓർത്തു. അഭയം തേടുന്നതിനു സഹായകമാകുന്ന ഒരു ഉപതെരുവുപോലും അവിടെങ്ങുമില്ല; മടങ്ങിപോകാനുള്ള സമയം തീർച്ചയായും ലഭ്യവുമല്ല. ഉല്ക്കണ്ഠകൊണ്ടു വിങ്ങുന്ന ഹൃദയത്തോടെ അവരുടെ താളനിബദ്ധമായി പതിക്കുന്ന പാദരക്ഷകളുടെയും, അവ്യക്തമായികിലുങ്ങുന്ന ഖഡ്ഗങ്ങളുടെയും ശബ്ദം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ അങ്ങിനെ നിന്നു. ഏതാനും നിമിഷനേരത്തേക്കു് ആ ശബ്ദം സമീപിക്കുകയാണോ, അകന്നകന്നു പോകുകയാണോ എന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഏതായാലും അതു വിദൂരതയിൽ ലയിച്ചുചേർന്നു. അയാൾ അല്പസമയം ക്രൂടി കാത്തു നിന്നു. ഒടുവിൽ കഴിവുള്ളത്ര മൃദുപാദനായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങാൻ

അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. തന്റെ പാദരക്ഷകൾ നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനു സമയം ചിലവഴിക്കാൻ കഴിവു തികഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾ നഗ്നപാദനായി നീങ്ങുമായിരുന്നു.

ഒടുവിൽ അയാൾ പഴയ പട്ടണവാതിലിങ്കൽ എത്തി.

അവിടെ പരിശോധനാഗൃഹമോ കാവൽക്കാരനോ ഇല്ല. അതിനാൽ പരിശോധനാവിധേയനാകാതെ സ്വതന്ത്രമായി മുന്നോട്ടുപോകാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇടുങ്ങിയ ബിവാസോലീൻ തെരുവിൽ നിന്നും നഗരപരിസരത്തിന്റെ ആ വിശാലത അയാളെ ഭീതനാക്കി. അയാളുടെ മുന്നിൽ നീലിമ കലർന്ന വിശാലഭാഗം നിശയുടെ കുളിർത്തനിശ്വാസമേറ്റു് പ്രതിബന്ധം പൂണ്ടുകിടക്കുന്നു. ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടം തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്നതായും അവരുടെ നിശ്വാസം തന്റെ മുഖത്തു തട്ടുന്നതായും അയാൾക്കു തോന്നി. അവർ തന്നെ കണ്ടുമുട്ടും; സർവ്വവ്യാപകമായ ഒരു ശബ്ദഘോഷം ഉയരുകയും താൻ തിരിച്ചുനിന്നു പോകാൻ അതിടയാക്കുകയും ചെയ്യും.

എങ്കിലും ആ പാലം മുന്നിലുണ്ടു്. ഇരുണ്ടു പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സമാന്തരമായ ഇരിപ്പടങ്ങൾ പോലെയുള്ള പാറകെട്ടിയ അരമതിലുകളും, വെളുത്ത പാതയും അയാൾക്കു കാണാം. ചാൻറിക്ലയർ പൂല്ലൊടികളെ തഴുകിവിട്ടിട്ടു സ്ഫടിക പ്രവാഹധ്വനിയോടെ ഒഴുകി നീ

ങ്ങുന്നതിന്റെ മൃദുശബ്ദം അയാൾക്കു കേൾക്കാം. തന്റെ ചുറവും അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതായി തോന്നിയിരുന്ന അയിരക്കണക്കായ പ്രേക്ഷകരുടെ വീക്ഷണത്തിനു ലക്ഷ്യമാകാതിരിക്കാനുള്ള ശ്രദ്ധയാൽ വളരെ കുനിഞ്ഞു് അയാൾ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. എങ്കിലും പരിഭ്രാന്തി ജനകമായ പാതയുടെ ഭാഗം പാലത്തിന്റെ മുകളിലാണു്. നദിയുടെ മുകളിൽ വളച്ചു പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന, പട്ടണത്തിന്റെ മുഴുവൻ നോട്ടത്തിനു ലക്ഷ്യമായി അയാളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥാനം അവിടെയാണു്. അയാളുടെ ലക്ഷ്യം പാലത്തിന്റെ അകന്നകോണാണു്—സുന്ദരമായ നിശകളിൽ താൻ പതിവായി സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു്, നദിയുടെ മുകളിലേക്കു നീട്ടിപ്പിടിച്ച പാദങ്ങൾ ആട്ടിരസിച്ചുകൊണ്ടു കുളിർകാറ്റു മുകന്നിരുന്ന ഇടം. അവിടെ ചാൻറിക്ലയറിന്റെ ഇരുണ്ട ജലപ്പരപ്പു് കുത്തി ഒഴുകുന്ന പ്രവാഹത്തിന്റെ ആന്തരികസംക്ഷുബ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ചുഴികളണിഞ്ഞു ഭീകരമായി ഒഴുകുന്നു. ആ ഭാഗത്തു് കല്ലെറിയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ബുൽബുദങ്ങളുടെ രീതി നോക്കി അവിടത്തെ ആഴം നിർണ്ണയിക്കാൻ ജൂലിയൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ അനവധിയാണു്. പരമമായ ഒരു നിശ്ചയദാർഢ്യത്താൽ കഠിന ശ്രമം ചെയ്തു് ജൂലിയൻ ആ പാലം കടന്നു.

അതെ. ആ സ്ഥാനം അതാണു്. തന്റെ നീണ്ട സാന്നിദ്ധ്യങ്ങളാൽ മാർദ്ദവം വരുത്തിച്ച കല്ലു് അയാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. മുന്നോട്ടാഞ്ഞു് ആഹ്ലാദത്തോടെ

നണക്കുഴികാട്ടിരസിക്കുന്ന ജലപ്പരപ്പിലേക്ക് അയാൾ നോക്കി. അതാണ് താൻ ഉദ്ദേശിച്ച സ്ഥലം. അയാൾ തന്റെ ഭാരം അരമതിലിൽ ഇറക്കിവച്ചു. നദിയിലേക്കൊറിയുന്നതിനുമുൻപ് കൊളാംബലിന്റെ മുഖത്ത് അവസാനമായി ഒന്നു നോക്കുന്നതിനു് അനിഷേദ്ധ്യമായ ഒരു പ്രേരണ അയാളിൽ ഉണർന്നു. പട്ടണവാസികളുടെ മുഴുവൻ നോട്ടം ആ നിമിഷത്തിൽ തന്നിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും അയാളുടെ ആ അഭിലാഷത്തെ നിരോധിക്കാൻ അവർക്കു കഴിവു് തികയുകയില്ലായിരുന്നു. ഏതാനും നിമിഷനേരത്തേക്ക് അയാൾ ആ ജഡത്തിനു് അഭിമുഖമായിനിന്നു. കൊളാംബലിന്റെ നെറ്റിത്തടത്തിലെ മുറിവു് ഇരുണ്ടകൂടി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നിദ്രാമഗ്നമായ നാട്ടുപുറത്തിന്റെ വിദൂരസ്ഥമായ ഏതോ കോണിൽ നിന്നും പരുഷമായ തേങ്ങൽ പോലെ ശബ്ദമുതിർത്തുകൊണ്ടു് ഗതിതുടരുന്ന ഒരു വണ്ടിയുടെ ചക്രങ്ങൾ ഉരുളുന്നതിന്റെ സൂചന എത്തിയിരുന്നു. ജൂലിയൻ തിടുക്കത്തോടെ കമ്മമഗ്നനായി ജഡം എടുത്തു. ശബ്ദഭരിതമായി ജലം കുതിച്ചുയരാനിടയാകാതിരിക്കാനായി അയാൾ കഴിവുള്ളത്ര മുന്നോട്ടാഞ്ഞു. എന്നാൽ ഏതുപ്രകാരമോ ആ ജഡത്തിന്റെ കരം കഴുത്തിൽ കരുങ്ങാനിടയാവുകയാൽ പരുഷമായി പിടിച്ചു വലിക്കപ്പെട്ടപോലെ അയാൾ മുന്നോട്ടമറിഞ്ഞു. പക്ഷേ അത്ഭുതകരമായ വിധം, മുന്നോട്ടന്തിനില്ക്കുന്ന കല്ലിൽ പിടിഉറപ്പിക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞു. കൊളാംബൽ തന്നെ വലിച്ചു നദിയിലേക്കു വീഴ്ത്താൻ ശ്രമിച്ചതാണ്.

വീണ്ടും അരമതിലിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ആകെ തളർന്നിരുന്നു. കരുത്തു വാർന്നു പോയ നിലയിൽ വളഞ്ഞനട്ടെല്ലുമായി, ദീർഘമായ ഒരു നടത്തയ്ക്കുശേഷം അവിടെ ഇരുന്നു തളർച്ചമാറിയിരുന്നപോലെ, കാലുകൾആട്ടിക്കൊണ്ട് അയാൾ അവിടെതന്നെ ഇരുന്നു. അലസമായി നിലകൊള്ളുന്ന ജലപ്പരപ്പിന്റെ തിളങ്ങുന്ന നഖക്കുഴികളിലേക്ക് അയാൾ നോക്കി. മരിച്ചുകഴിഞ്ഞെങ്കിലും കൊളാംബൽ തന്നെ കുഴത്തിനു ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു നദിയിൽ വീഴ്ത്താൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അതെല്ലാം ഇപ്പോൾ വിസ്മൃതമായിരിക്കുന്നു. ആ നാട്ടുമ്പുറത്തിന്റെ കളർമയൂറുന്ന ഗന്ധം അയാൾ ആർത്തിയോടെ വലിച്ചു ശ്വസിച്ചു; സൂര്യപടത്തിന്റെ ചന്തംകലർന്ന മരങ്ങളുടെ നിഴലിൽ തെളിഞ്ഞ രജതപ്രവാഹം പോലെ തിളങ്ങി കാണുന്ന നദിയിൽ അയാളുടെ മിഴികൾ അധികദൂരം മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു; ഇവിടെ പ്രകൃതി തനിക്കു ശാന്തിയുടെ സദ്യനൽകുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി—ശാന്തിയുടെയും വിവേകത്തിന്റെയും ലാളനശ്രദ്ധമായ ആനന്ദം നൽകുന്നു.

അപ്പോൾ അയാൾ തെറീസായെ ഓർത്തു. അവൾ തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നു; അതു തീർച്ചയാണ്. പായലു പൊതിഞ്ഞ ആ വാതിലിനു മുൻപിലുള്ള താറുമാറായ പടവുകളിൽ നിന്നിരുന്ന അവളെ അപ്പോഴും അയാൾ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സുഗന്ധം നിറഞ്ഞ മുവന്നപനി

നീർപൂക്കളുടെ തൊങ്ങൽതൂക്കിയ തൂവെള്ളപ്പട്ടുക്കുപ്പായം ധരിച്ച അവാം അവിടെ നീണ്ടുനിവർന്നു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ കുളിരുകൊണ്ടു വിറച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കാനിടയുള്ള അവാം ഉറക്കറയിൽ കടന്നു തന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരിക്കും. തുറന്നുവച്ച വാതിലുമായി ഒരു നവവധുവിന്റെ പ്രഥമരാത്രിയിലെ പ്രതീക്ഷയോടെ അവാം പുതപ്പിനുള്ളിൽ കിടക്കുകയാണു്.

ആ ദർശനം മാധുര്യമുറ്റതായിരുന്നു; ഒരിക്കലും ഒരു സ്ത്രീ തന്നെ അങ്ങിനെ കാത്തുകിടന്നിട്ടില്ല ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം താൻ ഉറപ്പുനൽകിയവിധം അയാംക്ക മടങ്ങിയെത്താം; പക്ഷേ അയാളുടെ പാദങ്ങൾ മരവിച്ചിരുന്നു. നിദ്രയിലേക്കുവഴുതിപോകുമെന്നു് അയാം ഭയന്നു. മുക്കത്തിൽ, താൻ ഒരു ഭീരുവണോ? പ്രചോദിതനാകാൻ വേണ്ടി, വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടു ചമയമേശയുടെ അടുത്തുനിന്ന തെറീസായുടെ രൂപം അയാം സങ്കല്പിച്ചുനോക്കി. ഉയർത്തിപിടിച്ചകരങ്ങളും ക്രുത്രമാറിടവും നേർത്തുവിളറിയ ഭുജങ്ങളും അയാം ഭാവനയിൽ ദർശിച്ചു. അവളുടെ മെയ്യുടെ സുഗന്ധവും വർണ്ണത്തിന്റെ ലോലതയും തീവ്രമായ വികാരപരതയുടെ ഭ്രാന്തമായലഹരി അനുഭവപ്പെട്ടുത്തിയ ശയ്യാഗാരവും സ്മരണയിൽ ഉണർത്തിവച്ചു് തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ സംക്ഷുബ്ധതയെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ അയാം ശ്രമിച്ചു. ഇപ്പോൾ തനിക്കുവാശ്ചത്തം ചെയ്യപ്പെ

ട്ടിരിക്കുന്ന പ്രണയാനുഭൂതികം, മുൻക്രട്ടിലഭിച്ച അവ
യുടെരുചി അധരങ്ങളിൽ മുട്ടനില്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ, അ
യാം തിരസ്കരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണോ? ഇല്ല. തന്റെ
പാടങ്ങൾ തന്നെ മുന്നോട്ടെത്തിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കു
ന്നെങ്കിൽ മുട്ടിലിഴഞ്ഞെങ്കിലും അയാം അവിടെ
എത്തും.

പക്ഷേ ആ സമരം പരാജയം പുണർന്നു കഴിഞ്ഞി
രുന്നു. പരാജിതമാക്കപ്പെട്ട അയാളുടെ പ്രണയം മരണ
പിടച്ചൽപിടയുന്നു. അയാംക്കു് ഒരേഒരഭിനിവേശമേ
ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളു—നിദ്രാമഗ്നനാകാനുള്ള, ഒരിക്കലും
ഉണരാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരു ഉറക്കത്തിൽ മുഴുകാനുള്ള,
അനിഷേദ്ധ്യമായ ഒരഭിനിവേശം. തെറീസായുടെ
രൂപം സ്മരണയിൽ മങ്ങുകയാണു്; അയാളെ അവളിൽ
നിന്നും മറച്ചുകൊണ്ടു് കറുത്തിരുണ്ട ഒരു വലിയമതിൽ
ഉയർന്നുപൊങ്ങുന്നു. തന്റെ അംഗുലികളുടെ നേർത്ത
ഒരു സ്പർശനംതന്നെയും അവളുടെ ജീവിതം അവസാനി
പ്പിക്കുമെന്നു് അയാം വിശ്വസിച്ചു. മൃത്യുവിനേക്കാ
ന്നവിധം ഒരു ഗന്ധം ശേഷിപ്പിച്ചിട്ടു് അയാളുടെ അഭി
ലാഷം പട്ടതിരി കത്തിഅണഞ്ഞു. പ്രണയപരമായ
എല്ലാ ചിന്തകളും തങ്ങൾക്കിടയിൽ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു
തോന്നിച്ചു; താൻ മടങ്ങി ആ അറയിലെത്തി തെറീ
സായെ കരവലയത്തിനുള്ളിൽ കവർന്നുവച്ചാൽ മച്ചുമുഴ
വനുമായി തകർന്നുവീണു തങ്ങളുടെ തല പൊളിക്കും.

നിദ്ര, അവസാനിക്കാത്ത നിദ്ര; ഒരുവനെ ജാഗ്രതാവസ്ഥയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഒന്നും ശക്തമാകാത്തനിലയിലുള്ള നിദ്ര, എത്ര ഹൃദ്യമായിരിക്കും! അടുത്തദിവസം പോസ്റ്റാഫീസിൽ ജോലിക്കെത്താൻ തനിക്കുകഴിയുന്നതല്ല; പക്ഷേ അതുകൊണ്ടെന്താണു്? താൻ ഇനിയുരിക്കലും മുരളിവായിക്കുകയോ, ആ ജനാലയുടെ അടുത്തിരിക്കുകയോ ചെയ്യുകില്ല. അപ്പോൾ ശാശ്വതമായ നിദ്രയിൽ മുഴുകിയാലെന്താണു്? തന്റെ ജീവിതം അവസാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു; തനിക്കു വിശ്രമിക്കാം. കൊളാംബൽ ഇപ്പോഴും അവിടെ ഉണ്ടോ എന്നറിയാനായി അയാൾ നദിയിലേക്കുനോക്കി. കൊളാംബൽ സമീപത്തനായിരുന്നു. തന്നെ നദിയിലേക്കു വലിച്ചുവീഴ്ത്താൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ താൻ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നു് അയാൾക്കു ശ്രുപമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

അങ്ങിങ്ങു ദ്രുതവേഗതനിറഞ്ഞ ചുഴികളുണ്ടെങ്കിലും ആ പുഴയുടെ ഉപരിതലം വിസ്തൃതമായി പരന്നുകിടക്കുന്നു. ചാൻറിക്ലയർ ഇപ്പോൾ ശാന്തമായി സംഗീതമുതിർക്കുന്നു. നിശ പുണർന്ന അംബരത്തിനുകീഴിൽ വിശാലമായ ആ ഭ്രുവിഭാഗം മൗനമുദ്രിതമായി നിലകൊള്ളുകയാണു്. ജൂലിയൻ തെറീസായുടെ പേരുച്ചരിച്ചു. എന്നിട്ട് കുനിഞ്ഞ ശിരസ്സുമായി ഒരു വലിയ ഭാണ്ഡംപോലെ അയാൾ വീണു; കുറെ അധികം ജലം കുതിച്ചുപൊങ്ങി. വീണ്ടും ചാൻറിക്ലയർ തുണമണികളിൽ സംഗീതം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ ശവശരീരങ്ങൾ കണ്ടെത്തപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു ശബ്ദയെപ്പറ്റി അഭ്യൂഹങ്ങളുണ്ടായി; പൊരുത്തപ്പെട്ടന്ന ഒരു കഥ രൂപംകൊള്ളുകയും ചെയ്തു: തന്നെ പരിഹസിച്ചതിനു പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ ജൂലിയൻ കൊളാംബലിനെ കാത്തിരുന്നു; എന്നിട്ട് ഒരു കല്ലുകൊണ്ടയാളെ ഇടിച്ചു കൊന്നശേഷം ആറ്റിൽ ചാടി. മൂന്നു മാസത്തിനുശേഷം മദ്മോസയിൽ തെറീസാ ദേമാർസന്നി വെറ്റ്യയിലെ പ്രഭുവിന്റെ പതിപദം സ്വീകരിച്ചു. സ്നിഗ്ധമായ പട്ടണിഞ്ഞിരുന്ന അവളുടെ സുന്ദരവദനം, ശാന്തഗംഭീരവും കുലീനമായ ഒരു വിശുദ്ധി നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു ഭാവം അണിഞ്ഞിരുന്നു.

Indic Digital Archive Foundation

1646

28

ഒരു നിശയിലെ പ്രണയലഹരി

28

gpura.org